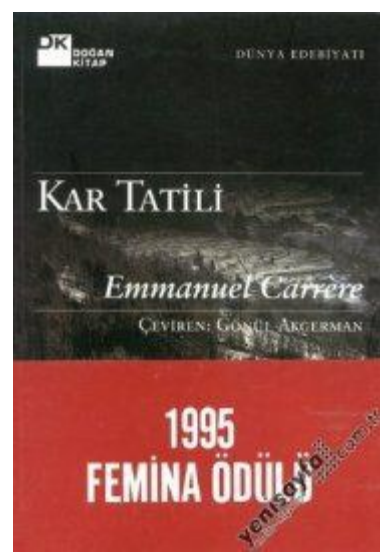

KAR TATILI

Emmanuel Carrère

ÇEVİREN: GONDI ARGERMAN

1995
FEMINA ÖDÜLÜ

Emmanuel Carrere

Kar Tatili

KAR TATİLİ

Orijinal adı: La Classe de neige

© P.O.L editeur, 1995

Yazan: Emmanuel CARRERE

Fransızca aslından çeviren: Gönül AKGERMAN

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ 1. baskı / kışım 2000 / ISBN 975-6719-66-4

Kapak tasarımı: Dipnot Baskı: Şefik Matbaası

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers,

34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49

Çeviren

Gönül Akgerman

Daha sonra, uzun bir süre Nicolas babasının

ona söylediği son sözleri hatırlamaya çalıştı. Dağ evinin kapısında ona veda etmiş, dikkatli olması yolundaki öğütlerini tekrarlamıştı, ama Nicolas onun varlığından öyle rahatsızdı ve onun bir an önce gitmesi için öyle acele ediyordu ki bu sözleri pek dinlememişti. Orada bulunduğu, alay dolu olduğunu sezindiği bakışları üzerine çektiği için ona kızıyordu ve bu yüzden başım eğerek veda öpücüğünden kaçmıştı. Aile arasında olsalardı bu hareketinden dolayı büyük azar işitirdi, ama burada kalabalığın içinde babasının buna cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Daha önce, arabadayken konuşmalıydılar. Arka koltukta oturan Nicolas camların buğusunu dağıtmak için sonuna kadar açılmış olan havalandırmanın gürültüsünden sesinin duyulmasının zor olduğunu düşünüyordu. Onun tek derdi yolun üzerinde bir Shell istasyonu bulup bulamamaktı. O kış başka bir yerden benzin alınmasını kesinlikle kabul edemezdi, çünkü Shell plastik bir oyuncak adam kazanmasını sağlayacak kuponlar dağıtıyordu. Bu oyuncağın üstü bir kutu kapağı gibi açılıyor, içindeki iskelet ve organlar ortaya çıkıyordu.

Bunlar yerinden çıkıp tekrar takılıyor, böylece insan vücudunun 7

anatomi daha yalandan taranıyordu. Bir önceki yaz Fina istasyonları şişme yataklar ve gemiler dağıtıyordu. Diğer istasyonlar çizgi romanlar veriyordu, Nicolas'ın bu koleksiyonunda eksik yoktu. En azından bu konuda şanslı olduğunu düşünüyordu, babası mesleği gereği tüm zamanım yollarda geçirdiği için iki üç günde bir deposunu doldurması gerekiyordu. Her yolculuktan önce Nicolas haritanın üzerinden güzergâhı inceler, babasının kaç kilometre yol yapacağını hesaplar, bunun karşılığı olan kuponları kasasına koyardı. Bir puro kutusu büyüklüğündeki kasanın şifresini yalnız o bilirdi. Ailesi bu kutuyu ona Noel'de armağan etmişti -"özel sırların için" demişti babası-

bunu da öncelikli olarak çantasına koymuştu. Yolculuk boyunca kuponları sayıp daha ne kadar eksik olduğunu hesaplarsa ne iyi olurdu, ama çanta bagajdaydı ve babası yolda durmak istememişti; mola verdiklerinde alırdı. Ama sonuçta, dağ evinden önce ne bir Shell istasyonu buldular ne de mola verdiler. Nicolas'ın hayal kırıklığını fark eden babası, kar tatilinin sonuna kadar olabildiğince yol yapıp o iskelet oyuncağı kazanacak kadar kupon toplayacağına söz verdi. Eğer biriktirdiği kuponları ona vermeyi kabul ederse, eve döndüğünde iskelet oyuncağı karşısında bulacaktı.

Yolun kalan kısmında küçük yollardan geçtiler. Zincir takılmasını gerektirecek kadar kar olmaması da Nicolas'ı hayal kırıklığına uğrattı. Daha önce otoyolda gitmişlerdi. Bir an için taşıtların akışı yavaşladı, sonra birkaç dakika tamamen durdu. Nicolas'ın babası hırsla direksiyona vurdu, şubat ayında hafta arası bunun normal olmadığını homurdandı. Arka koltuktan Nicolas onu yalnızca profilden görebiliyordu, kalın ensesi pardösüsünün yakasına gömülmüştü.

Bu profil ve bu enseden hem sıkıntı hem de inatçı ve acı bir öfke okunuyordu. Sonunda taşıtlar yeniden ilerlemeye başladı. Nicolas'ın babası derin bir soluk aldı, biraz gevşedi, "Küçük bir kaza olmalı"

dedi. Ondaki bu rahatlama Nicolas'ı şaşırttı. Yardım ekiplerinin müdahalesiyle kısa sürede

giderilen o tıkanıklığa yol açan kazadan nasıl iyi bir şeymiş gibi söz edilirdi. Şaşırmıştı ama aynı zamanda merak da ediyordu. Burnunu cama dayamış, akordeon olmuş arabalar, fırıl finî dönen alarm ışıklan arasında sedyelere konan kanlar içinde vücutlar görmeyi umuyordu, ama hiçbir şey görmedi, sonunda babası da "Belki kaza olmamıştır" dedi. Tıkanıklık çözüldü, ama esran sürdü.

89

2

Kar tatili için herkes bir gün önce otobüsle

yola çıkmıştı. Ama on gün önce feci bir kaza olmuş, tüm televizyon haberleri görüntüleri vermişti. Bir yük kamyonu bir okul otobüsüne çarpmış birkaç çocuk korkunç biçimde yanarak ölmüştü. Ertesi gün okulda kar tatili hazırlıkları için toplantı yapılacaktı. Velilere çocukların çantalarına koyacakları eşyalar, markalanacak giysilerle ilgili son talimatlar verilecekti. Çocukların yanlarına eve mektup yazmaları için pul yapıştırılmış zarflar almaları gerekiyordu. Buna karşın zorunlu olmadıkça telefon görüşmelerinden kaçınılmalıydı, böylece çocuklar bir kabloyla aile ortamına bağlı olmayacaklar, buldukları yerde kendilerini rahat hissedeceklerdi. Bu son öneri birkaç anneye ters geldi; daha pek küçüktüler... Öğretmen sabırla bunun çocukların yararına olduğunu tekrar etti. Bu tür bir gezinin esas amacı, onlara kendi ayaklan üzerinde durmayı öğretmekti.

O zaman Nicolas'nın babası oldukça sert bir tavırla, okulun esas amacının çocukları ailelerinden koparmak olmaması gerektiğini, cara isterse telefon etmekten de çekinmeyeceğini söyledi. Öğretmen konuşmak için ağzını açtı, ama o sözünü kesti. Daha önemli bir konuyu tartışmak için gelmişti: otobüsün güvenilirliği. Bir gün önce te levizyonda herkesin seyrettiği görüntüler hatırlanırsa, böyle bir felaketin olmayacağına kim garanti verebilirdi? "Evet, kim garanti verebilir?"

diye birkaç veli destekledi. Bu soruyu sormaya cesaret edememişlerdi, ama belli ki onlar da düşünmüştü. Öğretmen, ne yazık ki kimsenin garanti veremeyeceğini kabul etti. Söyleyebileceği tek şey güvenlik konusunda çok hassas oldukları, şoförün çok dikkatli araba kullandığı ve mantık çerçevesi içindeki tehlikelerin yaşamın bir parçası olduğuydu. Çocuklarını bir arabanın ezmeyeceğinden kesinlikle emin olmak isteyen velilerin, onları evden hiç çıkartmamaları gerekirdi; hatta, elektrikli ev aletleri düşünülürse, orada bile herhangi bir kaza ya da basit bir hastalık olasılığı engellenemezdi. Birkaç veli bu tür bir değerlendümenin ne denli doğru olduğunu kabul etti, ama öğretmenin bu kaderci yaklaşımı pek çoğuna çarpıcı geldi.

Üstelik bunlan söylerken gülümsüyordu.

- Bunların sizin çocuklarınız olmadığı belli oluyor, diye atıldı Nicolas'nm babası. Gülümsemeyi kesen öğretmen kendisinin de bir ço cuğu olduğunu ve geçen yıl onun da kar tatiline otobüsle gittiğini söyledi. O zaman Nicolas'nın babası oğlunu dağ evine kendisinin gö türeceğini açıkladı, en azından böylec-e direksiyonda kimin olacağı nı bilecekti.

Öğretmen yolun 400 kilometreden fazla olduğunu hatırlattı. Ne olursa olsun, artık kararını vermişti.

- Ama bu Nicolas için iyi olmayacak, diye öğretmen bir kez daha nu caydırmaya gayret ediyordu.

Gruba uyum sağlaması zorlaşacak.

- Fevkalade uyum sağlayacaktır, dedi Nicolas'nın babası; sonra alaylı alaylı güldü. Babasının arabayla getirmesiyle ikinci sınıf vatan daş durumuna düşeceğine beni inandıramazsınız.

Öğretmen bu konuyu daha ciddi düşünmesini rica etti ve okul psikologuna danışmasını önerdi, onun da kendi görüşlerini destekleyeceğinden emindi, ama yine de son karar babasına aitti.

Ertesi gün, okulda, bu fikrin kimden geldiğini öğrenmek için konuyu Nicolas'ya açmak istedi. Onunla her konuşmasında olduğu gibi, son derece temkinli bir şekilde ona neyi tercih ettiğini sordu. Soru Nicolas'yı rahatsız etti. Ashnda herkes gibi otobüsle yolculuk etmek istiyordu. Ama babası kararını vermişti, fikrini değiştirmeyecekti.

Nicolas da öğretmene ve diğer öğrencilere karşı babasına zoraki boyun eğiyormuş durumuna düşmek istemiyordu. Omuzlarını silkti ve kendisi için fark etmediğini, böylesinin iyi olduğunu söyledi.

Öğretmen de ısrar etmedi. Elinden geleni yapmıştı, hiçbir şeyin değişmeyeceği apaçıktı, dolayısıyla olayı büyütmemek daha iyiydi.

12 13

3

Nicolas ve babası karanlık çökmeden dağ

evine vardılar. Diğerleri bir gün önce geldiklerinden sabahleyin ilk kayak derslerini almışlar, şimdi de giriş katındaki büyük salonda Alpler'deki hayvanlar ve bitki örtüsüyle ilgili bir belgesel seyrediyorlardı.

Yeni gelenleri karşılamak için gösterime ara verildi. Öğretmen holde Nicolas'nın babasıyla konuşurken ve ona iki kayak hocasını tanıştıırırken, çocuklar salonda gürültü yapmaya başladılar. Kapının eşiğinde duran Nicolas çocukların arasına katılmaya cesaret edemiyor, uzaktan onları seyrediyordu. Babasının kayak dersinin nasıl geçtiğini sorduğunu ve kayak hocasının da ona gülerken pek fazla kar olmadığını, ufaklıkların şimdilik otlar üzerinde kayak yapmayı öğrendiklerini, ama bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu söylediğini duydu. Ayrıca babası dönemin sonunda bir diploma alıp almayacaklarını sordu. Bir sertifika? Kayak hocası tekrar güldü ve şöyle dedi:

"Belki bir kartopu." Nicolas, yüzü asık, durduğu yerde bir ileri bir geri sallanıyordu. Nihayet babası gitmeye karar verince, istemeye istemeye ona sarılmasına katlandı, sonra ona veda etmek için dışarı bile çıkmadı. Holde durup arabanın çalışmasını duyunca içi ferahladı, dizel motor toprak zeminde gürledi ve uzaklaştı.

15

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar Talili - Emmanuel Carrere Öğretmen kayak hocalarından sessizliği sağlamalarını ve film makinesini çalıştırmalarını istedi, bu arada kendisi de Nicolas'nın yerleşmesine yardım edecekti. Odaya çıkartması için ona çantasının nerede olduğunu sordu. Nicolas

etrafinı baktı, çantayı göremedi. Ne olup bittiğini anlamamıştı.

- Burada olduğunu sanıyordum, diye mırıldandı.

- Onu getirdiğinden emin misin? diye öğretmen sordu.

Evet, Nicolas çantanın bagaja, zincirlerin ve babasının eşantıyon kutularının arasına konulduğunu çok iyi hatırlıyordu.

- Ya geldiğinizde, onu bagajdan çıkarttınız mı?

Nicolas başını salladı, bir yandan da dudaklarını ısınıyordu. Emin değildi. Daha doğrusu, emindi; onu çıkartmayı unuttuklarından şimdi emindi. Arabadan inmişlerdi, sonra babası tekrar arabaya binmişti ve bu arada hiç bagajı açmamışlardı. Nicolas ağlamak üzereydi.

Kendisinin suçu olmadığını ağzında geveledi. "Düşünmeliydin" diye öğretmen içini çekti. Onun ne kadar üzgün olduğunu görünce, yumuşadı, omuzlarını silkti ve bunun can sıkıcı olduğunu ama pek de büyütmemek gerektiğini söyledi. Bir yolunu bulacaklardı. Bu arada zaten babası farkına varacaktı. "Evet" diye onayladı Nicolas, eşantıyon kutusunu çıkartmak için bagajı açtığımda hemen fark edecekti.

Öğretmen de babasının çok yakında çantayı getireceği kararına vardı.

"Evet evet" dedi Nicolas, eşyalarma kavuşma isteği ve babasının yeniden görme korkusu karmaşık bir duygu yaratmıştı.

- Babanın uyumak için nerede durmayı planladığını biliyor mu sun? diye sordu öğretmen.

Nicolas bilmiyordu.

Artık gece olmuştu, böylece Nicolas'ın babasının çantayı ertesi sabahtan önce getirme ihtimali azalmıştı. Dolayısıyla gece için bir çözüm bulunmalıydı. Büyük salondaki film gösterimi bitmiş, akşam yemeği hazırlıkları başlamıştı. Öğretmen Nicolas'yla içeri girdi. Nicolas öğretmenin arkasında eşikten geçerken sınıfa ilk gelen yeni bir öğrencinin sıkıntılarını duyuyordu. Her şey ona yabancıydı, onunla alay edecekleri kesindi. Düşmanca tavırlardan ve alaylardan onu korumak için öğretmenin elinden geleni yaptığı hissediyordu. Öğretmen herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpıktan sonra, şakacı bir tonda her zamanki gibi aklı bir karış havada olan Nicolas'ın çantasını unuttuğunu açıkladı. Kim ona bir pyama ödünç vermek istiyordu?

Dağıtılmış olan listede her bir öğrencinin üç pijama getirmesi belirtilmişti, yani herkes bu yardımda bulunacak durumdaydı, ama kimseden ses çıkmadı. Etraflarına toplanmış öbek öbek çocuğa bakmaya cesaret edemeden Nicolas öğretmenin yanında duruyordu.

Öğretmen biraz öfkelenerek çağrıyı tekrarladı. Nicolas kıkırdamalar duydu; sonra kimin tarafından söylendiğini tespit edemediği bir cümle, kahkaha tufanına yol açtı:

- Pijamaya işeyebilir!

Hiçbir amacı olmayan çocuksu bir hainlikti bu ve kuşkusuz rasgele ortaya atılmıştı ama tam yerine oturdu. Nicolas hâlâ ara sıra yatağını ıslatıyordu, pek sık olmasa da yine de evinden başka bir yerde uyumaktan çekinirdi. Kar tatili söz konusu olduğu günden beri belli başlı endişesi buydu. Önce gitmek istemediğini söylemişti. Annesi öğretmenden randevu istemiş, öğretmen de onu rahatlatmıştı.

Kuşkusuz bu tür sıkıntısı olan tek çocuk o değildi, ayrıca bu sorunlar kalabalık ortamda yok olabiliyordu. Önlem olarak yanında fazladan bir pijama ve yatak için de bir koruyucu getirmesi yeterdi. Bu rahatlatıcı sözlere rağmen Nicolas çantasının hazırlanışını içi darala-16 17

Kar T a t i l i - E m m a n u e l C a r r e r e Kar T a t i l i - E m m a n u e l Carrere rak izlemişti. Yatakhanelerde uyuyacaklarına göre, koruyucuyu çarşafının altına kimse fark etmeden nasıl serecekti? Bu ve buna benzer birkaç sorun yola çıkmadan önce içini kemirmişti, ama en kötü kâbusta bile, gerçekte bu başına gelenleri düşünemezdi. Çantasız, koruyucusuz, pijamasız kalacağı, ondan bundan pijama dileneceği, kimsenin vermeyeceği ve onunla alay edecekleri... her şey yüzünde yazılıymış gibi daha gelir gelmez o utanç verici sırrının ortaya çıkacağı aklına bile gelmezdi.

Sonunda çocuklardan biri ona bir pijama ödünç vereceğini söyledi.

Söyleyen Hodkann'dı. Bu da gülüşmelere yol açtı. Çünkü o sınıftaki en iriyan çocuktü, Nicolas ise en ufaklardan biri, öyle ki bu teklifin onu daha da gülünç duruma sokmak için yapılmış olması akla gelebilirdi. Ama Hodkann'ın Nicolas'yla uğraşacak olanla kendisinin hesaplaşacağını, bunu herkesin kulağına küpe yapmasını söylemesi alaylı konuşmaları bıçak gibi kesti. Nicolas ona endişe ve minnet dolu gözlerle baktı. Öğretmenin üzerinden bir yük kalkmış gibiydi, ama bir tuzaktan korkuyormuşçasına huzursuzdu. Hodkann'ın öteki çocuklar üzerinde güçlü bir etkisi vardı ve bunun keyfini çıkanyordu.

Örneğin her oyunda ölçüt oydu; onun hakem mi ya da çete başı mı, adaletten yana mı ya da sinsice tüm kuralları çiğneyen biri mi olacağını önceden kestiremeden, herkes onun tarafında ya da karşısında oluyordu. Birkaç saniye arayla aşın bir yumuşaklık ya da aşın bir şiddet sergileyebiliyordu. Yandaşlarını korur ve ödüllendirir, ama hiçbir neden olmadan da onlara sırt çevirebilir, yerlerine, o zamana kadar küçümsediği ya da kötü davrandığı başkalarını alırdı.

Hodkann'ın sağı solu hiç belli olmazdı. Herkes ona hayranlık duyar, ondan çekinirdi. Hatta yetişkinler bile sanki ondan korkardı. Zaten neredeyse bir yetişkin kadar boyluydu, sesi bile yetişkinlerinki gibiydi.

Erken boy atmış çocuklarda görülen beceriksizlik ve sakarlıktan onda eser yoktu. Hareketlerinde ve sözlerinde neredeyse aşın bir rahatlık vardı. Son derece kaba olabiliyor, ama aynı zamanda yaşma göre şaşırtıcı bir kibarlık ve zengin bir söz dağarcığıyla fevkalade düzgün konuşabiliyordu. Notlan ya çok iyi ya da çok kötüydü, ama buna pek de aldırdığı yok gibiydi. Her yıl doldurulan kayıt formuna

"babası: öldü" yazmıştı, annesiyle yalnız yaşadığı biliniyordu.

Cumartesi öğleyin, yalnızca o gün, annesi onu küçük kırmızı bir spor arabayla almaya gelirdi. Arabadan inmezdi, yine de o kısacık zaman zarfında, hırçın güzelliği, aşm makyajı, çökmüş yanakları, karışmış

kabank kızıl saçlarıyla öteki çocukların annelerine benzemediği hemen fark edilirdi. Cumartesileri hariç diğer günler Hodkann okula tramvayla gelir giderdi. Uzakta oturuyordu, neden evine daha yakın bir okula gitmediği merak konusuydu, ama başka birine kolaylıkla sorulabilecek bu soruyu Hodkann'a sormak imkânsızdı. Onun çantasını omzuna atmış istasyona doğru uzaklaştığını görenler -sırtında okul çantası taşımayan tek o vardı- annesiyle birlikte oturduğu semti, evlerini, onun odasını kendi kendilerine hayal etmeye çalışırlardı, çünkü onun olmadığı yerde kimse onun hakkında konuşmaya cesaret edemezdi. Şehrin herhangi bir köşesinde Hodkann'ın odası olan bir yer bulunduğu düşüncesinde hem bir gerçekdışıhk hem de gizemli bir cazibe vardı. O odaya daha hiç kimse girmemişti, o da başkalarının evine gitmezdi. Nicolas da bu tuhaflığı paylaşıyordu, ama onun durumu o denli dikkat çekici değildi ve kimsenin bunu fark etmediğini umuyordu. Kimsenin aklına ne onu davet etmek ne de onun tarafından davet edilmek geliyordu. O ne denli silik ve ürkekse Hodkann o denli cüretkâr ve otoriterdi. Senenin başından beri Hodkann'ın kendisini fark etmesinden, ona bir şeyler sormasın-18 19

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

dan ölesiye korkuyordu. Birkaç kez korku dolu rüyalar görmüştü.

Bu kâbuslarda Hodkann haksız yere onu suçluyor, her şeyin hesabını ondan soruyordu. Dolayısıyla da, Hodkann'ın arenanın ortasında beklenmedik bir hoşgörü sergileyen bir Roma imparatoru gibi pijama işkencesine son vermesi Nicolas'yı endişelendirdi. Onu himayesine alsa da, bir süre sonra pekâlâ sut çevirebilir ya da ona karşı kışkırttığı diğer çocukların eline bırakabilirdi. Pek çoğu onun gözüne girmeye can atıyordu, ama hepsi de bunun çok tehlikeli bir heves olduğunu biliyordu. Nicolas o güne kadar Hodkann'ın dikkatini çekmemeyi başarmıştı. Artık her şey bitmişti, babasının yüzünden herkesin dikkati ona yönelmişti ve önsezilerinin doğru olduğunu hissediyordu; bu kar tatilinde korkunç şeyler yaşayacaktı.

4

Öğrencilerin çoğu okul kantininde yemek

yerdi, Nicolas hariç. Annesi onu ve henüz anaokuluna giden küçük kardeşini almaya gelir, üçü evde yemek yerlerdi. Babalan onların çok şanslı olduğunu, kantinde yemek yiyen çocuklara acıdığını, çünkü orada yemeklerin kötü olduğunu ve sık sık kavga çıktığını söylerdi.

Nicolas babası gibi düşünüyordu, ona böyle bir soru yöneltildiğinde kötü besinlerden ve kavgalardan uzak durmaktan memnun olduğunu ifade ederdi. Tüm bunlara rağmen, arkadaşları arasındaki güçlü bağların öğleyin saat on iki ve iki arasında, kantinde ya da yemekten sonra okul avlusunda dolaşırken kurulduğunun farkındaydı.

O yokken çocuklar birbirlerinin yüzüne peynir atmışlar, bu yüzden ceza yemişler, sonra barışmışlardı. Annesi onu geri getirdiğinde, her seferinde kendini yeni öğrenci gibi hissediyordu, sanki sabahleyin kurulan ilişkilerin sıfırdan başlaması gerekiyordu. Kantinde geçen iki saatte pek çok şey olmuştu.

Dağ evinde de kantindeki gibi olacağını biliyordu, ama iki hafta hiç kesintisiz geçecekti, çok zorlansa

da eve dönme olasılığı yoktu.

O bundan korkuyordu, anne babası da korkuyordu, öyle ki Nikolas'run gitmemesi için doktordan bir rapor yazmasını istemişlerdi, 20 21

Kar T at i li - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere ama doktor kabul etmemiş, bu tatilin Nicolas'ya çok iyi geleceğini söyleyerek onları rahatlatmıştı.

Öğretmen ve otobüs şoförünün dışında -mutfak işleriyle de o ilgileniyordu-dağ evinde iki monitör vardı: Patrick ve Marie-Ange.

Nicolas gruba katıldığında onlar sofraları kuracak ekipleri oluşturmakla meşguldüler. Kimi çatal bıçakları kimi de tabakları yerleştiriyordu.

Nicolas'ın babasına gülerek otlar üzerinde kayak yapmaktan söz eden Patrick'ti. Uzun boylu, geniş omuzlu bir gençti, yüz hatları keskindi, yanık bir teni ve mavi gözleri vardı, uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Marie-Ange biraz tombulcaydı, gülerken öndişlerinin birindeki kırık ortaya çıkıyordu. İkisinin de kıyafetleri yeşil ve mor renkteydi. Bileklerinde rengârenk ipliklerle örülmüş Brezilya bilezikleri vardı, bunlara bir dilek tutarak düğüm atılır ve kendiliklerinden çözülünceye kadar bilekte taşınırdı; o zaman dileğin gerçekleştiği varsaydırdı. Patrick'te bir tomar bilezik vardı ve memnun olduğu çocuklara bunları madalya gibi dağıtıyordu. Nicolas geldikten biraz sonra ona bir tane vermesi, bunu hevesle bekleyen çocukları isyan ettirdi. Nicolas bunu hak edecek ne yapmıştı ki! Patrick güldü ve zavallı Nicolas'ın eşyaları olmadığı için teselli edilmesi gerektiğini söylemek yerine, kız kardeşi ve kendisi küçükken kim suç işlerse babalarının ötekim cezalandırdığını, böylece onlara bir an önce hayatta haksızlığın var olduğunu öğretmek istediğini anlattı.

Onu ağlamış bir süt kuzusu durumuna düşürmediği için Nicolas minnet duydu ve Patrick'in ona teslim ettiği çorba kaşıklarını dağıtmak için masaları dolaşırken tutacağı dileği düşündü. İlk önce o gece yatağına işememeyi diledi, sonra tüm kar tatili boyunca yatağına işememeyi, sonra daha da ileri gidebileceğine karar verdi, hatta kar tatili süresince her şeyin iyi gitmesini bile dileyebilirdi.

Tüm yaşamında her şeyin iyi gitmesini neden dilemeyecekti ki? Neden her dileğinin gerçekleşmesini sağlayacak bir dilek tutmayacaktı?

Olabildiğince genel, tüm özel dilekleri kapsayan bir dileğin getireceği avantajlar ilk bakışta öyle cazipti ki işin içinde bir bit yeniği olmasından kuşkulandı, tıpkı o üç dilek öyküsünde olduğu gibi. Öykünün sevimli bir çocuk masalı biçimini biliyordu, köylünün bunu bir sosise dönüşmüştü, ama öykünün daha farklı, çok daha korkunç bir biçimi de vardı.

Evde annesiyle babasının yatağının üstündeki raf boylu boyunca yöresel giysili bebekler ve kitaplarla doluydu. Kitapların çoğu basit el sanatları ve şifalı bitkiler hakkındaydı, bunların arasında sadece iki kitap Nicolas'ın ügisini çekiyordu. Birincisi, yeşil kaplı büyük kitap tıp sözlüğüydü, yokluğunu fark ederler korkusuyla bunu odasına götüremiyordu, dolayısıyla da parça parça okumak zorundaydı, okurken yüreği yerinden fırlarcasına çarpıyor, ikide bir aralık kapıya göz atıyordu. Öteki kitap Tüylü Ürpertici Öyküler'di Kapakta kendini aynada seyreden bir kadının sırttan görüntüsü vardı, aynada da sırttan bir iskelet gözüküyordu. Bu bir cep kitabı olduğundan sözlükten daha rahat taşınabiliyordu.

Yaşma göre olmadığı bahanesiyle elinden alacaklarını tahmin ettiğinden Nicolas kimseye söz etmeden onu aşağıya indirmiş ve odasına, kendine ait üç beş kitabın arkasına saklamıştı. Yüzükoyun yatağına uzamp okumaya dalmadan önce, beklenmedik bir duruma tedbir olarak kitabı içine saklamak için Eski Mısır Öykü ve Efsaneleri'rdn bir cildini yanında hazır tutuyordu.

Oradaki İsis ve Osiris'in öykülerini on kez okumuştı. "Tüylere ürpertici öyküler"den biri yaş bir çiftin bir tür uğurun özelliklerini nasıl keşfettiğini anlatıyordu. Söz konusu uğur kesilmiş bir maymun bacağıydı, kapkaraydı, kurumuştı ve sahibinin tutacağı üç dileği gerçek-22 23

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

leştirecekti. Adam, hiç düşünmeden, ayrıca pek de inanmadan, evinin çatısını tamir etmek için ihtiyacı olan parayı diledi. Kansı ise onu aptal olmakla suçladı; daha çok para istemeliydi, dilek heba olmuştu

! Birkaç saat sonra kapı çalındı. Gelen, oğullarının çalıştığı fabrikada görevli bir işçiydi. Perişan bir haldeydi, onlara kötü bir haber getirmişti. Bir kaza. Oğulları bir makinenin dişlileri arasında sıkışmış, parçalanmış ve ölmüştü. Fabrikanın müdürü cenaze masraflarını karşılamak için gönderdiği parayı kabul etmelerini rica etmekteydi: tam tamına babanın dilek olarak tuttuğu miktar kadar! Anne acıyla haykırdı ve bu kez de o bir dilek tuttu: oğulları onlara geri verilsin

! Ve işte, gece olur olmaz, kapının önüne oğullarının lime lime olmuş vücudunun parçaları yığıldı, kardi et toprakları eşikte yuvarlanıyor, kesik bir el eve girmeye uğraşıyordu ve dehşetten taş kesilmiş anne baba kapıda siper oldu. Son bir dilek tutma hakları kalmıştı: ne olduğu belirsiz bu nesne yok olsun! Gerçekten ölsün!

5

Her yatakhane altı kişilikti ve yalnızca

Hodkann'ın odasında bir tane boş yatak vardı, o da kimsenin fikrini almadan orada Nicolas'nın kalacağını açıkladı. Öğretmen de onayladı.

Hodkann'dan her an her şey beklenirdi, onun aniden değişmesinden kaygı duysa da, sınıfın en büyüğünün en küçüğü koruması hoşuna gitti, bu ana kuzusu, ürkek Nicolas'ya biraz acıyordu. Yatakhanelere ranzalar yerleştirilmişti. Hodkann onun yukanda, kendisinin üstünde yatacağına karar verince Nicolas merdivenden tırmandı, ıkına sıkma ödünç verilen pijamayı giydi, kollarını paçalannı kıvırdı. Pijamanın üstü dizlerine kadar iniyordu, altının beli de çok boldu içinde yüzüyordu. Tuvalete giderken pantolonu iki eliyle tutmak zorunda kaldı. Üstelik ne terlik, ne havlu, ne sabunlanma bezi ne de diş fırçası vardı. Bunlar kimsenin ödünç veremeyeceği eşyalardı, çünkü zaten herkeste birer tane vardı. Neyse ki bu kimsenin aklına gelmedi, o da yatma hazırlığının telaşı içinde kimse fark etmeden herkesten önce yatağına daldı. Onun yataxhanesinden sorumlu olan Patrick gelip saçlarını okşadı ve ona dert etmemesini söyledi; her şey yoluna girecekti. Canım sıkıcı bir şey olursa ona, Patrick'e söylemeliydi, söz mü? Nicolas söz verdi, içinde bir yandan bu sözlerin yarattığı 24 25

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere gerçek bir güven ve rahatlama, bir yandan da herkesin onunla ilgili problemler doğmasından kaygı duyduğu izleniminin yarattığı huzursuzluk vardı.

Herkes yatınca Patrick ışığı söndürdü, iyi geceler diledi ve kapıyı kapattı. Karanlık her yeri sardı. Nicolas hemen hengâmenin başlayacağını, yastık kavgasında hangi tarafı tutacağını düşünüyordu, ama öyle olmadı. Sonunda anladı ki herkes konuşmak için Hodkann'ın izin vermesini bekliyordu. Hodkann sessizliğin bir süre devam etmesini uygun gördü. Gözler karanlığa alışıyordu. Solumalar biraz sakinleşmişti, ama yine de bir bekleyiş vardı.

- Nicolas, dedi sonunda Hodkann, sanki yatakhanede ikisi yalnızmışlar, diğerleri yokmuş gibi.

- Evet? diye mırıldandı Nicolas, yankı gibi.

- Baban ne iş yapıyor?

Nicolas onun satış mümessili olduğunu söyledi. Bu meslek onu oldukça gururlandırıyor, hem prestijli hem de biraz gizemliydi.

- O halde çok seyahat ediyordur? diye sordu Hodkann.

- Evet, dedi Nicolas, annesinin ağzından hiç düşmeyen o deyişi kullandı: devamlı yollarda.

Benzin istasyonlarındaki armağanlar açısından da bu mesleğin ne denli avantajlı olduğunu anlatmaya kalkışacaktı, ama zaman kalmadı.

Hodkann babasının ne tür bir şey sattığını öğrenmek istiyordu.

Sorularında onunla alay etme niyeti yok gibiydi, bu Nicolas'yı çok şaşırtmıştı, görünüşe bakılırsa babasının mesleğini gerçekten merak ediyordu. Nicolas babasının cerrahî malzeme sattığını söyledi.

- Pens mi? Bisturi mi?

- Evet, ayrıca protezler de var.

- Tahta bacaklar mı? diye Hodkann takıldı, şakacı bir tavırla, Nicolas ise alayların yaklaştığını gösteren tehlike çanlarının çaldığını hissetti.

- Hayır, dedi, protezler plastikten.

- Arabasının bagajında plastik bacaklarla mı dolaşıyor?

- Evet, başka şeyler de var, kollar, eller...

- Kafa da var ıra ? diye dayanamayıp atıldı Lucas. Gözlük takan kızıl saçlı bir oğlandı ve diğerleri gibi onun da uyuduğu zannediliyordu.

- Hayır, dedi Nicolas, kafa yok! O cerrahî malzeme satıyor, şaklabanlık yapmıyor.

Hodkann'ın bu çıkışı hoşgörülü bir gülümsemeyle karşılması Nicolas'yı hem gururlandırdı hem de keyiflendirdi. Hodkann'ın himayesinde olunca o da komik sözler söyleyebiliyor, insanları güldürebiliyordu.

- O protezleri sana gösterdi mi? diye Hodkann yeniden sordu.

- Elbette, diye yanıtladı Nicolas, göze girmenin verdiği güvenle.

- Onlardan birini hiç denedin mi?

- Hayır, bu mümkün değil. Protezler bir bacağın ya da bir kolun yerine konuluyor, eğer senin kendi bacağın ve kolun varsa, bunları hiçbir yere takamazsın.

- Ben, dedi Hodkann sakın bir sesle, babanın yerinde olsaydım tanıtım yapmak için seni kullanırdım. Kollarını ve bacaklarımı keserdim, yerine protezleri yerleştirir seni müşterilerime gösterirdim.

Esaslı bir reklam olurdu.

Bitişik yataktakiler gülmekten kırıldılar. Lucas Peter Pan'daM

Kaptan Crochet'yle ilgili bir şeyler söyleyince Nicolas birden ürktü, sanki Hodkann nihayet gerçek yüzünü göstermişti ve bu tahmin ettiğinden daha korkunçtu. Emir kulu uşaklar için için gülmeye başlar, zorba hükümdar ise büyük bir aldırmaçlık içinde hayal gücünün de-26 27

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

rinliklerinde en zarif işkenceyi aramaktadır. Ama Hodkann ağzından çıkan cümlenin nasıl bir tehdit içerdiğini hissederek hemen telafi etti ve çok seyrek sergilediği inanılmaz bir tatlılıkla "Arkandayım Nicolas.

Endişe etme" dedi. Sonra isteğini dile getirdi. Nicolas'nın babası ertesini gün çantayı getirdiğinde, acaba o meşhur protezleri ve o ameliyat aletlerini görebilir miydi? Bu düşünce Nicolas'da huzursuzluk yarattı.

- Onlar oyuncak değil, biliyorsun. Yalnızca müşterilerine gösteriyor...

- Rica etsek onları göstermez mi? diye Hodkann üsteledi. Sen istersen belki gösterir.

- Sanmıyorum, diye yanıtladı Nicolas, kısık bir sesle.

- Kar tatili boyunca kimsenin seni dövmeyeceğini söyleyen yine de göstermez mi?

Nicolas sesini çıkartmadı, yine korkmaya başlamıştı.

- Neyse, diye kestirip attı Hodkann, bu durumda ben başka bir çözüm bulacağım. Kısa bir sessizlikten

sonra, zehir gibi bir sesle kükredi. Haydi bakalım, artık uyuyoruz. Koca vücudunun rahat bir pozisyon buluncaya kadar yatağın içinde kıpırdandığım duydular ve her biri artık tek bir kelime bile edilmeyeceğini anladı.

6

Kimseden ses çıkmıyordu, ama Nicolas

ötekilerin uyuyup uyumadığını bilmiyordu. Belki de Hodkann'ın öfkesinden çekindikleri için uyuyormuş numarası yapıyorlardı. Hatta Hodkann bile numara yapıyor olabilirdi, emirlerine karşı çıkmaya cesaret edecek olanı gafil avlamak için. Nicolas ise uyumak istemiyordu.

Yatağa işemekten ve Hodkann'ın pijamasını ıslatmaktan çekiniyordu.

Daha da beteri olacak, koruyucu olmadığından sıvı şilteden sızacak ve aşağıda yatan Hodkann'ı ıslatacaktı. Kötü kokulu sıvı onun o kaplanmış yüzüne damlayacak, o da burnunu kıpırdatacak, uykudan uyanacak ve sonra korkunç şeyler olacaktı. Bu felaketi önleyecek tek çözüm uyumamaktı. Kol saatinin fosforlu ibrelerine göre saat dokuzu yirmi geçiyordu, saat yedi buçukta kalkılacak olduğu varsayılırsa, önünde upuzun bir gece vardı. Ama bu ilk kez olmuyordu, deneyimliydi.

Geçen yıl Nicolas'nın babası kardeşini ve onu bir lunaparka götürmüştü.

Aralarındaki yaş farkı yüzünden ilgi alanları aynı değildi.

Nicolas daha çok perili evi, hayalet treni, büyük dönmedolabı merak ediyor, kardeşi küçük çocukların bindiği dönmedolapla ilgileniyordu.

Babalan ortak çözümler bulmaya gayret ediyor, onlar reddedin-28 29

Kar Tatili - Emmanuel Carrere Kar Tatili - Emmanuel C a r r e r e ce de sinirleniyordu. Bir süre sonra tırtıl biçiminde bir dönmedolap gördüler, büyük bir hızla dönüyor, tepede bir daire çizdikten sonra aşağıya iniyordu. Yolcular kabinleri sürgüleyen demire dört elle sarılmışlar baş aşağı giderken, merkezkaç kuvvetinin etkisiyle birden sanki göğe doğru fırlıyorlardı. Çok hızlı dönüyordu, giderek daha da hızlanıyordu, insanlar çılgınlık atıyor, sapsarı iniyorlardı, bacakları titriyordu ama zevkten de mest olmuşlardı. Nicolas yaşlarında bir çocuk bunun dâhiyane bir buluş olduğunu söyledi, onunla birlikte binmiş olan babası da Nicolas'nm babasına anlamlı anlamlı gülümsedi, dâhiyane olmaktan çok dayanılması güç bir deneyim olduğunu ifade ediyordu. Nicolas da binmek istiyordu, ama babası bilet alman gişenin yanındaki tabelayı gösterdi, on iki yaşından küçük çocukların yalnız binneleri yasaktı. "O halde sen de benimle bin" dedi Nicolas.

"Lütfen, benimle bin!" Kafası dışarıda, sallanıp durmaya pek niyeti olmayan babası, küçük kardeşi korkacağı için onunla binemeyeceklerini, onu da tek başına bırakamayacaklarını bahane ederek reddetti. Dönmedolaptan yeni inmiş olan çocuğun babası bunu duyunca, küçük kardeşiyle ilgileneceğini söyledi, zaten gösteri üç dakika sürüyordu. Çocuğun babası biraz Patrick'e benziyordu, monitöre, onun biraz daha yaşlısıydı. Üstünde bir cin gömlek vardı, Nicolas'nm babası gibi ağır bir pardösü giymemişti, güleç bir yüzü vardı.

Nicolas minnetle onun yüzüne baktı, sonra umutla babasma baktı.

Ama babası çocuğun babasma soğuk bir tarzda, böyle bir zahmete gerek olmadığını söyledi. Nicolas onu yumuşatmak için ağzını açtığı anda babası tehdit dolu bir bakış fırlatarak elini ensesine yapıştırdı ve onu iteledi. Sessizce tırtıldan uzaklaştılar. Çocuk ile babası onları hâlâ gördüğü için Nicolas tepki gösteremiyordu. Onların şaşkın bakışlarını sırtında hissediyordu. Kibarca yapılan bir teklife karşılık neden böyle sertçe yanlarından ayrılmışlardı ? Yeterince uzaklaştıklarına kanaat getirince Nicolas'ın babası durdu ve hayır dediği zaman itiraz istemediğini, herkesin içinde olay çıkartmanın bir işe yaramayacağını söyledi.

- Ama neden ? diye directti Nicolas, ağlamak üzereydi. Ne zararı var ki?

- Sana neden olduğunu söyleyeyim mi? dedi babası kaşlarını çatarak.

Söylememi istiyor musun? Pekâlâ, bazı şeyleri anlayacak kadar büyüdün. Yalnız, bundan kimseye söz etmeyeceksin, ne arkadaşlarına ne de başka birine. Bunu bir klinik şefinden öğrendim, tüm doktorların haberi var ama etrafı telaşa vermemek için duyulmasını istemiyorlar. Kısa bir süre önce, bunun gibi bir lunaparkta küçük bir çocuk kayboldu. Birkaç dakika anne babası dikkat etmedi ve işte sonuç.

Her şey çok çabuk olup bitti. Bilirsin, kaybolmak pek kolaydır.

Bütün gün onu aradılar, sonunda akşam vakti bir çitin arkasında baygm bir halde yatarken buldular. Hastaneye götürdüler ve sırtında kocaman bir yara bandı olduğunu fark ettiler, kan akıyordu, o zaman doktorlar hemen anladılar, röntgen filminde ne göreceklerini zaten biliyorlardı. Küçük çocuğa bir ameliyat yapılmış böbreklerinden biri alınmıştı. Bunu yapan insanlar var, düşünebiliyor musun? Acımasız insanlar. Buna organ ticareti diyorlar. İçinde ameliyat yapmak için gerekli malzeme bulunan bir kamyonetleri var, lunaparkların etrafında, okul çıkışlarında kol geziyorlar ve çocukları kaçııyorlar.

Klinik şefi panik yaratmamayı tercih ettiğini ama olayların giderek arttığını söylüyor. Sadece onun kliniğine eli kesilmiş bir çocuk ve gözleri oyulmuş bir başka çocuk getirmişler. Şimdi anlıyorsun değil mi, kardeşini bir yabancıya neden emanet etmek istemediğimi?

Bunları duyduktan sonra Nicolas birkaç kez rüyasında lunapark-30 31

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere

ta geçen kâbuslar gördü. Sabah kalktığı anda ayrıntıları hatırlamıyordu, ama önündeki yokuşun onu adlandıramadığı bir dehşete doğru sürüklediğini hayal meyal tahmin ediyordu, sanki hiç uyanamayacaktı.

Tırtılın demirden cüssesi park çadırlarının üstüne doğru yükseliyor ve rüya onu içine çekiyordu. Dehşet oracıkta tünemiş duruyordu.

Onu yutmak için bekliyordu. İkinci sefer ona çok yaklaştığını anladı, kuşkusuz üçüncüsü korkunç son olacaktı. Onu yatağında ölü bulacaklardı, basma gelenleri kimse anlamayacaktı. O zaman uyumamaya

karar verdi. Tabii ki tam olarak bunu başaramadı, uykusunda başka kâbuslar da gördü ve tümünün ardında o lunapark ve tırtı dehşetinin bulunmasından kaygılanıyordu. O mevsim, uyumaktan korktuğunu fark etti.

7

İşin tuhafı aile içinde onun babasına çektiği

söylenirdi. Babası rahat ve derin uyumazdı ama çok uyurdu, bir tür doymazlıkla. Birkaç gün üst üste evden uzak kaldığında, yolculuk dönüşünde neredeyse tüm zamanını yatakta geçirirdi. Nicolas okuldan gelince ödevlerini yaparken ya da kardeşiyle oynarken gürültü çıkartmamaya özen gösterirdi. Koridordan geçerken ayaklarının ucuna basarlar, anneleri sürekli parmağım dudaklarına götürürdü.

Akşamüzeri babaları üstünde pijaması, cepleri topak edilmiş

mendiller ve ağzına kadar ilaç kutulanyla dolu bir vaziyette, uzamış

sakallan, uykudan şişmiş asık yüzüyle yatak odasından çıkardı. Orada uyanmış olmak, birbirine çok yalan o duvarların arasında yürümek, önüne çıkan ilk odanın kapışım açtığında kendini bir çocuk odasında bulmak onu şaşırtıyormuş gibiydi, sanki bundan hoşlanmamıştı.

Halının üstünde yüzükoyun yatan çocuklar okudukları kitaba ya da oyunlarına ara veriyor endişeyle ona bakıyorlardı. O, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, başı sonu olmayan cümleler geveliyor, yorgunluktan, zamanın iyi planlanmamasından, inşam pestile çeviren ilaçlardan söz ediyordu. Kimi zaman Nicolas'nın yatağının kenarına oturuyor, bir süre öylece kalıyordu, gözlerini boşluğa dik-32 33

Kar T ati li - Emmanuel Carrere

miş, elini sert sakallarının ya da yastığın izlerini taşıyan dağınık saçlarının üzerinde gezdiriyordu. Derin derin iç çekiyordu. Tuhaf sorular soruyordu, mesela Nicolas'ya "Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun?" diyordu.

Nicolas uysallıkla yanıtlıyor, o da başını sallayarak, artık bunun ciddi bir iş olmaya başladığım ve sınıfta kalmamak için çok çalışmak gerektiğini söylüyordu. Nicolas'nın zaten bir kez, taşındıkları sene, sınıfta kaldığını unutmuş gibiydi. Bir gün Nicolas'ya yaklaşmasını, yanına yatağın üzerine oturmasını söyledi. Elini ensesine koydu, biraz sıktı. Böylece sevgisini gösteriyordu, ama Nicolas'nın canı acıdı ve boynunu kurtarmak için usulca yana çekildi. Alçak ve boğuk bir sesle babası "Seni seviyorum, Nicolas" dedi. Nicolas çok etkilendi, bundan kuşku duymuyordu ama söyleme tarzı ona biraz tuhaf gelmişti.

Sanki çok uzun, belki de sonsuza dek sürecek bir ayrılıktan önce babası bunları son kez söylüyormuş ve onun ömrü boyunca hatırlamasını istiyormuş gibiydi. Oysa birkaç dakika sonra kendisi bile unutmuş görünüyordu. Bakışları tedirgindi, elleri titriyordu. Vişne çürüğü rengindeki buruşuk pijamasıyla, yaka bağır açık, nefes nefese ayağa fırlamıştı ve sağa sola tutunarak dışarı çıkmıştı. Kendini koridora atmak, odasına dönmek istiyor ve yeniden yatmak için hangi kapıyı açması gerektiğini bilemiyor gibiydi.

Şimdi Nicolas Hodkann'ın ortaya attığı

projeyi düşünüyordu. Arabanın bagajına yerleştirilmiş kutulardaki eşantyonları gözleriyle görme tasarısının belki de elle tutulur tek yanı onun uyumasını engellemesiydi. Hodkann'ın kutulara ulaşması mümkün olabilir miydi ki ? Diğerleri kayak dersi için köye indiklerinde belki de o dağ evinde kalmak için bir bahane bulacaktı. Bir ağacın arkasına saklamp arabanın gelmesini bekleyecekti. Nicolas'nın babası çantayı çıkartmak için arabadan inecek ve bagajı açacaktı.

Arkasını döner dönmez de Hodkann fırlayacak, önce bagajı sonra içinde ameliyat aletleri ve protezler bulunan siyah plastik çantaları açacaktı. Kuşkusuz onun plam böyleydi, ama Nicolas'mn babasının birkaç dakika sonra yeniden açacak olsa bile bagajdan herhangi bir şey aldıktan sonra her seferinde kilitletiğini bilmiyordu.

Öte yandan Hodkann öylesine cüretkârdı ki Nicolas'nın babasını dağ

evine kadar izlemesi, öğretmenle konuşurken de cebinden anahtarları çalması olmayacak şey değildi. Nicolas Hodkann'ın bagajm içine eğilmiş, kutuları açarken, bir bisturinin keskin tarafını parmağının üstüne değdirirken, plastik bir bacağı eklemlerinden oynatırken kendinden geçip yaptığının tehlikesini unutmasını gözünün önüne 35

Kar T ati li - Emmanuel Carrere Kar T ati li - Emmanuel Carrere getiriyordu. O arada Nicolas'nın babası dağ evinden çıkmış, arabaya doğru yürüyordu. Bir anda onu yakalayacaktı. Eli şimşek hızıyla Hodkann'ın omzuna inecek, daha sonra acaba neler olacaktı? Bu konuda Nicolas'nın hiçbir fikri yoktu. Gerçekte, eşantyonlarına elini sürecek olanı korkunç cezalara çarptıracağı gibi bir tehdit onun ağzından duyulmamıştı. Yine de böyle bir durumun Hodkann için bile çok riskli olduğu kesindi. "Ecel terleri dökmek" deyiimi beyinde zonkluyordu. Evet, Hodkann, Nicolas'nın babasının bagajını karıştırırken yakalanırsa ecel terleri dökebilirdi.

Hodkann'ın babasına karşı olan ilgisi Nicolas'yı kaygılandırıyordu.

Hatta babasma yaklaşmak, onun güvenini kazanmak için kendisini himayesine aldığı bile düşünüyordu. Sonra Hodkann'ın babasının olmadığını hatırladı. Yaşarken babası ne iş yapıyordu acaba?

Geçen gün bu soruyu sormak aklına gelmemişti, zaten belki de cesaret edemeyecekti. Hodkann'ın babasının şüpheli ve dehşet verici şartlarda, meçhul bir biçimde öldüğünü ve yaşam tarzının onu doğal olarak bu ölüme sürüklediğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Onu bir kanun kaçağı, oğlu gibi tehlikeli biri olarak hayal ediyordu.

Belki de tüm bunları, böyle bir babanın oğlu olmanın getirdiği riskleri göğüsleyebilmek için Hodkann böylesine tehlikeli biri olmuştu.

O anda bunu Hodkann'a sormak geldi içinden. Gecenin karanlığında baş başayken bu mümkün olabilirdi.

Hodkann'la böyle bir gece sohbeti, keyifli bir düşünceydi ve Nicolas bu sohbetin olası koşullarını uzun bir süre gözünün önüne getirdi.

İkisi birlikte kimseyi uyandırmadan yataktan çıkacaklardı.

Ya koridorda ya da tuvalette kısık sesle konuşmaya başlayacaklardı.

Fısıldaşmalarını, Hodkann'ın iri sıcak vücudunun yakınlığını hayal ediyordu ve sergilediği bu ezici gücün altında büyük bir acı ve kırılma vardı. Hodkann'ın ona itiraf edeceğini düşünmekten zevk alıyordu. Dünyadaki tek dostuna, güvenebileceği tek insana çok mutsuz olduğunu, babasının korkunç bir şekilde öldüğünü, uzuvlarının koparıldığını ya da bir kuyuya atıldığını, annesinin ondan ve oğlundan intikam alma hırsıyla tutuşan suç ortaklarının günün birinde ortaya çıkacağı korkusuyla yaşadığını anlattığını duyar gibiydi. O buyurgan, o alaycı Hodkann Nicolas'ya korktuğunu ve kendisinin de yapayalnız küçük bir çocuk olduğunu itiraf ediyordu.

Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülüyor, o gururlu başını Nicolas'ın dizlerine koyuyordu. Nicolas da onun saçlarını okşuyor, onu teselli etmek için, o büyük acıyı teselli etmek için tatlı sözler söylüyordu. Öteden beri saklanan o acı ansızın onun, Nicolas'ın önünde, onun için patlamıştı, çünkü yalnızca o bunu hak ediyordu, iki hıçkırık arasında Hodkann babasını öldüren, annesini korkutan o düşmanların dağ evine gelip onu götürebileceklerini söylüyordu.

Onu rehin alacaklar ya da sadece öldürecekler, cesedini de karla kaplı ormanın kıyısına bırakacaklardı. Ve Nicolas Hodkann'ı korumanın kendisine düştüğünü anlıyordu. Siyah ve parlak paltolar giyen o zalim adamlar dağ evini kuşatıp, kimse kaçmasın diye her biri bir kapıdan içeri girdiğinde Hodkann'ın emniyette olacağı bir sığınak bulacaktı. Adamlar bıçaklarını çıkaracaklar, tek bir canlı tanık bırakmamaya kararlı, soğukkanlılıkla sırayla herkesi öldüreceklerdi.

Uykuda gafil avlanmış çocukların yançıplak bedenleri ranzaların dibine yığılacaktı. Yerde oluk oluk kanlar akacaktı. Fakat Nicolas ve Hodkann bir yatağın arkasındaki duvar oyduğunda saklanmış olacaklardı.

Burası daracık karanlık bir yer olacaktı, gerçek bir fare deliği.

Orada alacakaranlığın içinde fal taşı gibi açılmış parlayan gözlerle, birbirlerine sokulacaklardı. Kendi soluklarının yam sıra, katliamdan 36 37

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

gelen dehşet verici gürültüleri, canhıraş çığlıkları, can çekişmeleri, inlemeleri, düşen bedenlerden gelen boğuk sesleri, bıçaklanan bedenleri daha da parçalayan kırık camları, cellatların kesik kesik ve kuru gülüşlerini duyacaklardı. Gözlüklü, kızıl saçlı küçük Lucas'ın kesik başı yatağın altından onların saklandıkları yere kadar yuvarlanacak ve şaşkın bakışlarını onlara dikip ayaklarının dibinde duracaktı.

Bir süre sonra sesler kesilecekti. Saatler geçecekti. Caniler katliamın zevki ve avlanm kaçırılmış olmanın hayal kırıklığı arasında bocalayıp, elleri boş çekip gideceklerdi. Dağ evinde yalnızca ölüler kalacaktı, yığınla ölü çocuk. Ama onlar dışarı çıkmayacaklardı. Tüm gece boyunca o mezbananın ortasında sipere yatmış, hücrelerinde birbirlerine sokulmuş öylece kalacaklardı, yanaklarından süzülen sıcak sıvı ya bir yaradan sızan kandı ya da ötekinin gözyaşı. Titreyerek orada duracaklardı. Gece bir türlü bitmeyecekti. Belki de hiç dışarı çıkmayacaklardı.

9

Ertesi gün kahvaltı bittiğinde Nicolas'nın

babası hâlâ gelmemişti. Öğretmen saatine bakıyordu; onu bekleyerek gecikemezlerdi, kayak dersini kaçırmak olmazdı. Onun bu kez pek de hoşgörülü olmayan bakışlarının ağırlığını üzerinde hisseden Nicolas, kısık bir sesle belki kendisinin burada, dağ evinde kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Hodkann'ın onunla birlikte kalmayı teklif edeceğini umuyordu. "Seni tek başına bırakamayız" diye öğretmen itiraz etti. Patrick bunda sakınca görmediğini belirtti, ama öğretmen kabul etmedi. Bunun bir prensip meselesi olduğunu söyledi.

Beklerken Nicolas'dan kendisiyle beraber yukarı çıkmasını istedi.

Annesine telefon etmek, durumu ona bildirmek ve kocasından haber alıp almadığını öğrenmek istiyordu. Birinci kata, telefonun bulunduğu, duvarları ahşap kaplı odaya çıktılar. Pencereden bakıldığında çok hoş bir vadi manzarası görünüyordu. Numarayı çevirdikten sonra öğretmen bir an bekledi, sonra sinirli bir sesle Nicolas'ya

"Annen sabahlan evden bu kadar erken mi çıkıyor?" diye sordu. Nicolas suçlu bir sesle "Hayır" dedi, "genellikle pek erken çıkmaz." Aslında, annesinin telefona çıkmamasından memnundu. Bu telefon konuşması onu huzursuz ediyordu. Evlerine pek az telefon gelirdi, o 38 39

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere ender çalışmaların her birinde, hele babası evde yokken, annesi belirgin bir kaygıyla telefona yaklaşırdı. Eğer Nicolas etraftaysa, o duymasın diye kapıyı kapatır, sanki kötü bir haber bekliyormuş da ondan bunu saklamak istermiş gibi davranırdı. Öğretmen içini çekti, sonra yanlış numara çevirmiş olabileceğini düşünerek bir kez daha denedi. Hemen telefon açıldı ve Nicolas ilk aramada ne olup bittiğini merak etti. Annesini daha önce birkaç kez yakaladığı pozisyonda gözünün önüne getirdi. Çalmakta olan telefonun karşısında ayakta durmuş, yüzü allak bullak bir halde, ahizeyi kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Telefonun sesi kesilince bir an için rahatlar, ama yeniden çalmaya başlayınca hemen açardı, tıpkı ateşten kaçan birinin suya atılması gibi.

Nicolas kaygı dolu bir merakla onu incelerken, öğretmen telefonda kendini tanıtıyor ve arama nedenini açıklıyordu. Sonra onun bakışlarını fark etti ve öteki ahizeyi kulağına götürmesini işaret etti. Nicolas söyleneni yaptı.

- Hayır, hanımefendi, diye açıklıyordu, çok önemli değil. Ama can sıkıcı. Anlıyorsunuz sanırım, yedek kıyafeti yok, kayak takımları yok, sadece üstündeki giysiler var, dolayısıyla onunla ne

yapacağı mızı bilemıyoruz.

Bu sert sözlerin etkisini yumuşatmak için Nicolas'ya gülümsedi, aslında amacı annesini harekete geçirmektir.

- Tabii ki, dedi annesi, kocam çantayı mutlaka getirecektir.

- Ben de öyle umuyorum, ama şimdiye kadar gelmediği için, ona nasıl ulaşabiliriz, bunu öğrenmek istemiştım.

- İş seyahatinde olduğu zamanlar onunla irtibat kurulamıyor.

- Hangi otellerde kalacağı önceden bilinmiyor, öyle mi? Ya onunla acil olarak konuşmanız gerekse?

- Üzgünüm. Ama durum bu, dedi Nicolas'nın annesi kısaca.

- Ama sizi arada bir arar, öyle değil mi?

- Evet, arada bir.

- O halde, aradığı zaman ona söylersiniz... Yalnız, bir sorun var, eğer bugün de gelmezse, daha da uzaklaşmış olma ihtimali doğacak.

.. Uğrayacağı yerleri bilmiyor musunuz ?

- Üzgünüm, ama bilmiyorum.

- Anlıyorum, dedi öğretmen... Peki, Nicolas'yla konuşmak ister misiniz?

- Teşekkür ederim.

Öğretmen telefonu Nicolas'ya uzattı ve onu rahatsız etmemek için koridora çıktı. Nicolas ve annesi birbirlerine ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

Çanta konusunda öğretmenle konuşulanlara eklenecek bir şey yoktu. Tek çare babasının çantayı dağ evine getirmesini beklemektir.

Nicolas şikâyet etmek, annesini daha da üzmemek istemiyordu, annesi de kendisinin çözüm getiremeyeceği bir endişeyi daha da artıracak sorular sormak istemiyordu. Böylece normal bir durumda söyleyeceği sözlerle yetindi, "Uslu ol, söz dinle" dedi. Nicolas öylesine acı bir izlenime kapıldı ki, sanki annesi onu bir timsahın iki çenesi arasında yutulmak üzere olduğunu görse bile "Eğlenmene bak, uslu dur, sıkı sıkı giyin, üşütme" diye tekrarlamayı sürdürecekti. Sıkı sıkı giyinmeye gelince içinde bulunduğu koşullar altında bunu söyleyemezdi ve ona ördüğü üzerinde ren geyikleri işli kaim kazağı giymesini tembih etmemek için kuşkusuz kendini zor tutuyordu.

Öğretmenle birlikte aşağıya, kahvaltı sofrasının hazırlandığı büyük salona inerken Nicolas bu muammayı düşünüyordu. Çantasının arabanın bagajında olduğunu biliyordu, onu zincirlerin ve

eşantiyon kutularının arasına sıkıştırılmış olarak görmüştü. Babası bagajı açtı-

40 41

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel C a r r e r e ğında onu fark etmemiş olamazdı ve bagajı da bir gece önce açmadıysa bile en geç o sabah müşterileri ziyareti sırasında açmış olmalıydı.

O halde neden telefon etmemişti? Neden hâlâ gelmemişti? Nicolas'yı zor durumda bıraktığının kuşkusuz farkındaydı. Yoksa dağ

evinin telefon numarasını mı kaybetmişti? Ya da bagajın anahtarlarını?

Birileri anahtarları çalmış olabilir iniydi? Arabası çalınmış olabilir miydi? Daha da beteri olabilirdi, ya bir kaza geçirdiyse? Önceden aklına gelmemiş olan bu ihtimal, birdenbire Nicolas'ya en akla yatkın olamıyış gibi geldi. Onu böylesine ihmal etmesi için babasının gelececek, telefon bile edemeyecek bir durumda olması gerekiyordu.

Belki arabası donmuş bir zeminde kaymış, bir ağaca çarpmıştı, göğsüne direksiyon geçen babası da can çekişiyordu. Bilincini kaybetmeden aklından geçen son düşünce, ölmenden önce söylediği son sözler "Nicolas'ın çantası! Nicolas'ya çantasını götürün!" olmuştu.

Kuşkusuz yardıma gelenler bu sözlerden bir şey anlamamışlardı.

Bunları hayalinde canlandırırken, Nicolas gözlerinden yaşların fişkırmak üzere olduğunu hissediyor, bundan da büyük bir haz duyuyordu.

Elbette bunun doğru olmasını istemiyordu, ama yine de başkalarının karşısına böyle bir öksüz rolünde, bir trajedi kahramanı olarak çıkmak hiç de fena olmazdı. Herkes onu teselli etmeye çalışacak, Hodkann onu teselli etmeye çalışacaktı ve o asla teselli bulamayacaktı.

Acaba öğretmen de aynı şekilde mi düşünüyordu ve küçük de olsa bir ümit olduğu için endişesini ondan saklamaya mı çalışıyordu?

Hayır, kuşkusuz öğretmen bunları düşünmemişti. Şimdilik düşünmemişti. Nicolas telefonun yeniden çalacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu. Öğretmen telaşsız, kaygısız yukarı çıkıp telefonu açacaktı, çocuklar salonda bağıra çağıra oynuyor olacaklar, gürültü yapacaklardı.

Yalnızca o tetikte olacak, öğretmenin gelmesini bekleyecekti, işte nihayet geliyordu, yüzü solgun ve gergindi. Gürültü devam ediyordu, ama o susmaları için ikaz etmiyordu. Hiçbir şey duymuyor, fark etmiyor gibiydi, yalnızca Nicolas'yı görüyor, ona doğru ilerliyordu, onu elinden tutup, biraz uzağa çalışma odasına götürüyordu.

Sonra kapıyı kapatıyordu, aşağıdaki gürültü kesiliyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıyor, yanaklarını avuçlarında tatlılıkla sıkıyordu, dudaklarının titrediği görülüyordu ve mırıldanıyordu: "Nicolas...

Dinle Nicolas, çok cesur olman gerekecek..." O zaman ikisi de ağlamaya başlıyorlardı, o öğretmenin

kollan arasında, çok hoş bir şeydi bu, inanılmayacak kadar hoş ve bu anın ömür boyu sürmesini istiyordu.

Yaşamında yalnızca bu an olacaktı, başka hiçbir şey olmayacaktı, ne başka bir yüz, ne başka bir koku, ne başka sözcükler, yalnızca tatlı tatlı tekrar edilen kendi adı, Nicolas Nicolas, hepsi o kadar.

42 43

10

Öğretmen ve monitörler dışarı çıkmadan

önce, Nicolas'yla ilgili alınacak önlemleri tartışmak için bir daha kahve yaptılar. Nicolas onların yanında kalmıştı, diğer çocuklardan ayrı bir köşede, çözülmesi gereken bir sorun rolünü iyice benimsemiş

gibiydi.

- Dinleyin, dedi Patrick, bir hafta boyunca bunu tartışacak değiliz.

Görünüşe bakılırsa, babası çantayı tamamen unutmuş gibi ve şu anda iki yüz kilometre uzakta bulunuyor, onun gelmesini beklersek hem çocuğun hem de herkesin tatili berbat olur. Ben şunu öneriyorum, kooperatifin deposundan onun en acil ihtiyaçlarını temin edelim, böylece diğerlerine katılabilir.

Sonra Nicolas'ya dönerek "Nasıl, bu işine gelir mi, delikanlı?" diye ekledi. >

Onun işine geliyordu, öğretmen de onayladı.

Yemekten sonra, herkesin kitap okuması ya da uyuması öngörülen saatte Patrick Nicolas'yla dışarı çıktı. Hava çok yumuşaktı, çıplak dallann arasından güneş ışıldıyordu. Dağ evinin önündeki çamurlu alanda başka bir araç görmediğinden Nicolas köye okul minibüsüyle gideceklerini ve sadece İM yolcu taşımanın şoföre çok tuhaf 45

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere geleceğini düşündü. Ama Patrick, durduğu yerde cansız bir canavarı andıran minibüsün önünden geçti ve dağ evinin önündeki yoldan yaklaşık yüz metre aşağıya indi. Biraz içerlek bir yerde san bir 4 L

park etmişti. Nicolas geürken bunu hiç fark etmemişti. Patrick şoför kapısını açtı ve "İşte atlı arabamız!" dedi. Sürücü koltuğuna oturdu boynuna asılı olan uzun deri kayışı çıkardı, ucunda kontak anahtarı sallanıyordu. Nicolas arkaya oturmak istedi, ama Patrik ona açmak için ön kapıya uzandı.

- Hey! diye bağırdı, ben senin şoförün değilim! Nicolas duraksadı.

Herhangi bir arabanın ön koltuğuna otunnak ona öteden beri kesin olarak yasaktı. Haydi kıpırda biraz! Nicolas itaat etti. Zaten, diye ekledi Patrick, arka koltuk çift çarşısı gibi. Nicolas, lime lime olmuş

ekose örtünün altından kocaman bir köpeğm fırlayıp gırtlığına sarılmasından çekiniyormuşçasma arka tarafa baktı. Bir sırt çantası vardı, ayrıca kaset dolu bir çanta, sarılmış bir ip, tırmanma aletleri olması gereken metal parçalar vardı.

- Ne olur ne olmaz, sen kemerini tak, dedi Patrick bir yandan da kontak anahtarını çevirdi. Motordan bir hırıltı geldi. Patrick yeniden denedi, bir kez daha inatla üsteledi, tık yok. Nicolas onun öfkelenmesinden korktu, ama o neredeyse komik bir tarzda yüzünü buruşturdu ve Nicolas'ya dönerek açıkladı. Sabır gerekiyor. Hep böyle olur. Ona kibarca rica etmek gerekiyor. Kontakı yeniden çevirdi, gaz pedalına yavaşça bastı ve öteki ayağını kaldırırken, mırıldandı. İşte...

tamam... Tatlı bebek! Araba çalışıp da kıvrım kıvrım yoldan aşağı inmeye başlayınca Nicolas zevkle kıkırdamaktan kendini alamadı.

- Müzik sever misin? diye sordu Patrick.

Nicolas ne cevap vereceğini bilemedi. Hiç bu soruyu kendi kendine sormamıştı. Evlerinde müzik dinlenmezdi, müzik seti bile yoktu, ayrıca okulda da müzik dersleri bir angarya gibi görülürdü. Müzik öğretmeni Bay Ribotton müzik yazılıları yapardı, yani onun piyanoda çaldığı notalan öğrencilerin özel bir defterdeki porteye yazmaları gerekiyordu. Nicolas hiç başaramıyordu. Bay Ribotton'un yazdırdığı, müzisyenlerin yaşamlarıyla ilgili özetleri tercih ediyordu; en azından bunlar yazmayı bildiği sözcükler, harflerdi. Bay Ribotton ufak tefek bir adamdı, kocaman bir kafası vardı. Okulda kulaktan kulağa dolaşan söylentilere bakılırsa, kapıldığı öfke krizlerinden birinde bir öğrencinin kafasına tabure attığı bile olmuş. Dolayısıyla onu kızdırmaktan çekiniyorlar, ama yine de biraz gülünç buluyorlardı.

Ona ne öğretmenler ne de diğerleri önem veriyordu. Onun gibi kısa boylu ve çelimsiz bir çocuk olan oğlu Maxime Ribotton Nicolas'yla aynı sınıftaydı. İleride polis müfettişi olmayı düşleyen, bu ter kokan sinsi şapşala karşı Nicolas hiç mi hiç sempati duymuyordu, ama yine de onu düşündüğünde içi sızlıyordu. Bir gün ön sırada oturan bir çocuk ayağını kürsüye kadar uzatmış ve yanlışlıkla ayakkabılarının altı Bay Ribotton'un pantolonunun paçasını kirletmiş, bunun üzerine de Bay Ribotton korkunç bir öfkeye kapılmıştı. Bu öfke ne korku ne de saygı uyandırıyor, çocukların gözünde küçük düşüyordu.

Buruk bir öfke içinde yakınıyor, okula gelip de pantolonlarının çamurlanmasından nefret ettiğini, zaten o pantolonları zorlukla aldığını, her şeyin çok pahalı olduğunu, neredeyse boğaz tokluğuna çalıştığını, pantolonunu kirleten çocuğun ailesinin her gün temizlemeye verecek parası varsa buna şükretmesini ama kendi imkânlarının buna yetmediğini haykırıyordu. Bunları söylerken sesi titriyordu, sanki ağlamak üzereymiş gibi bir izlenim uyandırıyor. Maxime Ribotton yüzünden Nicolas'ın da içinden ağlamak geliyor ve ona doğru bakmaktan çekiniyordu. Arkadaşlarının karşısında babasının 46

Kar Tatili - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere kendini küçük düşürmesine, hayatın sillesini yemiş olmanın zehirini böylesine bir hmçla ve utanmazlıkla dışarı kusmasına nasıl acıyla katlandığını düşünüyordu. Ama sonra teneffüste Maxime Ribotton'un olayı hafife almasına ve şakalar yapmasına çok şaşırdı. Babası küplere bindiğinde pek aldırılmamak gerekiyormuş, hemen sakinleşirmiş.

Nicolas olup bitenlerden sonra Maxime Ribotton'un tek bir söz bile söylemeden sınıfı terk edeceğini ve bir daha okula gelmeyeceğini düşünmüştü. Sonra da onun hastalandığı haberi gelecekti. İyi kalpli birkaç çocuk onu ziyarete gidecekti. Nicolas kendinin bu gruba dahil olduğunu gözünün önüne getiriyordu. Oyuncakları arasından Maxime Ribotton'a onu kırmadan verebileceği bir armağan seçecekti.

Minnet dolu bakışım hayal ediyordu, sonra yüzünü, ateşten yorgun ve zayıf düşmüş vücudunu, ama armağanların ve tatlı sözlerin pek yaran olmayacak, günün birinde Maxime Ribotton'un öldüğü duyulacak, iyi kalpli çocuklar grubu cenaze törenine gidecekti ve o günden sonra acılara gömülen baba Ribotton'a iyi davranmaya ve iyi kalpliliği kanıtlamaya sıra gelecekti. Artık onu kızdırmıyorlar, saygıyla andığı büyük müzisyenlerin adını aptalca kafiyelerle alaya almıyorlardı: örneğin Schubert-frijider, Schumann-yandım aman.

Bu isimlerin dışında Nicolas müzik hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama bunu itiraf etmek yerine kaçamak bir yanıt vermeyi yeğledi; evet, seviyordu. O andan itibaren bir sonraki soruyu korkarak bekliyordu, soru hemen geldi:

- Ne tür müzik seversin?

- Schumann, dedi rasgele.

Patrick'in ağız buruşturması hem saygı hem de alay ifade ediyordu ve bu tür müzik değil de şarkılar olduğunu söyledi. Nicolas'dan bir kaset seçmesini istedi. Tek yapacağı arka koltukta duran çantayı almak ve ona isimleri okumaktı. Nicolas söyleneni yaptı. İngilizce sözcükleri okumakta zorlanıyordu, ama onun gevelediği ilk heceleri Patrick tamamlıyordu. Üçüncü kasetten sonra, kararım verdi, "Bu olur" dedi. Kaseti yerleştirdi ve müzik olanca şiddetiyle bir şarkının orta yerinden başladı. Boğuk ve alaycı bir sestti, gitarlar kırbaç gibi saklıyordu. Sert bir izlenim bırakıyordu ama aynı zamanda bir kıvraklık da vardı, tıpkı vahşi bir hayvanın gevşemesi gibi. Bu tür bir müzik televizyonda çaldığında annesi ve babasının yüzleri ekşiyor, hemen sesini kısıyorlardı. Onun fikri sorulacak olursa, normal zamanda Nicolas bundan hoşlanmadığını söylerdi, ama o gün o da havaya girdi. Patrick yanında, direksiyona vurarak tempo tutuyor, müziğin ritmiyle kıpırdanıyor, ara sıra da şarkıcıyla birlikte birkaç cümle mırıldanıyordu. Şarkıcıyla aynı anda onun ağzından da tiz bir inleme çıktı. Araba da müziğin ahengine uyarak ilerliyordu, onunla birlikte hızlanıyor, onun yavaşlamasıyla geniş virajlar çiziyordu. Her şey tek bir yürek gibi titreşiyordu, asfaltı kemiren lastikler, yolun kıvrımları, özellikle de Patrick'in bedeni. Patrick, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, ön cama vuran güneş ışınları yüzünden gözlerini kısımış, bir yandan araba kullanıyor, bir yandan da kıvrılıp bükülüyordu.

Nicolas böylesine güzel bir şarkı hiç duymamıştı, tüm bedeni müziğe katılıyordu. Ömrü boyunca bunu yapmayı, hep bu tür müzik dinleyerek arabaların ön koltuğunda yolculuk yapmayı ve ileride Patrick'e benzemeyi ne kadar isterdi. Öylesine iyi bir sürücü, öylesine rahat ve hareketlerinde öylesine özgür.

48 49

11

- Haydi bakalım, dedi Patrick, alışveriş

merkezinin kapısını iterken, şimdi ciddi olmak gerekiyor. Neye ihtiyacımız var?

Ancak o zaman, yolculuğun yarattığı çakırkeyiflik geçtikten sonra Nicolas oraya ne yapmak için geldiklerini hatırladı. Çantası babasının bagajında kalmıştı ve kuşkusuz babası ölmüştü.

- Çantanda neler olduğunu hatırlıyor musun? diye sordu Patrick.

- Şeyler, yedek giysiler, dedi Nicolas, soru aklım karıştırmıştı.

Çantada neler olduğunu Patrick'in bildiği kesindi, çünkü bütün çocuklardan aynı şeyleri getirmelerini istemişlerdi ve bunların listesi ailelere verilmişti. Buna rağmen her çocuğun kendi arzusuna göre bir iki eşya daha getirmeye hakkı vardı, ya bir kitap ya da bir grup oyunu, yatağı ıslatma ihtimaline karşı öğretmen Nicolas'ran bir de koruyucu getirmesini önermişti. Bundan Patrick'e söz etmeye cesaret edemedi.

- Ayrıca, dedi, biraz düşündükten sonra, kasam vardı.

- Kasan mı? diye sordu Patrick şaşkınlıkla.

- Evet, gizli eşyalarımı koymam için bir kasa. Onu açmak için özel bir formül var ve onu yalnız ben biliyorum.

51

Kar T ati li - Emmanuel Carrere Kar T ati li - Emmanuel Carrere

- Ya unutursan ne olacak?

- Onu hiçbir zaman açamam. Hiç kimse de açamaz. Ama formülü ezber biliyorum.

- Anlıyorum, ama ya kafana bir şey düşer de hafızam kaybedersen?

Herhalde bir yere not etmişsindir?

- Hayır. Buna gerek yok. Eğer hafızamı kaybedersem, zaten nereye yazdığımı da hatırlayamam.

- Bu doğru, diyerek Patrick ona hak verdi. Sen ne de kurnazmışsın.

Nicolas duraksadı, bu kasayla ilgili bir sorun olduğunu Patrick'e söylemeye çekiniyordu. Babası onu armağan ederken ilişikteki kapalı zarfın içinde formülün yazılı olduğu kâğıt vardı. Babası bunu ezberledikten sonra yok etmesini önermiş o da söyleneni yapmıştı.

Ama kısa bir süre sonra aklına bir şey geldi, babası zarfı ona vermeden önce okumuş, sonra özenle yeniden yapıştırmış olabilirdi, dolayısıyla kasayı açma ihtimali vardı. Nicolas'ın kendisinden ne gizlediğini öğrenmek için belki de ara sıra içine göz atıyordu. Belki de sırf bu yüzden ona hediye etmişti. Bundan emin olmasa da Nicolas tedbiri elden bırakmıyordu, kasaya koyduğu tek gizli şey benzin istasyonlarının kuponlarıydı. Babası kasayı açırsa hayal kırıklığına uğramış

olmalıydı. Ama büyük bir olasılıkla şu anda ölmüştü. Bu ihtimal kesin olmadığı için formülü Patrick'e söylemekten çekindi, sonra zaman kazanmak için, kayıtsız bir tavırla şunu önerdi:

- Eğer istersen formülü sana söyleyebilirim.

Patrick kafasını salladı:

- Hayır. Beni tanımıyorsun. Kasa bulunursa, sen de formülü bana söylemiş olursan, seni gebertip, sırlarına el koyabüirim.

- Zaten kasa babamın arabasında.

_ Öğrenmek istemiyorum. Beni ilgilendirmez. Ne formül ne de de kasanda ne olduğu.

Gülümsedi ve Nicolas'mn kafasına bir tabanca dayıyormuş gibi bir hareket yaparak:

- Kasanda ne var? diye sordu.

- İlginç bir şey yok, diye yanıtladı Nicolas aksi bir sesle. Çocuk giysileri bölümünde, Patrick kalın yünden bir gömlek ve su geçirmeyen bir kayak pantolonu seçti. Nicolas bunları kabinde denerken, o diğer eksikleri tamamlıyordu: iki takım iç çamaşırı, iki tişört, iki çift kaim çorap, bir bere ve bir diş fırçası. Pantolon bedenine uydu, ama biraz uzundu. Patrick çevik bir hareketle paçalarını kıvrırırken, böyle idare edebileceğini, isterse annesinin daha sonra dikebileceğini söyledi. Saatlerce iki model, iki renk, iki boy arasında kararsız kalmadan, en basit tercihin anne babasını sıkıntıya sokup kaşlarının çatılmasına yol açmadan böyle rahat bir alışveriş tarzı Nicolas'mn pek hoşuna gitmişti. Patrick'inki gibi yeşil ve mor renklerde bir ceket de istiyordu, ama tabii ki bunu söylemeye cesaret edemedi.

Parayı öderken Patrick kasiyerle kısa bir sohbet etti. Kasadaki genç ve güler yüzlü bir kızdı ve belli ki onu yakışıklı bulmuş, atkuyruğu saçlarından, masmavi gözlü uzun yüzünden, hareketlerinden ve şakalarındaki rahatlıktan çok hoşlanmıştı. "Bu delikanlı sizin mi?"

diye kız ona sordu. Patrick "Hayır" diye yanıtladı, ama o günden itibaren bir yıl ve bir gün içinde onu kimse arayıp sormazsa, onu yanında tutacaktı. "İkimizin arası iyi sayılır" diye ekledi. Nicolas da kendi kendine bu cümleyi gururla tekrarladı. Pek umursamaz bir edayla, Patrick'le arasının iyi sayılabileceğini öteki çocuklara söylemeye can atıyordu. Bileğine, ona armağan ettiği Brezilya bileziğine 52 53

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

baktı ve bir dilek tuttu. Anne babasının otoritesinin ağırlığı üstünden kalkınca o da saçlarını uzatıp atkuyruğu yapmak istiyordu.

Arabaya bindiklerinde Patrick yeniden müziği açtı ve hem arabayı sürüp hem de tempo tutarken unutulmayacak bir cümle daha söyledi:

"Ne dersin, petrol kralları gibiyiz, değil mi?" Bu sözün ne demek olduğunu Nicolas'nın anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Onlar için her şey yolundaydı, canlan sıkılmıyordu, dert edecek hiçbir şey yoktu ve bunu anlayınca neşeli bir coşku duyumsadı, sanki aralarında tamamıyla kişisel bir parola varmış gibi. Konuşurken kalınlaştırdığı sesinin tizleşmesinden ve onun küçük bir çocuk olduğu izlenimi vermesinden korkuyordu, ama bu kaygıyı yendi ve hiç önem vermiyormuş gibi cevap vermeyi başardı:

- Doğru. Gerçekten de petrol kralları gibiyiz.

12

Öğleden sonraki kahvaltının ardından

oyunlar oynamıyordu: çeşitli meslekleri taklit etme, silgi saklama ve rol yapma. Ama o gün Patrick başka bir şey yapacaklarını söyledi.

- Nedir? diye sordular.

- Göreceksiniz.

Talimatı üzerine bir ekip tüm masaları, sıraları ve odada kalabalık yapan ne varsa duvarın yanına yığıldı. O ışıkları söndürdü, ama holdekini açık bıraktı, böylece az da olsa bir şeyler görünüyordu. Bu esrarengiz hazırlık çocukları heyecanlandırıyordu. Eşyaları taşırken, kısık kısık gülüyorlar, varsayımlar ortaya atıyorlardı; hayalet oyunu oynanacak, belki ruh çağrılacak masalar oynatılacaktı. Patrick ellerini çırpı ve sessizlik istedi. "Şimdi" dedi, "yere uzanacaksınız.

Sırtüstü." Herkes bunu yapıncaya kadar kargaşa ve gülmeler devam etti. Tek basma ayakta kalan Patrick sabırla herkesin yerleşmesini bekledi. Telaşsızca, sakin bir sesle en rahat pozisyonun alınması için birkaç öneride bulundu; önce gerinmeliydiler, kambur durmamak ve tüm sırtın zeminle temas etmesi gerekiyordu; avuç içlerini tavana doğru açmalı, gözlerini kapatmalıydılar. "Gözlerinizi kapatın..."

diye tekrarladı, sesi rüyada gibiydi, sanki kendisi de gözlerini 54 55

Kar T ati li - Emmanuel Carrere Kar T ati li - Emmanuel Carrere kapatıyor, uyumaya hazırlanıyordu, sonra sustu. Sabırsız bir ses, bir an süren sessizliği bozdu:

- Şimdi ne yapıyoruz?

- Anlamıyor musun ? diye bir başkası atıldı; bizi hipnotize ediyor!

Bu sözleri birkaç gülüş izledi, ama Patrick duymazlıktan geldi.

Biraz sonra, konuşmaya devam etti, sanki yalnızca ilk soruyu duymuştu:

"Hiçbü- şey yapmıyoruz... Sürekli bir şeyler yapmaktayız.

Şimdi hiçbir şey yapmıyoruz. Hiçbir şey düşünmüyoruz. Burada bulunuyoruz, o kadar. Gevşiyoruz. Kendi kendimizyiz..." Sesi giderek daha sakinleşiyordu, rüyada düşünüyor gibiydi. Odada, yere

uzanmış

çocukların arasında yavaş yavaş yürüyordu. Nicolas, yarandan geçtiğini duymadı ama hissetti. Gözlerini açtı ve suçüstü yakalanma korkusuyla hemen kapattı.

- Yavaş yavaş nefes alın, dedi Patrick. Karnınızla. Bir balon gibi kanımızı şişirin, indirin, ama yavaşça, derin derin... Üst üste birkaç kez tekrarladı. Soluk alın, soluk verin... Nicolas etrafındakilerin onu izlediklerini, onun ritmine girdiklerini hissetti. Kendisinin bunu asla başaramayacağını düşündü. Doktor muayenesinde balon üflenmesi gerektiğinde, ciğer kapasitesi en zayıf olan her zaman kendisiydi ve göğsünün içinde bir mengene varmış havanın girip çıkmasını engelliyormuş

gibi geliyordu. Diğerlerinden daha hızlı soluk alıp veriyor du, kesik kesik havayı yutuyordu, boğulmakta olan biri gibi. Ama Patrick devam ediyordu, tuhaf olan sesinin giderek daha uzaklaşma sı ama daha belirginleşmesiydi. "Soluk al, soluk ver" diyordu o anda ve nasıl olduğunu anlamadan Nicolas kendini ortak soluma ritmine girmiş buldu, çevresinde kabaran ve inen o dalga onu da kaplamıştı.

Diğerlerinin soluklarını duyuyordu, kendisinininki de onların arasında eriyip gidiyordu. Karnı yavaş yavaş yükselip alçalıyor, Patrick'in sesine uyuyordu. Karnında boşluklar oluşuyor, içeri çekilen hava bunları dolduruyordu, tıpkı dalgaların kayadaki boşlukları doldurduğu gibi.

- Çok iyi, dedi Patrick bir süre sonra. Şimdi dilinizi düşüneceksiniz.

Salonda bir yerlerde küçük bir gülme oldu, ama yankılanmadı.

Nicolas herkesin gülüp gülmediğini düşündü bir an, ama herkes gülseydi kendi de gülerdi, sonra insanın dilini düşünmesini pek gülünç buldu, ama ortak harekete uyuyor, dilini düşünüyordu. Patrick'in söylediği gibi dilini damağına değıdirmişti, onun ağırlığını, hacmini, dokusunu duyumsuyordu; kimi yerleri pürüzsüz ve nemliydi, kimi yerleri pütürlüydü. Bu, giderek tuhaflaşan bir histi. Dili ağzının içinde koskocaman olmuştu, süngerleşmiş bu dilin onu boğmasından korktu, ama tam bu korku içine doğduğu anda Patrick şunları söyleyerek kaygısını giderdi: "Eğer diliniz çok büyür ve sizi rahatsız ederse, yapmanız gereken tek şey tükürüğünüzü yutmaktır." Nicolas yutkundu ve dili normal boyutlara döndü. Bu arada hâlâ onu hissediyordu, mevcudiyeti ona tuhaf geliyordu, sanki onunla ilk kez tanışmış

gibiydi. Sonra Patrick onlara burunlarını düşünmelerini, burun deliklerinin içindeki havanın dolaşımını izlemelerini söyledi. Sonra dikkatlerini gözkapaklarıran arkasında, kaşlarının arasında ve boyunlarında yoğunlaştırmalarını istedi. Oradan kollara geçti, onları teker teker gevşettirdiği parmaklardan başlayarak, boyna sonra omuzlara ilerletti. "Kollarınız ağır, çok ağır" diyordu. "Öyle ağır ki, toprağı gömülüyor. İstesenez bile onları kaldıramazsınız..." Gerçekten de Nicolas bunu yapamayacağını hissetti. Taş zeminin üzerinde su birikintisi gibi yayılıp kalmıştı, düşüncesi hareketsiz bedeninin üstünde süzülüyor, bununla birlikte bedeni temeli sağlam bir evmiş

gibi onun içinde dolaşıyor, uzuvlarını boydan boya saran koridorları 56 57

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere keşfediyor, karanlık ve sıcak odaların kapılarını aralıyordu, sıcacık odaların. O anda tüm bedenine sıcaklık hissi hâkimdi. Partick'in bu hissi tanımlaması, ona kucak açmayı, tadına varmayı tavsiye etmesi onu şaşırtmadı. Damarlarında akan, tenlerinin üstünde kıpırdanan hafif ürpertinin, kaşınma arzusu yaratan bu tatlı ve yoğun sıcaklığın içlerini kaplamasına izin vermeliydiler, ama kaşınma arzusuna boyun eğmemeliydiler. "Ama kaşınmayı çok istiyorsanız" diye ekledi,

"o kadar önemli değil, kaşının." Bunları nasıl biliyordu? Nicolas'nın duyumsadığı o olağanüstü hazları tam hissetme anında nasıl tanımlayabiliyordu?

Diğerleri için de aynı durum söz konusu muydu? Gülmeler artık kesilmişti, yalnızca Patrick'in sesini izleyen sakin soluklar vardı. Nicolas gibi, hepsi içlerinde uzanan o gizemli toprak parçasını ziyaret ediyor, hepsi rehberi aynı güvenle dinliyorlardı. Patrick konuştuğunda, nereye gidileceğini söyledikçe - o arada sıra bacaklara, ayak parmaklarına, baldırlara, diz ve kalçalara gelmişti- başlarına herhangi bir şey gelmesi mümkün değildi. Bedenlerinin derinliklerinde emniyettediler. Bu sürüyordu. Ne kadar zamandır sürüyordu?

Ansızın Nicolas Patrick'in üzerine eğildiğini hissetti. Bir diz hafifçe çıtırdadı. Çömelmişti, ellerini göğsünün üzerine tam omuzlarının altına yasladı. Öylece kaldı. Nicolas'ın kalbi yerinden fırlarcasına çarpıyordu, bir an için sakinleşen soluğu çıldırmış gibiydi. Gözlerini açıp üzerine eğilen Patrick'in bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyordu.

Tıpkı huysuz bir atı sakinleştirir gibi Patrick yumuşak bir sesle "şişşt..." dedi ve avuçlarını Nicolas'ın göğsüne biraz daha bastırdı, omuzlarına doğru uzanmış parmak uçları onu yere daha da yapıştırıyor, neredeyse içine batıyordu. Nicolas nefes nefese, kendi içinde oraya buraya koşuyormuş izlenimine kapılmıştı, sanki duvarlara çarpıyor, ama aynı zamanda tüm bunların dışarıdan görünmediğini biliyordu. Onu gevşetmeyi hedefleyen Patrick'in tüm gayretine rağmen hâlâ gergin olan vücudu hareketsiz duruyordu. Bedeninin üzerinde onun sakin sakin soluduğunu duyuyordu. Shell benzin istasyonlarındaki parçalara ayrılan adamı, içinin incelenmesi için çıkartılabilen kapaklı gövdeyi düşündü. Patrick bu kapağın üzerine yaslanmıştı, altında olanı tanımak, evcilleştirmek istiyordu, ama başlı basma bir kargaşaydı bu. Sanki Nicolas'ın tüm organları çıldırmış

gibi bu kararlı ve sıcak ellerin yokladığı zeminden olabildiğince uzaklara kaçıyor, yine de Nicolas onların yerinde kalmasını isterdi.

Patrick'in elleri baskıyı gevşeterek yavaş yavaş teması kesince, Nicolas ağzından çıkacak inlemeye güçlükçe engel oldu. Patrick'in nefesi uzaklaştı, ayağa kalkarken dizi bir kez daha çatırdadı.

Nicolas gözlerini araladı, başını çevirerek onun başka bir çocuğun üzerine eğilişini ve her şeye yeniden başlayışını izledi. Gözlerini kapattı, ansızın tüm bedenini bir ürperti sardı. Babası kuponları kasadan çıkartmış mıydı? Kaza arandan önce oyuncak adamı almış mıydı?

Sakinleşmek için olayların nasıl gelişeceğini yeniden hayal etmeye başladı, belki şimdi telefon çalacaktı. Patrick'in başka birinin sırtına bastıracağı o anda, akşamleyin korkunç haber bomba etkisi yapacaktı, sonra gece olacak, ertesi gün, onun yetim yaşantısı. Aynı zamanda bu tür hayaller kurmanın doğru olmadığını, başına kötü şeyler gelebileceğini düşünüyordu. Ya telefon gerçekten çalar da

kendini üzme ve teselli etmek için hayal ettikleri doğru çıkarsa ne olurdu?

Feci olurdu. Yalnızca yetim olmakla kalmaz bir de suçlu olurdu, hem de korkunç bir biçimde suçlu. Sanki babasını öldürmüş gibi olurdu. Her zamanki tedbirli olma önerilerini vurgulamak için babası ona bir gün eski sınıf arkadaşlarından birinin öyküsünü anlatmış-

58 59

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

ti. Çocuk silahla küçük kardeşim tehdit etmiş, tabii ki oyun sırasında.

Silahın dolu olduğu hiç aklına gelmemiş. Tetiği çekmiş ve kardeşi kurşunu göğsünün ortasına yemiş. "Acaba sonra neler oldu?" diye Nicolas kendi kendine soruyordu. Ona, o katil çocuğa ne yapmışlardı?

Onu cezalandıramazlardı, çünkü onun suçu değildi. Üstelik zaten yeterince cezalandırılmış sayılırdı. O zaman teselli mi etmişlerdi?

Ama böyle bir şey yapan bir çocuk nasıl teselli edilirdi? Ona ne söylenirdi? Ailesi, yakınları onu şefkatle kollarına alıp "Artık bitti, unutuldu, her şey düzelecek" diyebilir miydi? Hayır, o halde ne olurdu?

Tüm yaşamı mahvolmasın diye ona yalan mı söylenir, feci kaza hakkında düzmece bir öykü uydurulur, gerçeği anlaması zamana mı bırakılırdı? Silah kendiliğinden ateş aldı, onun elinde değildi, kazadan o sorumlu değil... "Yavaş yavaş" diyor Patrick, "hareket etmeye başlayın... Önce ayaklar. Ayak bileklerinize küçük daireler çizin...

Tamam... Acele etmeyin. Şimdi gözlerinizi açabilirsiniz."

O gece Nicolas tırtıl biçimindeki dönmedolaba bindi. Ona eşlik eden yetişkin bu kez babası değil Patrick'ti.

Küçük kardeşini lunaparkta karşıladıktan çocuğun babasına emanet etmişlerdi. Üstünde yeşil anorak vardı, yağmur yağmamasına rağmen kapüşonunu başına geçirmişti, ayağında da kırmızı küçük lastik çizmeleri vardı. Onlara elini sallıyordu. Öteki çocuğun babası gülümseyerek onun diğer elini tutuyordu. Yüzü pek belirgin değildi.

Patrick kabinin en dibine oturmuştu. Nicolas da gelip onun uzun bacaklarının araşma yerleşti, dizleri kabinin demir çerçevesine değiyordu.

Dönmedolabı çalıştıran görevli emniyet çubuğunu onların üstüne indirdi ve kilitledi. Tırtıl hareket etti. Yavaş yavaş hâlâ elini sallamakta olan küçük kardeşinin önünden geçtiler, sonra zeminden ayrılıp havalandılar. Gözyüzüne ulaştılar. Tırtıl hareketsiz durdu.

Aniden inişe geçti. Nicolas bir girdabın onu emdiğini hissetti, bu girdap aynı zamanda kendi içindeydi. Midesi yerinden oynadı, korkmuştu, gülmek istedi. O anda çok hızlanmışlardı. Tırtıl, son

sürat ilerleyen bir tren gürültüsüyle yere dokunurcasına yaklaştı ve yeniden havalandı. Bu kez çadırı, küçük kardeşini, yerdeki insanları ancak görebilmişti, tekrar gökyüzüne fırladılar, ama bu sefer daha hız-60 61

Kar Tatili - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere lı gidiyorlardı, o korkunç anda, o korkunç yerde tekrar durduklarında herkes diğer tarafa doğru sallanıyordu. Dokunmasıyla onu iten zemine Nicolas ayaklarını bastırıyordu, parmakları emniyet çubuğunun üstünde gerilmişti, küçük bileklerini çevreleyen Patrick'in esmerleşmiş

iki kocaman eli de gergindi. Gömleğinin kıvrılmış manşetlerinin altından görünen kollarının üstündeki kabarık damarlar elektrik kabloları gibi uzanıyordu. Nicolas'ın sırtında hissettiği Patrick'in sert kamı boşluğa inerken duydukları korkudan kendisinininkiyle aynı tempoda kasılıyordu. Sallandıkları anda karşı koymak için daha da kasılıyor, sonra aşağıda biraz gevşiyordu, ama yükselme hemen başlıyor, hemen tepeye ulaşıyor ve inerken o harika dehşet yeniden başlıyordu. Patrick'in sert bacakları onunkileri sıkarken Nicolas gözlerini kapalı tutuyordu. Ama en yüksek noktaya ulaşmadan biraz önce gözlerini aniden açtı ve tam altlarında uzaklardaki lunaparkı bütünüyle gördü. Küçük gölgeler, karınca insanlar yerde yüzlerce ışık hızı uzakta debeleniyorlardı. Bu görüntünün sürmekte olduğu an bakışları bir gölgeyi ayırt etti, hayır iki taneydi: küçük bir çocuğun elinden tutmuş uzaklaşan bir adam. Tırtıl hemen dalışa geçtiğinden artık hiçbir şey görünmez oldu, ama o olup biteni anlamıştı.

Sonraki turda gözlerini dört açtı, dehşetten buz kesmişti, kardeşini götüren adam iyice uzaklaşmıştı. Tırtıl inerken onu gözden kaybedecek ve gelecek çıkışta artık ikisini de göremeyecekti, bundan emindi. Kaybolmuş olacaktı. Küçük kardeşini son görüşüydü, en azından küçük kardeşini sağlam olarak son kez görmüştü, gözleri, tüm uzuvları, bedeninin içindeki tüm organlar yerli yerinde olarak.

Çaresiz bakışlarının altında kayıp geçenler belleğinde kalacak son görüntüler olacaktı. Toparlanacak küçük gölge, üstünde anorak, ayağında kırmızı lastik çizmeler, kot ceketli adamın elini tutmuştu ve seslenmek boşunaydı. Bedeni bedenine yapışık olan Patrick bile onu duymazdı, duysa bile, aynı şeyi görmüş olsa bile, bunun hiçbir yararı yoktu. Tırtıl tura üç dakika sürüyordu, acil durum düğmesi de yoktu, yan yolda inmek mümkün değildi. Daha iki dakika, bir buçuk dakika dönmeye devam edeceklerdi. Bu arada küçük kardeşi çitin arkasında kayboluyor, kot ceketli adam onu beyaz önlüklü suç ortaklarının beklediği kamyonetin yanına sürüklüyordu. Her şey bitip de bacakları titrer bir halde onlar indiklerinde, çok geç olacaktı. Her şeyi gören yalnız kendisi miydi? Ya Patrick o da görmüş müydü? Hayır, o hiçbir şey görmemişti, görmemiş olması daha iyiydi. Durunca Nicolas'yı bacaklarının arasından zorlanarak kaldırıp kabinden çıkartacak ve gülümseyerek petrol kralı olduklarını tekrar edecekti.

Ne olup bittiğini bilmediğinden birkaç saniye daha gülümseyebilirdi.

Nicolas onu kıskanıyordu, gözlerini açmamış olmak, aşağıya bakmamış

olmak, Patrick'in o mutlu bilmezliğini paylaşabilmek, onunla bir dakika daha küçük kardeşinin kaybolmamış olduğu bir dünyada yaşayabilmek için tüm hayatını verebilirdi. Bu dakikanın sonsuza dek sürmesi, tırtılın hiç durmaması için hayatını verirdi. Böylece olup bitenler, aşağıda olanlar hiç gerçekleşmezdi. Bunu hiçbir zaman öğrenmezlerdi.

Hayatta yalnızca giderek hızlanan tırtıl ve onlan uzaklara, çok uzaklara, gökyüzüne fırlatan o merkezkaç gücü olurdu, sıkı sıkı birbirlerine yapıştırlardı. Karnındaki oyuk onu için için emiyor, bir an için doluyor, yeniden oyuluyor, her seferinde biraz daha derine gidiyordu ve Patrick'in karnı sırtında, kalçalan onunkileri sarmış, nefesi ensesindeydi... Ve gürültü, ve içindeki delik, ve gökyüzü.

62 63

14

Islaklık onu uyandırdı, felaketin olduğu

kesindi. Hem çarşaf hem de pijamasının altı ve üstü sıırılsıklamdı.

Evde olduğunu sanarak neredeyse ağlayıp birilerini yardıma çağıracaktı, ama tam zamanında kendini tuttu. Herkes uyuyordu. Dışarıda rüzgâr ağaçların arasında ugulduyordu. Yüzüstü yatan Nicolas'ran kıpırdamaya bile cesareti yoktu. Önce, vücudunun sıcaklığıyla, sabaha kadar çarşafın ve pijamasının kuruyacağını umut etti. Ertesi gün yatağa bakıp, koklayan biri olmadıkça, kimse bir şey fark etmeyecekti.

Ama çişin o belirgin kokusu burnuna gelmiyordu. Bu daha yavan, belirsiz bir kokuydu. Kaygıyla, elini yavaşça altına götürdü ve yapışkan bir sıvıya dokundu. Kendi kendine karnının açılıp bu macunumsu sıvının oradan çıkmış olmasından endişelendi. Kan mıydı ?

Bunu anlamak için etraf fazla karanlıktı, ama kırmızı bir lekenin yatağa ve Hodkann'ın mavi pijamasına yayıldığı gözünün önüne geliyordu.

En küçük bir kıpırtıda iç organları saçılabilirdi. Ama bir yara olsaydı canı acırdı, oysa hiçbir yeri acımıyordu. Korkuyordu. Elini yüzüne götürmeye, ağzına, burnuna, gözlerine yaklaştırmaya cesaret edemiyordu, bu yapışkan madde, bu denizanası ifrazatı kendisinden Çıkmıştı. Karanlığın içinde yüzünün gerildiğini, gözlerinin korkudan 65

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar Tatili - Emmanuel Carrere fal taşı gibi açıldığını hissediyordu. Bu feci ve olağanüstü olayın yalnızca onun basma gelmiş olmasını düşünmek bile ürkütücüydü.

"Maymun bacağı"nın bulunduğu kitapta başka bir "tüyler ürpertici öykü" okumuştı. Öykü genç bir adamın başından geçenleri anlatıyordu.

Delikanlı acayip bir şurup içtikten sonra tüm bedeni ayrışmaya, sıvılaşmaya başlamış, siyahımsı yapışkan bir magmaya dönüşmüştü.

Aslında, öyküde bu durumu ilk fark eden kendisi değildi, annesi onun odasından çıkmak istememesini, kimseyi içeri almamasını tuhaf karşılamıştı. Sesi giderek alçalmış, boğuklaşmış ve sonunda anlaşılmaz bir hırıltı halini almıştı. Sonra konuşmaz olmuştu, tek iletişim aracı kapının altından atılan notlardı, ama yazısı da bozuluyordu.

Son yazdıkları siyah ve yağlı lekelerle dolu bir kâğıdın üzerinde kargacık burgacık çiziklerden

ibaretti. Annesi paniğe kapılıp, zorla kapıyı açtığında parkenin üzerinde gördüğü şey, iğrenç bir su birikintisiydi, yüzeyinde de bir zamanlar göz olan iki kabarcık vardı.

Nicolas bu öyküyü yutarcasına okumasına rağmen ciddi olarak korkmamıştı. Sanki anlatılanlar asla onun basma gelmeyecek şeylerdi, ama ne var ki benzer bir tehditle karşı karşıyaydı. Onun vücudu da böyle yapışkan bir sıvı akıtıyordu. Bir yaradan beterdi bu, onun içinden salgılanıyordu. Yakında tüm varlığı olacaktı.

Sabah olunca ötekiler onun yatağında ne göreceklerdi?

Korkuyordu, onlardan korkuyordu, kendinden korkuyordu. Herkesten uzaklara kaçması gerektiğini düşündü. Saklanmak, yapayalnız eriyip sıvılaşmak. Onun için her şey bitmişti. Bir daha onu kimse göremeyecekti.

Bir emilim sesi duyma korkusuyla, -neyse ki duymadı- büyük bir ihtiyatla karnını kaldırmayı başardı. Battaniye ve çarşafi üstünden attı, merdivene doğru sürünerek ilerledi ve aşağıya süzüldü. Hodkann'm gözleri kapalıydı. Parmaklarının ucuna basarak, kimseyi uyandırmadan yatakhaneyi geçti. Koridorda küçük kırmızı bir ışık elektrik düğmesinin yerini belirliyordu, ama o yakmadı. Koridorun sonundaki koruya açılan perdesiz ve panjursuz pencere süt lekesini andıran bir hare oluşturuyor ve insanın önünü görmesini sağlıyordu.

Merdivenlerden indi. Çıplak ayakları taş zeminde birbirine dolaşıyordu, ilk katta, sabahleyin öğretmenin annesine telefon ettiği oda dışında tüm kapılar kapalıydı. İçeri girdi, telefon aklına geldi ve isterse kullanabileceğini düşündü. Gecenin karanlığında alçak sesle kimse fark etmeden konuşabilirdi, ama kiminle? Ayrıca bu oda öğretmenin ve monitörlerin sınıfla ilgili evrak ve kayıtları sakladıkları yerdi. Kendi hakkında bir şeyler bulabilmek umuduyla bunlara da bakabilirdi. Pek ender olarak evde yalnız kaldığı günler, anne babasının eşyalarını karıştırmak için büyük bir fırsattı. Annesinin tuvalet masasının, babasının çalışma masasının çekmecelerini açar, ne aradığını tam olarak bilmeden, gizli bir şeyler arardı, ama bulacağı şeyin kendisi için hayat memmat meselesi olacağından, eğer bulursa da anne babasının bunu bilmemesi gerektiğinden için için emin olurdu.

Onları kuşkulandırmamak için her şeyi yerli yerine koymaya özen gösteriyordu. Eve girerken kapının gıcırdamasından ve babasının elini ansızın omzuna koymasıyla suçüstü yakalanmaktan çekiniyordu.

Korku duyuyordu, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Çalışma odasında fazla oyalanmadı, alt kata indi. Pijama kanuna, bacaklarına yapışıyordu. Holdeki karanlığın içinde bir hayalet sınıf vardı, duvarın dibine dizilmiş kayak ayakkabılan, askılara sıralanmış

dizi dizi anoraklar. Doğal olarak giriş kapısı kapalıydı, ama yalnızca sürgülemmişti, sadece çekmek yeterliydi. Ağır kapı kanadını kendine doğru sessizce çekti ve dışarıda her yerin bembeyaz olduğunu gördü.

Kar her şeyi örtmüştü. Hâlâ öbek öbek

kar tanecikleri uçuşuyor rüzgârla savruluyordu. Ömründe ilk kez Nicolas bu kadar kar görüyordu, yüreğindeki sıkıntının derinliklerinde ansızın büyük bir hayranlık duydu. Gecenin buz gibi ayazı yançıplak göğsüne işledi. Bu hava ılık ve düzenli bir solumayla geviş getiren iri bir hayvan gibi arkasında uyuyan evdeki sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyordu. Bir an için eşikte hareketsiz durup kaldı, elini uzattı ve elinin üzerine yavaşça bir kar tanesi kondu, sonra dışarı çıktı.

Henüz kimsenin basmadığı karlara çıplak ayaklarını daldırdı, sahanlığı geçti. Otobüs de uyuyan bir hayvan gibiydi, sanki dağ evinin yavrusuydu, onun bağına yaslanmış, sönük farlarıyla gözleri açık uyuyordu. Nicolas onun da yarandan geçti, anayola kadar ilerledi, orası da karla kaplıydı. Birkaç kez ayak izlerini görmek için arkasına döndü, bunlar hem derin hem de yalnızdı, görülmeye degecek kadar yalnız. O gece dışarıda tek basmaydı, karların içinde tek başına ıslak pijamasıyla çıplak ayakla yürüyordu ve kimse bunu bilmiyordu, kimse onu bir daha göremeyecekti. Birkaç dakika sonra ayak izleri de yok olacaktı.

Patrick'in arabasının durduğu ilk kıvrımı döndükten sonra dur-69

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T ati li - Emmanuel Carrere du. Çok uzakta çamların dalları arasında san bir ışık hareket ediyordu, sonra gözden kayboldu. Vadideki anayolda giden bir arabanın farlarıydı kuşkusuz. Bu geç saatte kim yolculuk ediyordu? Kim, bilmeden, gecenin yalnızlığını ve sessizliğini onunla paylaşıyordu?

Nicolas dışarı çıkarken tüm gücü kesilip yorgunluktan bitap düşene kadar dümdüz yürümeyi düşünmüştü, ama öylesine üşüdü ki, neredeyse bilinçsiz olarak tıpkı bir sığnak bulmuşçasına Patrick'in arabasına yaklaştı. Arabaya ulaşması için dizlerine kadar kara batması gerekti. Arabanın kapısı kilitli değildi. Kendini yukarı sürücü koltuğuna çekti, ayaklarını altına topladı, direksiyonun arkasına top gibi yuvarlanmaya çalıştı. Sürtünmesiyle ıslanan koltuk buz gibiydi.

Bir elini teniyle kemerinin arasına kaydırды, ama yapışkan sıvı kurumuş, kabuk gibi olmuştu. Üzerinden akan yalnızca erimiş kar suyuuydu.

Titriyordu, elini karnının çukurunda göbek deliği ve adıyla tanımlamak istemediği uzvunun arasında tuttu, çünkü adlardan hiçbiri ona doğruymuş gibi gelmiyordu, ne anne babasının ara sıra söylediği pipi, ne tıp sözlüğünde okuduğu kamış veya penis, ne de okulda duyduğu çük. Bir gün teneffüs avlusunun bir köşesinde arkadaşlarından biri diğerlerini güldürmek için kendininkini çıkartmış, ona söz dinlettiriyordu. Ona adıyla seslendiğinde hemen dikiliyordu:

"Gel Tonton, kalk Tonton!" Arkadaşı onu iki parmağının arasına alıp, yay gibi geriyor karnına doğru zıplatıyordu. Onun bir adı olmalıydı, doğru bir adı, bunu daha sonra öğrenecekti.

Nicolas çocukluğunda en sevdiği kitaplardan biri olan Pinok-2/o'daki küçük denizkızını hatırladı. Öykünün bir yeri onda tuhaf bir etki bırakıyordu. Fırtınanın ortasında belli belirsiz gördüğü prene âşık olan küçük denizkızı, onun tarafından sevilme için insan olmayı hayal eder ve bu amacına

ulaşmak için büyücülerin hünerlerinden medet umar. Büyücü ona balık kuyruğu yerine bacalarının oluşması için bir iksir verir ve karşılığında ondan sesini alır. Kendini dilsiz halde sevdirmesi gerekmektedir. Eğer üç gün içinde başaramazsa, prens ona aşkım ilan etmezse, denizkızı ölecektir. Nicolas'ın sevdiği bölüm iksiri içtikten sonra denizkızının plajda yalnız geçirdiği geceydi.

Kumların üzerine uzanmıştı, balık kuyruğu yapraklarla örtülüydü ve denizin kıyısında, uzak ve parlak yıldızların altında değişimin gerçekleşmesini bekliyordu. Nicolas'ın kitabında o am gösteren bir resim vardı, denizkızının uzun saçları göğüslerini saklıyor, derisini örten pullar tam göbek deliğinin altından başlıyordu.

Resim pek güzel değildi, ama kuyruğun üzerindeki karnın inanılmaz yumuşaklığı belli oluyordu. Gece küçük denizkızının cam yanmaya başladı. Yaprakların altına, o anda hâlâ kendisi olan şeyin, yakında kendisi olacak şeyle mücadele ettiği yere bakmaya cesaret edemiyordu.

Canı yamyordu, çok yanıyordu, uzakta, deniz kıyısında ağlanm onanırken ateşin başında gevezelik eden balıkçıların dikkatini çekmekten korktuğu için sessiz sessiz inliyordu. Alçak sesle yalnızca kendisi için, kendi sesini son bir kez duyabilmek için şarkı söylemeye gayret ediyordu. Sonunda gün ağanırken kendini iyi hissediyordu, mücadele bitmiş, büyü görevini başarıyla tamamlamıştı. Yaprakların arasında başka bir şey olduğunu, kendisi olan şeyin başka bir şeye dönüştüğünü hissediyordu. Ürküyordu, ruhunda dayanılmaz bir hüznün vardı, sesi boğazının dibinde sönüp gitmişti. Kararsız dokunuşlarla, ellerini vücudunda gezdiriyordu, orada göbeğinin altında, doğduğu günden beri var olan pulların olduğu yerde, o yumuşacık deri artık kesintisiz devam ediyordu. O an, kitaptaki o kısacık ama saatlerce hayalini kurabileceği, küçük denizkızının bacalarını elleriyle keşfettiği o an kadar Nicolas'yı altüst eden hiçbir şey olma-70 71

Kar T a t i l i - Emmanuel Oarrere Kar T a l i i - Emmanuel Carrere mişti. Dizlerini karnına dayamış, çarşafı basma kadar çekmiş bir halde, uyumadan önce küçük denizkızı olma oyununu oynuyor, ellerini kalçalarında, bacalarının arasında o yumuşacık bölgede gezdiriyordu.

Teni öylesine yumuşaktı ki hayalle gerçeği karıştırmak çok kolaydı.

Küçük denizkızının bacalarına, baldırlarına, ayak bileklerine, o incecik ve zarif ayak bileklerine dokunduğuna rahatlıkla inanabiliyordu ve yeniden, tıpkı mıknatıs çekimi gibi, yukarı çıkıyordu, denizkızının ve onun elleri, bacalarının arasına, elleri sıcacık oluyordu.

Öylesine tatlı öylesine hüznün vericiydi ki bu duygu, sonsuza dek sürmesini istiyordu ve ağlamaya başlıyordu.

Ama şu anda ağlayamıyordu, çok üşüyordu, her şey öyküde olduğundan daha farklıydı. Kendi yatağında değildi, dışarıda tek başınaydı.

Parlak ama soğuk yıldızların altında, parlak ama soğuk karlarla çevrili, her şeyden, her türlü yardımdan uzaktı, artık denizler âleminin bir parçası olmadığı gibi insanlar âlemine de asla ait olamayacağını anlayan küçük denizkızı gibi. Denizkızı yalnızdı, bu öyle mutlak bir yalnızlıktı ki, kendi sıcaklığından ve karnının yumuşaklığından başka bir yardım eli uzanamazdı, karnının üstüne kıvrılmış, oraya sığınmıştı, dişleri birbirine çarpıyor, korkudan ve üzüntüden hıçkınıyor, her şeyi

çoktan yitirdiğini ve karşılığında asla bir şey alamayacağını biliyordu. Kendi sesini duymak onu rahatlatıyordu, ama ne yazık ki artık sesi de yoktu, o da bitmişti... Nicolas da anladı ki kendi yazgısı da aynı olacaktı. Gecenin karanlığında soğuktan ölecekti. Sabahleyin morarmış bedenini, dokunulsa kınacak sertlikte ince bir buz tabakasıyla kaplı olarak bulacaklardı. Kuşkusuz bulan Patrick olurdu. Onu arabadan çıkartacak, kollarında taşıyacak, ağızdan ağza nefes vererek onu canlandırmaya çalışacak, ama gayretleri boşa gidecekti. Acıdan ve dehşetten fal taşı gibi açılmış gözlerini kapatacak kişi yine Patrick olacaktı. Bunu yaparken, gözkapakları donmuş

olacağından zorluk çekecekti, ölü çocuğun dehşetten açılmış gözleriyle karşılaşmaktan herkes çekinecekti, ama Patrick bir çözüm yolu bulurdu. Bronzlaşmış hünerli parmaklarının ucuyla, yavaş yavaş

gözkapaklarını indirmeyi başaracaktı, artık bakışları olmayan, huzurlu yüzünde parmakları bir süre sabit duracaktı.

Anne babasına haber verilmesi gerekecekti. Tüm okul onun cenaze töreninde hazır bulunacaktı.

Törenin akışını hayalinde canlandırarak biraz rahatlama hissetmek üzereyken arabanın camına bir ağaç dalı düştü ve korku yeniden içini kemirmeye başladı. Ormandan çıkacak bir hayvan onu daha az korkuturdu, ama uyuyan bir yaratığı andıran dağ evinin kucağından kaçarak uzaklaşan çocukları paramparça etmeye hazır, çevrede dolaşan bir katil daha ürkütücüydü. Aşağıda anayolda farlanm gördüğü arabayı, o gece kendisiyle birlikte uykusuz kalan o yalnız yolcuyu düşündü ve karlar üzerinde sessiz ilerleyen adımların hışırtısına ya da bir gürültüye karşı tetikteydi. Ellerini, titremesini engelleyemediği bacaklarının arasına sıkıştırmıştı, bir eliyle adı olmayan o küçük şeyi tutuyordu. Ağlamıyordu ama yüzü dehşetten kasılmıştı, haykırmak için ağzını açmış ama tek bir ses bile çıkartmamıştı, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Onu bulacak olanlar yüzünde oluşturduğu o korkunç dehşet maskesini görecekler ve kendileri uyurken hemen birkaç metre ötede, karanlığın ve karların içinde onun neler çektiğini anlayacaklardı.

72 73

16

Usul usul, hiç farkına bile varmadan tüm

bedeni titriyordu. Bilincini yitirmemişti, ama karla dolan beyninin kanallarında düşünceler belli bir devinime ulaşamıyordu. Kimi kez, donmuş bir balık gibi, yalpa vura vura suyun sakin ve siyah derinliklerinden yüzeye doğru yükseliyor, ince don tabakasına yaklaşıyor, karanlık tarafından yeniden yutulup gözden kaybolmadan önce ardında bir hayretin ansızın silinen kıvrımını andıran küçük bir iz, bir ışık huzmesi bırakıyordu; demek ölüm buydu. Böyle yavaş yavaş

dibe dalmak, uyuşup donmak, sonunda ta derinlerdeki sakin ve karanlık yere ulaşmak... orada artık ne Nicolas olacaktı, ne titreyecek bir vücut, ne bir teselli bekleyişi, hiçbir şey. Gözleri açık mı kapalı mıydı bilemiyordu. Direksiyonun temasını alnında duyumsuyor, ama hiçbir şey görmüyordu, ne arabanın içini ne kapışım ne de dışarıyı, karla kaph yolu, camın çerçevelediği çam ağaçlanm. Yine de bir an için gözkapaklarına bir ışık çarptı. Işık kıpırdanıyor, yön değiştiriyordu.

Nicolas bir an için karanlıktaki yolcu, sonra da çevresinde dönüp dolaşan ve diplerden gelip fosforuyla onu sarıp sarmalayan kocaman bir balığı düşündü. Yolcudan kaçmak, onun yüzünü görmemek için o balıkla birlikte en uzağa gitmeyi, en derinlere inmeyi is-75

Kar Tatili - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere terdi. Arabanın kapısı açılıp da el fenerinin aydınlığı gözlerini kamaştırdığında neredeyse çılgılık atacaktı. Siyah bir gölge üzerine eğilerek onu kavrayınca sesi gırtlığında boğuldu. Bir elin dokunuşunu hissetti ve bir ses duydu: "Hey Nicolas, neler oluyor?" Bu sesi tanıyınca tüm vücudu gevşedi, kasları, sınırları, kemikleri, düşünceleri, her şey akmaya başladı. Gözyaşını andıran sonsuz bir akıştı bu, Patrick onu kucağına alıyordu.

Gözlerini açmış olmalıydı, çünkü yolda Patrick onu kollarında taşıırken, arkalarında arabanın açık kalan kapısını gördüğünü hatırlıyordu.

Onu götürme telaşı içinde Patrick arabanın kapısını kapatmayı ihmal etmişti. Arabanın gövdesine çarparak kırılmış bir uçak kanadı gibi boşlukta sallanan o kapının görüntüsü Nicolas'nm gözbebeğine çakılmıştı. Daha sonraları onu güldürmek için Patrick ve Marie-Ange, ona masaj yaparken, hiç durmadan o kapıdan, dönüp onu kapatmalan gerektiğinden söz ettiğini anlatmışlardı. Herkes onun yaşamından kaygı duyarken, onun tek derdi gece vakti yolun üstünde o kapının açık kalmış olmasıydı.

Daha sonra biraz ışık fark etti, Patrick'in ve Marie-Ange'm yüzüydü, tekrar tekrar adını söylüyorlardı: "Nicolas Nicolas." Onların yanındaydı, sıcacık elleri vücudunda geziniyordu, onu ovuyorlar, üstünü örtüyorlardı. Buna rağmen sanki o bir ormanda kaybolmuş

da, bir ekiple birlikte onu bulmaya çalışıyorlarmış gibi ona sesleniyorlardı.

Ağaçların altında yatıyordu, yaralıydı, kan kaybediyordu ve uzaktan onların kaygılı seslerini duyuyordu: "Nicolas Nicolas, neredesin Nicolas?" Onlara cevap veremiyordu. Bir an geliyordu ki, birilerinin adımlan yaprakları hışırdatıyordu. Onun yambaşından geçiyorlardı ama farkında bile değillerdi, o da sesini onlara duyuramıyordu.

Ondan habersiz uzaklaşıyorlar, arama çalışmalarını ormanın başka bir yerinde sürdürüyorlardı. Patrick, bir süre sonra onu yeniden kucağına aldı, kollarının arasında merdivenlerden çıkardı.

Onu yatırdılar, üzerine kalın battaniyeler örttüler, sıcak bir şeyler içmesi için başını tuttular. Verdikleri şey öyle sıcaktı ki yüzünü buruşturdu, ama Marie-Ange'in sesi ısrar etti, bunun ona çok iyi geleceğini, içmesi gerektiğini söyledi. Bardağı eğdiler ve alev gibi sıcak sıvı boğazının içine aktı. Yeniden bedenini hissetmeye başlıyordu, teninde dolaşan ürpertiler öylesine yoğundu ki neredeyse bunlardan keyif duyacaktı. Battaniyenin altında kıvrım kıvrım bükülüyordu, sanki kocaman bir balık durduğu yerde kuyruk vuruyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı, kendisini nereye taşıdıklarını bilmiyor, yalnızca emin ellerde olduğunu hissediyordu. Isınmıştı, onunla ilgileniyorlardı.

Patrick gelip onu ölümden kurtarmış, bu sıcaklığa ve bu güvenliğe kadar kollarında taşımıştı. Etrafındaki sesler birer fısıltıya dönüşmüştü, biraz sertçe bir bez ağzına sürtülüyordu. Bedeni kıpırdanmaya devam ediyor, dolaşan hafif sarsıntılar ayak tabanlarında son bulmaya yüz tutuyor,

sanki daha ileri gitmek, onu biraz daha germek istercesine bir süre orada kalakalıyordu. Yatağın bir köşesine büzülmüştü, tıpkı bir mağaradaymış gibi battaniyenin içine sığınmıştı ve yatağın diğer tarafı ulaşılmaz bir uzaklıkta ve yükseklikteydi.

Gökyüzüne uzanan ve gelip yüzünde son bulan devasa bir kum tepesi gibi karşısında duruyordu. Bu tepenin uçsuz bucaksız yamacından siyah bir top yuvarlanıyordu. Başlangıçta sadece küçücük bir lekeyken zirveden inmeye başlayınca giderek büyümüş, devleşmişti.

Nicolas bunun her yeri işgal edeceğini hissediyordu; yakında yalnızca o var olacak ve kendisini ezecekti. Yaklaştıkça artan uğultulu bir ses çıkartıyordu. Nicolas korkuyordu, ama o siyah topu iradesiyle geri itmeyi, yeniden zirveye yollamayı başarabileceğinin bi-76 77

V

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

linçine vardı. Top yeniden düşmeye başlayınca, o da ezilmeden hemen önce onu durduracaktı. Hemen önce; en büyük zevk de topun çok yakma kadar gelmesini beklemek, ondan mümkün olabildiğince geç kaçmaktı.

17

iki büklüm yatarken terliyordu, çok terliyordu.

Uyanıktı ama bu sıcaklığı, bu rahatı sürdürmek için gözlerini açma anım geciktiriyordu. Gözkapaklarının içi turuncu renkteydi.

Hafif ve rahatlatıcı bir uğultu geliyordu, belki kendi kulaklarından, belki de dağ evinin bir yerlerinde bulunan bir çamaşır makinesinden.

Camlı kapağın ardındaki çamaşırlar kaynar suyun içinde yavaş

yavaş çalkalanıyordu. Nicolas'ın dizleri çenesine değiyordu, battaniyeyi tutan eli dudağına dayanmıştı. Parmaklarının boğumlarını, onlardaki kuru sıcaklığı duyumsuyordu. Öteki eli, vücudunun yumulduğu derinliğin huzur dolu sıcaklığında, yatağın içinde bir yerlerde olmalıydı. Nihayet gözlerini açtığımda, ışık da sıcacıktı. Perdeleri çekmişlerdi ama arkadaki güneş öyle bir parlaklık yansıtıyordu ki, oda ışıltılı küçük noktacıklardan oluşan turuncu bir alacakaranlığa bürünmüştü. Masayı, abajuru tamdı, telefonun bulunduğu çalışma odasına yerleştirildiğini anladı. Kendi sesini duymak için hafifçe inledi, sonra etrafta birilerinin olup olmadığını anlamak için bir kez daha yüksek bir ses çıkarttı. Koridordan ayak sesleri geldi. Öğretmen yatağın kenarına oturdu. Elini alnına koyarak, yumuşak bir sesle kendini nasıl hissettiğini, bir yerinin acıyıp acımadığını sordu. Per-78 79

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere deleri açmayı önerdi ve güneş ışınları neşeyle odayı doldurdu. Sonra gidip bir termometre getirdi. Nicolas'ya "Ateşini ölçmeyi biliyor musun?" diye sordu. O da başıyla işaret etti, ona uzatılan termometreyi kaptı ve çarşafın altına kaydırıldı. Hâlâ iki büklüm duruyordu, el yordamıyla pantolonunu sıyırdı ve termometreyi kalçalarının arasmda yönlendirdi. Temas ona soğuk geldi, deliği bulmakta zorlandıysa da sonunda başardı ve

öğretmen ona "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda yine başıyla işaret etti. Biraz beklediler, öğretmen onun başını okşamaya devam ediyordu. Sonra çarşafın altından sürenin dolduğunu işaret eden sinyal sesi geldi. Öğretmen "Tamam" dedi ve termometre ona uzandı. "39,4" diye okudu. "Dinlenmen gerekiyor."

Sonra ona bir şeyler yemek isteyip istemediğini sordu. Nicolas "Hayır"

diye yanıtladı. "O halde bir şeyler içmelisin, ateşi olanların bol su içmesi gerekir." Nicolas suyu içti, sonra yeniden sıcaklığın içine, ateşin tatlı ve uğultulu rehavetine kendini bıraktı. Siyah topla bir kez daha oynadı. Biraz sonra telefonun sesi onu uyandırdı. Öğretmen sanki koridorda bekliyormuşçasına çabuk geldi. Birkaç dakika alçak sesle telefonda konuştu, bir yandan da gülümseyerek Nicolas'ya bakıyordu. Telefonu kapattıktan sonra, termometreyle bir kez daha ateşini almak ve su içirmek için yatağın kenarına oturdu. Ona uykusunun arasında farkında olmadan kalkıp yürümenin daha önce başına gelip gelmediğini tathlılıkla sordu. Nicolas "Bilmiyorum" dedi, öğretmen de sanki bu cevap ona yetiyormuş gibi elini sıktı. Bu hareket Nicolas'yı hem şaşırttı hem de rahatlattı. Daha sonra kapının önüne gelen otobüsün sesini ve giriş katında kayak dersinden dönen çocukların neşeli gürültüsünü duydu. Merdivende itişmeler, bağırışmalar ve gülüşmeler oldu. Öğretmen fazla patırtı yapmamalarını istedi, çünkü Nicolas hastaydı. Nicolas gülümsedi, gözlerini yeniden kapattı.

Hasta olmaktan, ateşlenmekten, yuvarlanan siyah topu tam onu ezmek üzereyken itmekten hoşlanıyordu. Dışarıdan mı yoksa bedeninin içinden mi geldiğini bilmediği o tuhaf gürültülerden, uğultulardan, gıcırdamalardan hoşlanıyordu. Birkaç ilaç almasından başka hiçbir şey istenmeden kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanıyordu.

Harika bir gün geçirdi, kâh ateşin yol açtığı uyuklamaya daldı, kâh araşma katılmaya mecbur olmadan dağ evindeki sesleri dinleyerek, yerinden kıpırdamadan uyanık olmanın keyfini çıkarttı. Yemek saatinde aşağıdan gelen uğultu farklıydı, çatal bıçak tınlamaları, doldurulan tabaklar, kesişen tiz sesler, gülüşmeler, öğretmenin ve monitörlerin pek de ciddi olmayan tehditleri. Öğretmen saat başı onu görmeye geliyordu. Patrick de bir kez uğradı. Öğretmen gibi o da alnım yokladı ve ona âlem bir çocuk olduğunu söyledi. Nicolas hayatım kurtardığı için ona teşekkür etmeyi düşündü, ama petrol kralları arasında böyle bir davranışın gereksiz bir duygusallık olacağı, pek uygun kaçmayacağı aklına geldi ve sustu. Akşam olunca öğretmen Nicolas'ya annesini araması gerektiğini hatırlattı. Sabahleyin Nicolas uyurken o annesiyle konuşmuştu, şimdi ona yeniden haber vermesi gerekiyordu. İsterse, Nicolas annesiyle konuşabilirdi. Nicolas sızlanırcasma bir iç çekti. Bunu yapmak için kendini hâlâ halsiz hissettiğini belirtti ve sadece öğretmenin annesine ne söylediğini duydu.

Yüksek ateşi vardı, tabii ki onun için üzücü olmuştu, ama hayır, eve dönmesine gerek yoktu. Ayrıca ona eşlik edecek kimse de yoktu.

Sonra uyurgezerlikten söz etti. Bu tür olayların oldukça yaygın sayılabileceğini söyledi, ama tuhaf olan bunu daha önceleri fark etmemiş

olmasıydı. Yanıtlan dinlerken Nicolas annesinin itiraz ettiğini anladı; oğlunda uyurgezerlik hiç olmamıştı. Sanki bu, kendisinin sorumlu olduğu utanç verici bir kusurmuş gibi ısrarla onu koruması

Nicolas'ı huzursuz etti. Bir gece önceki olayı öğretmeninin uyurgezerlik olarak tanımlaması Nicolas'ın hoşuna gitmişti. Böylece açıklama yapmaktan kurtulmuş oluyordu. Kendi hatası değildi, iradesi dışındaydı. Onu rahat bırakacaklardı. "Size Nicolas'ı vereyim..."

dedi öğretmen. Ama onun yalvaran yüz ifadesini görünce, alelacele ekledi: "... ama şu anda uyumuş." Nicolas ona müteşekkir bir gülümsemeyle baktı ve sonra yeniden yatağın içine gömüldü, tüm bedeniyle kıvrıldı, yüzünü yastığa bastırdı ve bu kez kendisi için gülümsedi.

18

Nicolas iyi uyudu ve ertesi gün çok mutlu

bir gün oldu. Sabahleyin Patrick çalışma odasına girdi ve suç ortağı petrol kralı gülümsemesiyle öğretmeni tekeline almasının yettiğini söyledi. Yağan onca kardan sonra öğretmenin kayaktan mahrum kalması haksızlık olurdu, onun da dağ evinde tek basma kalması söz konusu olamayacağına göre, o da gelecekti. Nicolas kendisini de kayak yapmaya zorlayacakları endişesiyle henüz iyileşmediğini söyleyecek oldu, ama Patrick çoktan onu hazırlamaya başlamıştı bile. Aslında yaptığı pijamasının üzerine kat kat sıcak tutacak bir şeyler giydirmektir.

Tüm bunlar onu bir şişme bebeğe dönüştürdü. Neden sonra,

"İşte son tabaka!" dedi ve şişme bebeği yatağın üzerine itti. Çarşafa sardı, sonra sadece gözleri gözükken koca paketi kucağına aldı.

0 yükle merdivenleri indi ve çocukların kahvaltısını toplayıp çıkmaya hazırlandıkları büyük salona daldı. "İşte size kirli sepeti!" diye Patrick takıldı, Marie-Ange da kahkahayı bastı. Çocuklar onların etrafını sardı. Patrick'in kollan arasındaki Nicolas, kendini kurt sürüsünden kaçmak için bir ağaca tırmanmış gibi hissetti. Kurtlar istedikleri kadar ulusunlar, yalansınlar, ağacı tırmalansınlar, o en yüksek daim üzerinde emniyetteydi. Hodkann'ın kurt sürüsünün arasında olmadı-

82 83

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere ğmı fark etti, biraz ötede bir kitap okuyor, olayla pek ilgilenmiyormuş

gibi duruyordu. Onunla iki gündür konuşmamışlardı.

Patrick otobüste iki koltuğun üzerine koca bir yastık koyarak ona yatak hazırladı. Marie-Ange onun gerçek bir paşaya benzediğini, böyle giderse Patrick'in onu iyice şımartacağını söyledi. Ötekiler arkada alay ediyorlardı, ama Nicolas duymazlıktan geliyordu.

- Hadi bakalım, şimdi de bara gidiyorsun! dedi Patrick, kasabada indiklerinde. Hâlâ çarşafırlara sanlı halde onu yeniden kucağına aldı ve kayak pistlerinin eteğindeki kafeteryaya götürdü. Göbekli ve bıyıklı bir adam olan patronla konuşurken, Nicolas'ı pencerenin kenarında bir sedire yerleştirdi. Oradan, çam figürleri oyulmuş ahşap balkon parmaklıkları arasından, yeni başlayanların kayak

eğitimi yaptıkları küçük yamaç gözüküyordu. İner inmez çocuklar kayak ayakkabıların giymeye, batanları sallamaya başlamışlardı. Marie-Ange ve öğretmen telaşla oradan oraya koşturuyordu, Nicolas da tüm bunlardan kaçmış olmaktan oldukça memnundu. Patrick ona bir tomar eski resimli roman verdi, bunlar pek ilginç olmasa da onu oyalayacaktı. Sonra beyefendinin ne içmek istediğini sordu. "Ona biraz sıcak şarap verin" dedi çirkin patron, "böylece daha hızlı iyileşir!"

Patrick sıcak çikolata sipariş etti, sonra Nicolas'ın saçlarını karıştırdı ve dışarı çıktı. Pencerenin arkasından geçip, grubun yarana gitti. Herkes güvenle ona doğru döndü, sanki tüm sorunları yalnız o çözebiliyordu. Kusurlu ayakkabı-kayak bağlantıları, kaybolmuş eldivenler, iyi bağlanmamış ayakkabılar; üstelik gülümsüyor ve şakalar yapıyordu.

Üç saat süren kayak dersi boyunca Nicolas kafeteryada kaldı.

Ondan başka kimse yoktu. Patron öğle yemeği için masaları hazırlıyor, onunla ilgilenmiyordu. Nicolas yastığına dayanmış, bir mumya 84

gibi çarşafı sarih, günün keyfini çıkartıyordu. Ömründe kendini hiç böylesine iyi hissetmemişti. Ateşinin düşmeyeceğini, ertesi günün ve daha sonraki günün ve kar tatilinin sonuna kadar bütün günlerin böyle geçmesini diliyordu. Daha kaç gün vardı? Dağ evinde üç gece geçirmişti, yaklaşık on iki gün daha olmalıydı. Hastahk on gün sürse, her şeyden muaf tutulup Patrick tarafından çarşafın içinde kucakta taşınmak harika olurdu. Daha şimdiden, düşmeye başlayan ateşin sürmesi için ne yapması gerektiğini düşündü. Kulakları artık uğuldamıyordu, ürpertiler duymak için kendim zorlaması gerekiyordu.

Ara sıra, yan yarıya kendinden geçmiş de yeniden iradesi dışında hareket ediyormuşçasına hafifçe inliyordu. Belki de artık onun uyurgezer olduğuna inanıyorlardı, acaba geceleyin yine dışarı çıkabilir miydi? Böylece hastalığı sürer ve onun hakkında endişe etmeye devam ederlerdi.

Bu uyurgezerlik hikâyesi iyi olmuştu. Onu eleştirmelerinden kaygılanmıştı, ama neyse ki bu gerekçe sayesinde kimse onu eleştirmiyor, hatta hiçbir şey sormuyordu. Neredeyse ona acıyorlardı. Söz konusu olan esrarengiz bir hastalıktı; ne zaman ortaya çıkacağı bilinmeyen, karşı konulması olanaksız bir hastalık. Evet, gerçekten de iyi olmuştu. Anne babasının şüphelerini öğretmen giderebilirdi. "Nicolas uyurgezermiş" diye evde kulaktan kulağa fısıldayacaklardı. Elbette onun önünde söylemeyeceklerdi; bir çocukta vahim bir hastahk varsa onun önünde konuşulmazdı. Uyurgezerlik acaba ne ölçüde vahimdi? Onun gözünde var olan avantajların yanı sıra acaba gerçekten sakıncalı yanı da var mıydı? Bir uyurgezeri kriz esnasında uyandırmanın çok tehlikeli olduğunu duymuştu. Ama ne gibi bir tehlike olabilirdi? Kimin için? Ne olabilirdi? Ölme ya da çüdüme ihtimali var mıydı, onu uyandırma boğabilir miydi? Kriz esnasında kötü I 85

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere ve korkunç bir şey yapacak olsa bu onun suçu mu olurdu? Kuşkusuz, hayır. Uyurgezerliğin avantajlarından biri de belirtileri tanımlama zorluğuydu. İnsanın "Grip oldum" diyebilmesi için kontrol altına alınabilecek bir ateş olması gerekir, oysa Nicolas her gece ellerini önüne uzatıp boş bakışlarla yürümeye başlarsa, belki onun ilgi çekmek için ya da uyurgezerlik kisvesi altında yasak eylemlerde bulunmak için numara yaptığından kuşkulananabilirlerdi, ama kesin bir kanıya varamayacaklarından onu kimse suçlayamazdı. Tabii M, özel teşhis teknikleri var olmadığı sürece. Biraz kaygı duyarak, Nicolas babasının bagajından

üzerinde ibreler bulunan kadranh bir alet çıkararak alnına bir kask yerleştirdiğim gözünün önüne getiriyordu.

Eğer geceleyin kalkarsa bu alet bütününüle bilinçli olduğunu, tüm eylemlerinden sorumlu olduğunu ve herkesi aldatmaya kalkıştığını kamtlayabilirdi.

Nicolas hastalandığından beri babası hakkında hiç konuşulmamıştı.

İlk gün onun geri döneceği, en azından telefonla haber alınacağı umuluyordu. Bu doğaldı, çünkü ne olursa olsun bagajı açacak ve içinde çantayı bulacaktı. Ama hiçbir yaşam belirtisi göstermediği için ondan medet ummaktan ve ne zaman geleceğini düşünmekten vazgeçmişlerdi. Eğer, Nicolas'mn düşündüğü gibi bir kaza geçirmiş

olsaydı, bunu öğrenirlerdi. Üç gün içinde onu yolun kenarında bulmuş

olurlardı. Annesine haber verirlerdi, dolayısıyla onun da bilgisi olurdu. Ona açıklamayı geciktirmiş olsalar bile, etrafındakilerin davranışlarından ciddi bir şey olduğunu anlardı. Hayır kaza değildi. Tuhaftı; bir tür muammaydı ve herkes çarçabuk unutmuştu, kimse farkında bile değilmiş gibi duruyordu. Nicolas bile, varsayım ileri sürçmediğinden, bunu aklından çıkartmıştı. Yalnızca babasının geri gelmeyeceğini, kar tatilinin böyle devam edeceğini, her şeyin bugünkü gibi olacağım ve ateşinin süreceğini ümit ediyordu. Camdaki buğunun ve ahşaba oyulmuş çamların arasından dışarıya bakıyordu. Yumuşak eğimli yamaçta Patrick sopalar dikmişti, çocuklar bunlarm arasından geçiyordu. Kimisi daha önceden kaymayı biliyordu ve bilmeyenleri geçiyordu. Maxime Ribotton poposunun üzerinde iniyordu.

Nicolas sıcağı hissetti. Gözlerini kapadı. Keyifliydi.

86 87

19

Jandarmalar omuzlarında deri parçalan

olan gemici mavisini kazaklar giymişlerdi, ne ceketleri vardı ne de paltoları.

Battaniyesinin içine yumulmuş olan Nicolas'nm ilk aklına gelen korkunç derecede üşüyor olmalarıydı. Kapıyı açtıklarında kafeteryanın içine buz gibi bir hava dolmuştu, sanki arkalandan bir kar fırtınası içeri girecekmiş gibiydi. Patron barın arkasındaki bir delikten mahzene inmişti. Onun salondaki gürültüleri duyup yukan çıkması bir dakika sürmüştü, öyle ki Nicolas gelenleri karşılamak için geri çıktığını sandı. Başka koşullarda, içinde bulunduğu durumdan rahatsızlık duyabilirdi, ama ateşi, özellikle de uyurgezer kabul edilmesi ona cesaret veriyordu. Sanki peşinen her gúnahtan arınmış, tüm eylemlerinin sorumluluğunu üzerinden atmıştı. Köřesinden, oldukça yüksek bir sesle "Merhaba!" dedi. Çizmelerindeki karları silkelemekle meşgul olan jandarmalar onun varlığım fark etmemişlerdi, sanki bir yerlerde asılı bir papağan kafesi anyormuş gibi etrafa halandılar. Nicolas bir an için kendini yok olmuş hissetti. Onlara yardım etmek amacıyla yerinde biraz kıpırdandı. Battaniye üzerinden kaydı. O zaman aynı anda ikisi birden buğulu cama yaslanmış halini fark ettiler. Ateřine ve

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere şey yapmış olmaktan, kendini kurtların eline teslim etmiş olmaktan korktu. Belki de karşısındakiler sahte jandarmalardı. Ona tepesinden bakarak, hiçbir şey söylemeden süzdüler, yeniden birbirlerine baktılar. Uzun boylusu başını salladı ve sonunda öteki Nicolas'ya hitap etti ve orada ne yaptığını sordu. Nicolas cevap verdi, ama neden olduğu o şaşkınlık anından sonra artık yaratma pek de kulak asmadıklarını hissetti.

- Demek ki yalnız değilsin, diyerek rahatlamış bir ifadeyle uzun boylusu karşılık verdi. O anda patron delikten dışarı çıktı. Jandarmalar onun yanına gitmek için Nicolas'dan ayrıldılar. Kaygılıydılar; Panossiere köyünden bir çocuk buralara birkaç kilometre uzaklıkta bir yerlerde kaybolmuştu. İki gündür aramaları bir sonuç vermemişti. Nicolas jandarmaların onu gördüklerinde ne ümit ettiklerini anladı ve kendisinin de benzer bir akıbeti ucuz atlattığını düşündü. İki gün... demek ki çocuk onun da kaybolmasına ramak kaldığı gün kaybolmuştu.

Daha küçük yaşlarda, Beşler Kulübü ve Yediler Çetesi'nin serüvenlerini okumuştur. Kimilerinin şöyle başladığını hatırlıyordu: bu yükler arasındaki bir konuşmaya şahit olan dedektif çocuklardan biri, gizli saklı işler döndüğünü hissediyor, daha sonra çete olayı aydınlatıyordu. Nicolas kendisinin araştırmacılar gibi davranmış hayal etti. Küçük çocuğu buluyor, karakola getiriyor, sonra da alçakgönüllülükle bunun pek de zor olmadığını söylüyordu. Biraz düşünmek yeterdi, sonra şansı da yardım etmişti. Duymaları için kendini biraz yükseltip, tizleşmemesine de gayret ederek, çocuğun kaç yaşında olduğunu sordu. Jandarmalar ve patron şaşırarak ona doğ

ru döndüler. .

- Dokuz yaşında, diye yanıtladı jandarmalardan biri, ve adı Rene.

Tesadüfen görmüş olmayasın?

- Bilmiyorum, dedi Nicolas. Yanınızda fotoğrafı var mı?

Jandarma Nicolas'ın soruşturmayı eline almasından hayrete kapılmıştı, ama yumuşak başlılıkla arama emri olduğunu, bastırılan ilanların ülkenin her yanına dağılacaklarını söyledi. Çantasından bir tomar afiş çıkartarak Nicolas'ya gösterdi:

- Tanıyor musun?

Fotoğraf siyah-beyazdı, kötü basılmıştı. Yine de Rene'nin yuvarlak kesilmiş sarı saçları olduğu ve gözlük taktığı görülüyordu, gülümsemesi ön dişlerinin ayrık olduğunu ortaya çıkarıyordu, belki de bir dişi düşmüştü. Yazıda, son görüldüğünde üzerinde kırmızı bir anorak, bej kadife bir pantolon ve Yeti marka yeni kar botları bulunduğu belirtiliyordu. Nicolas arama ilanını uzun uzun okurken jandarmaların meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu, kuşkusuz bir taraftan bu ufaklığın ukalalığına sinirleniyorlar, bir taraftan da hiçbir ipucunu gözardı etmek istemiyorlardı. Jandarma afişi geri almak istedi, ama Nicolas onu öğrencilerin kaldıkları dağ evine asmayı teklif etti. Jandarma omuzlarını silkti. "İçinde bulunduğumuz duruma bakılırsa, neden olmasın?" dedi bara yaslanmış arkadaşına dönerek, böylece Nicolas da ganimetini korumuş oldu.

Bu endişelerden apaçık canı sıkılan patron, çocuğun evden kaçmış

olabileceğini, olayı büyütmemek gerektiğini söyledi. "Umarız öyledir" dedi jandarmalardan biri. Öteki, bara yaslanmış olan içini çekti:

- Bu tür afişler beni hasta ediyor. Çünkü burada gördüğünüz sa dece biri. Büyük ihtimalle de o yumurcak bulunacak. Ama karakol da, kocaman bir pano var, yıllar öncesinin tarihleriyle. Üç yıl. Beş yıl.

On yü. Arıyorlar arıyorlar, sonunda çaresiz, aramaktan vazgeçiyor lar. Hiçbir şey bilinmiyor. Aile de bir şey bilmiyor. Belki de hâlâ umut 90 91

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

etmeye devam ediyorlar, ama ne olursa olsun hiç akıllarından çıkmıyor.

Düşünebiliyor musunuz? Böyle bir şey olduğu zaman aklınızda başka ne olabilir?

Jandarma boğuk bir sesle konuşmaya başlamıştı. Bir yandan fotoğrafı inceliyor, bir yandan da başını sallıyordu, sanki bir dakika sonra onu tezgâhın üzerine fırlatacaktı. Arkadaşı ve patron onun bu taşkınlığından rahatsız olmuş gibiydiler. "Evet, zor bir durum..." diye onaylarken patron konuyu değiştirmeyi umuyordu. Ama jandarma başım sallayarak sürdürdü:

- Anne babası ne diyebilirler, ha? Yavrularının öldüğünü mü? Ölmüş

olmasının daha iyi olacağım mı? Ya da bir yerlerde yaşadığım ve büyüdüğünü mü ? Tarifi görüyorsunuz, işte, anorak, kar botları, 1,12 m boyunda, 31 kg ağırlığında. Ne anlamı var bunun? Jandarma neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı, ama kendini tuttu. İçini boşaltmak istiyormuş, diğerlerinden özür diliyormuşçasına derin bir iç çekti, sonra

"Tamam bitti, geçti, kaygılanmayın..." diyen bir tonda yavaşça tekrarladı: Kahretsin, ne anlamı var bunun?

92

20

Nicolas'ın ateşi düşmüştü. Aslında hastalığı geçmişti, ama her şey onun dilediği gibi gelişmeye devam ediyordu.

Sanki kar tatilinin sonuna kadar hasta olması gerekiyormuş gibiydi.

O konumu bir kez seçmişti ve onu koruması herkesin işine geliyordu.

Hastalığın seyrini kimse takip etmiyor, ne ateşi ölçülüyor ne de ilaç veriliyordu. Kısacası öğretmen ve monitörler diğerleri gibi onun da kayak dersleri alabileceğini, onlarla birlikte sofrada yemek yiyebileceğini, yatakhane de yatabileceğini unutmuş gözüküyorlardı, iki günden beri artık onun odası

olan çalışma bürosuna girdiklerinde onu battaniyesine sarınmış, bir kitaba dalmış ya da hayal kurarken buluyorlardı bu daha sık oluyordu-, telefon ederken ya da bir kâğıt ararken ona gülümsüyorlar, evcil bir hayvana ya da ondan çok daha küçük bir çocuğa hitap edermiş gibi bir iki tatlı söz söylüyorlardı.

Kapı aralık bırakılıyordu. Ara sıra bir öğrenci başını uzatıyor, nasıl olduğunu, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Bu tür ziyaretler oldukça kısa sürüyordu. Kin ya da düşmanlık yoktu, ama coşku da yoktu. Hodkann hiç uğramadı.

Jandarmaların kafeteryaya uğradıkları gün öğleden sonra Lucas Nicolas'ı görmeye geldi, o da ondan bir şey rica etti. Hodkann'ın 93

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere gelmesini istiyordu, onunla konuşacakları vardı. Lucas bu isteği ileteceğine söz verdi ve aşağı kata indi. Oradan düşen vücutların çıkarttığı sert sesler geliyordu. Patrick çocuklara karate öğretiyordu.

Nicolas akşama kadar boşu boşuna bekledi. Hodkann gelmek istemiyor muydu, yoksa Lucas ona mesajı iletmemiş miydi? Akşam yemeği vakti, sonra yatma saati geldi. Alışılmış kargaşa başladı, bir süre devam etti, sonra etraf sakinledi. Büyük salondan monitörlerin ve öğretmenin sesi geliyor ama ne konuştukları anlaşılarmıyordu.

Yatmadan önce her akşam yaptıkları gibi sıcak bir şeyler içiyorlar ve bir sigara tütürüyorlardı. O sırada Hodkann çalışma odasına girdi.

Sessizce gelmiş ve Nicolas'ı hazırlıksız yakalamıştı. Nicolas'ın herhangi bir şey düşünmesine fırsat kalmadan, Hodkann pijamasıyla onun önünde dikilmişti ve ona dik dik bakıyordu. Yüzündeki ifade bir acemi çaylak tarafından bu şekilde davet edilmeye pek alışık olmadığım ve boşu boşuna rahatsız edilmediğini umduğunu söylüyordu.

Tek bir söz bile etmedi, ilk konuşma Nicolas'ya düşüyordu. O

da suskunluğu tercih etti ve yastığının altından kayıp arıyor ilanını çıkardı, açtı ve Hodkann'a gösterdi. Küçük gece lambası odaya yumuşak turuncu bir ışık ve tahminen ampulden gelen belli belirsiz bir uğultu yayıyordu. Aşağıdan üç yetişkinin sakin sesleri gelmeye devam ediyordu. Ara sıra Patrick'in sıcak gülüşü yükseliyordu. Hodkann acele etmeden afişi inceliyordu. Bir tür düello başlamıştı, kaybeden ilk konuşan olacaktı ve Nicolas bunun kendisi olmasının daha isabetli olacağını anladı.

- Bu sabah kafeteryaya jandarmalar geldi, dedi. İki gündür onu arıyorlarmış.

- Biliyorum, diye Hodkann soğukça karşılık verdi. Köyde afişi gördük.

Nicolas kendini çaresiz hissetti. Hodkann'a bir sır verdiğini sanıyordu, oysa herkesin bundan haberi vardı. Yatakhanelerde sadece bu konuşuluyor olmalıydı. İçin için Hodkann'm afişi ona geri vermesini istedi. Van yoğu o afiştii, bu olayda diğerlerinden fazla olarak elinde bulunan tek oyun kartı oydu ve aptalca onu elinden kaçırmak üzereydi. Şimdi Hodkann onu neden çağırdığım, ona ne söyleyeceğini

soracaktı, oysa Nicolas zaten her şeyi söylemişti. Onun elinde kalan sadece Hodkann'ın öfkesi, acımasız küçümsemesi olacaktı. Hodkann Nicolas'ya afişin üzerinden bakıyordu, geldiğinden beri yüzünde olan soğuk ve dikkatli tavrı terk etmemiştir. Kurbanında yarattığı huzursuzluğa hiç aldırmadan, saatlerce bu şekilde durabilecek gibiydi.

Nicolas ise bu gerginliğe dayanamayacağını düşündü.

Aniden, o anlaşılmaz tarzıyla Hodkann sessizliği bozdu. Yüz hatları gevşedi, pervasızca yatağın kenarına, Nicolas'ın yanına oturdu ve şöyle dedi: "Elinde bir ipucu var mı?" Bir anda buzlar erimiştir. Nicolas artık korkmuyordu, aksine Hodkann'ı güvenilir bir sırdaş ve iş

ortağı olarak görüyordu. Aralarında Beşler Kulübü üyelerini birbirlerine bağlayan, hep hayal ettiği o işbirliği kurulmuştu. Gecenin karanlığında, herkes uyurken, bir el feneri ışığında korkunç bir esrarı çözmeye çalışıyorlardı.

- Jandarmalar onun evden kaçtığını düşünüyorlar, diye başladı.

Yani öyle olduğunu umuyorlar...

Hodkann sevecen bir alaycılıkla gülümsedi, sanki kendi Nicolas'sını çok iyi tanıyormuş da onu nereye sürüklediğini biliyormuş gibi.

"Sen de" diye tamamladı, "buna inanmıyorsun." Hâlâ dizlerinin üzerinde açık duran afişe bir göz attı: "Onda evden kaçacak göz yok."

Nicolas bu gerekçeyi hiç düşünmemiştir, pek zayıf olduğunu görse de, elinde başka ipucu olmadığı için başıyla onayladı. Hodkann, 94 95

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere gizemin yollarında Rene'yi aramaya koyulma önerisini kabul etmişti.

Daha şimdiden onunla birlikte esrarlı geçitler bulurken, kemik parçalarıyla dolu nemli yeraltı tünelleri keşfederken görebiliyordu, ama girişimde bulunmak için ellerinde hiçbir kanıt olmadığından işi yokuşa sürmenin gereği yoktu. Birdenbire aklına bir fikir geldi, gözleri parladı. Klinik şeflerinin ona duydukları güveni sarsmamak için babası bundan asla söz etmemesini tembih etmişti, ama Nicolas artık buna hiç aldırılmıyordu. Hodkann buna değerdı.

- Basit bir fikrim var, diye çekinerek başladı, ama...

- Söyle, diye kükredi Hodkann, Nicolas da daha fazla nazlanmadan ona çocukların organlarını çalmak için onları kaçırarak kişileri anlattı.

Ona kalırsa Rene'nin basma da böyle bir şey gelmişti.

- Sana bunu düşündüren ne oldu? diye sordu Hodkann, ses tonunda kuşku yoktu, aksine coşkulu bir ilgi vardı.

- Bunu kimse bilmemeli, diye Nicolas açıkladı, ama dışarı çıktığım o gece, bir uyurgezerlik nöbeti değildi. Uykum kaçmıştı ve bir an koridorun penceresinden park yerinde bir ışık gördüm. Bir adam elinde bir fenerle dolaşıyordu. Tuhafıma gitti ve aşağıya indim. Gizlenerek onu yolun üzerinde park ettiği kamyonete kadar izledim. Beyaz bir kamyonetti, tıpkı ameliyat masalarım içinde sakladıkları türden.

Adam kamyonete bindi ve hareket etti. Farlar sönüktü, motoru bile çalıştırmadı, gürültü yapmamak için yolu boş viteste indi. İçimde kuşku uyandı, anlıyor musun? Organ satışı hikâyesini düşündüm, ve kendi kendime "Dağ evinin çevresinde dolaşılıyor olmalı" dedim, bir çocuk tek basma dışarı çıkarsa...

- Felaketi ucuz atlatmışsın gibi, diye mırıldandı Hodkann. Nicolas onu avucunun içinde hissetti. Yeni rolü hoşuna gidiyordu. Birden aklına gelmişti, uyduruyordu ama tüm öykü belli bir tutarlılık gösteliyordu.

Son günlerde olup bitenlere bir açıklama geliyordu, en başta da kendi hastalığına. Okuduğu bir kitabı hatırladı, orada da dedektif haydutların şüphesini çekmemek ve onları gözcüyle izlemek için hastaymış, sayıkhormuş numarası yapıyordu. Onun da iki gündür yaptığı buydu. Kitapta dedektifin yardımcısı oldukça bilgiliydi ama onun kadar akıllı değildi, o da başkanın numarasına kanmış, anketi tek basma sürdürüyordu, elinden geldiğince. Sonunda dedektif maskesini atıyor, numara yaptığını itiraf ediyor ve yatağında yattığı halde esrarın çözümüne soruşturma ve iz sürme peşinde olan yardımcısından daha çabuk ulaştığını kanıtlıyordu. Öykünün etkisinde kalan Nicolas Hodkann'la kendisi arasındaki bu rol paylaşımını akla yalan buldu, daha da tuhafı Hodkann da bunu kabullenmiş gibi duruyordu.

İkisi de organ avcılarının dağ evini, karaciğer, böbrek, göz ve taze bedenlerle dolu o muazzam depoyu gözetlediklerini hayal ediyordu. Haydutlar bir türlü ele geçmeyen o fırsatı beklerken civarda tek başına dolaşma gafletini gösteren komşu köyden küçük Rene'yi yakalamışlardı. Öykü çok tutarlıydı. Korkunç tutarlıydı.

- Ama, diye endişelendi birden Hodkann, neden bundan kimseye söz etmemek gerekiyor? Eğer doğruysa, durum çok vahim. Polise bildirmeliyiz.

Nicolas onu baştan aşağı süzdü. O gece çekingen bir mantıkla sorular soran Hodkann, ona zıpkın gibi yanıtlar yapıştırırsa Nicolas'ydı.

- Bize inanmazlar, diye başladı, sesini alçaltarak; hem sonra, bize inanmaları daha da beter olur. Çünkü organ avcılarının polis içinde casusları vardır.

- Bunu nereden biliyorsun? diye sordu Hodkann.

- Babamdan, diye Nicolas üstünlük taslayarak yanıtladı. Mesleği icabı, pek çok doktor tanır. Konuşurken, her şeyin kendi uydurduğu 96 97

Kar T ati li - Emmanuel Carrere Kar T ati li - Emmanuel Carrere bir yalana dayandığını unuttuğu için, aklına başka bir fikir geldi. Belki de babasının yok olmasının bu olayla bir bağlantısı vardı.

Hayduttan yakaladıysa, kendisi onları izlemeye kalktıysa? Onların eline tutsak düşmüşse veya onu öldürmüşlerse? Bu varsayımın pek sağlam olmadığı hissetmesine rağmen yine de Hodkann'a düşündüklerini söyledi. Üstelik savını kuvvetlendirmek için yine uydurmaya başladı. Bundan da kesinlikle söz etmemek gerekiyordu, çünkü babası bu konu üzerinde soruşturma yapıyordu, tek başına, polisin haberi yoktu. Mesleğini ve tıp çevrelerindeki ilişkilerini paravan olarak kullanarak, organ avcılarının izini sürüyordu. İşte bu yüzden Nicolas'yı dağ evine getirmek bahanesiyle bölgeye gelmişti. Ona bilgi getirenler yasak ameliyatların yapıldığı kamyonetin orada bulunduğunu bildirmişlerdi. Bu çok tehlikeli bir girişimdi. Bu, yaptığı eylemlerden vicdanî sorumluluk duymayan, gözü kara bir örgüttü ve babası onlarla tek basma savaşıyordu.

- Dur bakalım, diye atıldı Hodkann, Senin baban dedektif mi?

- Hayır, dedi Nicolas. Ama...

Duraksadı, bu sefer o, kararlı ve sert bir ifadeyle Hodkann'a baktı.

Sanki onun daha öğrenmesi gereken şeyleri algılama yeteneğini ölçüyordu. Hodkann bekliyordu. Nicolas ona söylediği hiçbir şeyden kuşkulandığını anladı ve kendi sözlerine korka korka devam etti:

"Onlarla görülecek bir hesabı var. Geçen yıl küçük kardeşimi kaçırdılar.

Bir lunaparkta kayboldu, onu daha sonra bir çitin arkasında bulduk. Böbreklerinden birini almışlardı. Şimdi anlıyor musun?"

Hodkann anlıyordu. Yüzü çok ciddiye.

- Bunu hiç kimse bilmiyor, diye yineledi Nicolas. Kimseye söz etmeyeceğine yemin eder misin?

Hodkann yemin etti. Nicolas onun üzerinde oluşturduğu üstünlük etkisinden keyif aldı. Onun babasının ölmüş olmasının, hem de vahşi bir biçimde ölmüş olmasının ona bir üstünlük sağladığını düşünüyordu, şimdi artık kendisinin de maceraperest bir babası vardı, adaleti yerine getirmek için onca tehlikeye göğüs geren, sonunda insanın canlı çıkma ihtimali pek az olan bir hadiseye karışmış bir babası.

Öte yandan bu geceki cüretinin ve geri dönülmesi olanaksız çılgınca yalan kasırgasının onu nereye sürükleyeceğini merak ediyordu.

Eğer Hodkann bir konuşursa, korkunç bir felaket olabilirdi.

- Sana bunları söylemekle hata ettim, diye mırıldandı. Çünkü şimdi sen de tehlikeydesin. Sen de onlar için bir hedefsin.

Hodkann gülümsedi, yüzünde beliren gözü kara ve müstehzi ifade ona karşı konulmaz bir çekiciük veriyordu, şöyle dedi: "Şunu bil ki ikimiz de aynı cephedeyiz." O anda roller eski halini aldı. Hodkann yine en büyüktü ve en küçük tehlikeli sırları onunla paylaşmakla iyi yapmıştı, o yine kontrolü eline alacak, onu koruyacaktı.

Aşağıda koltukların döşemede gıcırdadığı duyuldu, sonra öğretmenin ve monitörlerin sesi geldi, yukanya yatmaya çıkıyorlardı. Hodkann parmağım dudağının üstüne koydu ve hemen yatağının içine daldı. Bir saniye sonra öğretmen aralık duran kapıyı itti: "Artık uyumaksın Nicolas, geç oldu." Nicolas uyukulu bir sesle "Peki" dedi, sonra kolunu uzatıp elektrik düğmesini kapattı. Öğretmen bir kez daha dönüp "İyi misin?" dedi.

- iyiyim, diye yanıtladı.

- O halde iyi geceler. Sonra koridora çıktı, oradaki ışığı da söndürdü.

Adımlan uzaklaştı, bir kapımn gıcırdadığı sonra bir musluğun aktığı duyuldu.

- Tamam, diye fısıldadı Hodkann, yukanya Nicolas'nm yanma çıkararak.

Şimdi bir çalışma planı yapmak gerekiyor.

98 99

21

Otobüs kayak derslerinin yapıldığı alanın

hemen yanında köy meydanında durunca Nicolas önemli bir şeylerin olup bittiğini anladı. Kadınli erkekli on kişilik bir grup kafeteryanın önünde duruyordu, ta uzaktan bile yüzlerden üzüntü ve öfke okunuyordu. Otobüsün park etmesi kızgın bakışlara neden oldu.

Kaşları çatılan Patrick inip bakacağım söyledi. Öğretmen çocuklardan beklemelerini istedi. Dağ evinden çıktıklarından beri tatü kamplarıyla ilgili komik şarkılar söyleyenler kendiliklerinden sustular.

Patrick kafeteryanın önündeki gruba yaklaştı. Sırtı dönüktü, atkuyruğu saçları anorağının kapüşonu üzerinden uçuşuyordu, yüzü gözüküyordu, sadece konuştuğu adamın yüzü görünüyordu, adam ona sert cevaplar veriyordu. Yanındaki iki kadın da ona katıldı. Biri hıçkırarak yumruğunu sallıyordu. Birkaç dakika boyunca Patrick kımıldamadı.

Arabanın içinde de kimse tek bir söz bile etmiyordu. Motorun kapanmasıyla havalandırma da devreden çıktığından camlar buğulanmaya başlamıştı. Çocuklar dışarıda olup biteni görmek için elleriyle ya da giysilerinin kollarıyla camları siliyorlardı. Genellikle bu hareketi yaparken şekiller ya da harfler çizerlerdi, ama Nicolas bunu yapmadığını hayretle fark etti, tam aksine hiçbir anlam içerme-101

Kar T a ti li - Emmanuel Carrere Kar Tatili - Emmanuel Carrere yen yuvarlak hareler yapıyordu, sanki her şey dışarıdaki insanlara saygısızlık olacaktı. En ufak bir hareketi bir kışkırtma olarak algılayabilecek ve otobüsü içindekilerle birlikte devirip yakabilecek gibiydiler.

Sonunda Patrick yüzünü döndü. Onun yüzü de allak bullak olmuştu.

Köyün insanlarınınki kadar değilse de ifadesi gerginleşmişti.

Öğretmen hemen onu karşılamak için ve söyleyeceklerini çocukların duymaması için aşağıya indi. O zaman Hodkann sessizliği bozdu, ses tonu bir tahmin değil, aslında herkesin paylaştığı kesin bir veri ortaya koyuyordu:

- Rene ölmüş, dedi.

"Kaybolan çocuk" dememiş, sanki herkes onu tanıyormuş, sanki içlerinden biriymiş gibi "Rene" demişti. Nicolas bekleme süresince bastırıldığı dehşetin tüm varlığını kapladığını hissetti. Patrick ve öğretmen dönüp otobüse bindiler. Öğretmen ağzını açtı, ama konuşmak yerine gözlerini yumdu, dudaklarını ısırды, sonra Patrick'e doğru döndü. Patrick eliyle yavaşça onu kolundan tuttu ve olayı doğruladı:

- Sizden saklamanın gereği yok, çok vahim bir olay oldu. Dehşet verici. Rene'yi, Panossiere'de kaybolan çocuğu bulmuşlar, ama ölü olarak. Durum bu. Bu sözleri telaffuz etmenin kendisi için ne denli zor olduğunu vurgularcasına derin bir iç çekti.

- Onu öldürmüşler, dedi Hodkann, otobüsün arka tarafından, bu kez de sesinde bir soru değil, bir doğrulama vardı.

- Evet, diye yanıtladı Patrick, kısaca. Onu öldürmüşler...

- Kimin öldürdüğü bilinmiyor mu? diye sordu Hodkann.

- Hayır bilinmiyor.

Öğretmen ağzına gerilmiş parmaklarıyla sıkı sıkı yapıştırdığı mendili çekti ve büyük bir gayretle konuşmayı başardı. Sesi titriyordu.

- Eminim, dedi, aranızda dinî inançları olanlar vardır. Onların dua etmeleri gerektiğini düşünüyorum. Bu, iyi olur.

Uzun bir sessizlik oldu. Kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Camlar buğudan öylesine kapanmıştı ki, dışarısı neredeyse hiç görünmüyordu.

Nicolas ellerini birleştirdi ve içinden bildiği bir duayı okumaya çalıştı, ama sözler bir türlü aklına gelmiyordu, ilk cümle bile.

Uzaklardan, annesinin o duayı okuması kulaklarına geliyordu, ama o tekrarlayamıyordu. Eskiden annesi çok dindardı. Ama taşındıklarından beri değişmişti, akşamlan kardeşine ve ona dua okutmuyordu.

Elini ceketinin cebine götürdüğünü hayal etti, oradan jandarmanın verdiği afişi çıkartıp açıyordu - kâğıdın hışırtısı korkunçtu- ve Rene'nin fotoğrafına bakıyordu, ama bunu yapması kesinlikle olanaksızdı, gözünün önüne getirmek bile dehşet vericiydi. İlerki saatlerde, günlerde bu afişi ne

yapacağını düşündü, onu cebinden çıkartmaya cesaret edecek miydi, saklayacak mıydı, nereye koyacaktı?

Kasası yanmda olsaydı, onu içine koyabilirdi, sonra toprağa gömer ve şifresini unutturdu. Birileri onu cebinde bulursa ya da bakarken yakalarsa, Hodkann'la onun gece boyunca oynadıkları oyunu tahmin edemez miydi?

Gece konuştukları, uydurduğu yalanlar ona şimdi cinayetmiş gibi geliyordu, itiraf edilmesi imkânsız canavarca bir şey yapmıştı.

Sanki cinayete suç ortaklığı yapmıştı ve olay gerçek olmuştu.

Rene'nin bebeksi yüzü, yuvarlak kesilmiş saçları, azı dişlerinin ayrık oluşu ya da bir sütdişinin düşmüş olduğu gözünün önüne geliyordu.

Dişini yastığının altına koymuş ve küçük farenin gelip onun yerine bir hediye bırakmasını beklemiş olmalıydı.

Gözlüklerinin arkasında gözleri korkudan yaşıyordu. Bir yabancı onu öldürmek için üzerine eğildiğinde küçük bir çocuğun du-102 103

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

yacağı korkuydu bu. Ve Nicolas kendi yüzüne Rene'nin ifadesinin yansıdığı hissediyordu, ağzından boğuk bir feryat çıkıyor ve sonsuza dek yankılanıyordu. Neredeyse bir elin gelip omzuna yapışmasını ve bir jandarmanın ceketinin ceplerini karıştırıp onu ihbar edecek o kayıp ilanım bulmasını isteyesi geliyordu. Bir jandarma veya Rene'nin babası, intikam almaya hazır, acıdan gözü dönmüş baba Hodkann'la onun nasıl bir oyun oynayıp eğlendiklerini öğrenirse kuşkusuz onu öldürürdü. Acaba Rene'nin anne babası da orada mıydılar, şimdi aralarında yalnızca yoğun bir buğu tabakası olan, meydanda toplanmış grubun içinde miydiler? Herkes hâlâ orada mıydı?

Hodkann ne yapıyordu? Acaba dua ediyor muydu? Bütün çocuklar, buğudan oluşmuş o kilisede huşu içinde dua ediyorlar mıydı? Çevrelerini saran bu sessizlik ve kendisinin de hiç kimsenin bilmediği bir şekilde sorumlu olduğu o dehşet bir son bulacak mıydı?

22

O gün kayak dersi yapılmadı. Dağ evine

döndüler ve günün kalanım orada geçirmeye çalıştılar. Kuşkusuz bir an gelecek ve normal yaşantılara dönebilecekler, başka bir şey düşünebileceklerdi, ama herkes o anın daha çok uzakta olduğunu ve kar tatili süresince gelmeyeceğini tahmin ediyordu. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Oyun oynamak olanaksızdı, öğretmen ders yapmaya karar verdi, önce bir imla çalışması, sonra da aritmetik alıştırmaları yapıldı. Yemekten önce hâlâ zaman kaldığından ve her bir öğrencinin tatil süresinde ailesine en az bir mektup yazması gerektiğinden, öğretmen çocuklardan mektup yazmalarım istedi. Ama birkaç kişiye kâğıt dağıttıktan sonra fikrini değiştirdi. "Hayır" diye mırıldandı başını sallayarak. "Bunun için uygun bir zaman değil." Salonun ortasında kâğıt destesini elinde sıkarken ortaya çıkan

damarlarından bitkin olduğu belliydi.

Hodkann haince güldü ve bir öneride bulundu:

- Bir kompozisyon yazabiliriz. Kar tatiliyle ilgili güzel bir anınızı anlatın.

- Kes sesini Hodkann! dedi öğretmen ve sonra bir kez daha tekrarladı, neredeyse haykırarak, kes sesini!

104 105

Kar T at i li - Emmanuel Carrère Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

"Hodkann konuşmaya cesaret eden tek çocuk olmuştu, sanki" diye düşündü Nicolas, babasının olmayışı ona bu hakkı veriyordu. Daha sonra, çatal bıçak gürültüsünün bile pamuklara sarıldığı yemek sırasında, Patrick'e "Rene'yi dağ evinin etrafında mı buldular?" diye sordu. Patrick tereddüt etti, sonra "Hayır" dedi, "iki yüz kilometre uzakta, başka bir eyalette."

- Bu en azından şunu gösterir, diye ekledi, demek ki... -yine kısa bir tereddüt geçirdi - yani katil artık bu yörede değil.

- Ayrıca şunu da gösterir, diye sürdürdü öğretmen, sizin korkmanıza bir neden yok. Bu çok korkunç, tüyler ürpertici bir şey, ama artık bitti. Burada hiçbir tehlike yok.

Cümlesini bitirirken sesi kısıldı, boynundaki damarlar atıyordu.

Sofraya oturmuş çocuklara baktı, sanki bu rahatlatıcı sözlere karşı çıkmalarını yasaklıyordu.

- Ama, diye ısrar etti Hodkann, onu burada öldürdükleri kesin.

İki yüz kilometreyi tek basma gitmedi herhalde.

- Dinle Hodkann, dedi öğretmen, sesinde yalvarış ve hınç karışımı bir ton vardı, bu konu hakkında konuşulmasını istemiyorum.

Olan oldu, kimsenin elinden bir şey gelmez, kimse hiçbir şeyi değiştiremez.

Bu yaşta böyle bir olayla karşı karşıya kalmış olmanıza çok üzülüyorum, ama bu konu hakkında artık konuşmamak gerekiyor.

Konu kapandı. Anlaşıldı mı?

Hodkann başını eğmekle yetindi. Yemek sessizlik içinde devam etti. Sonra kimileri okumaya ya da resim yapmaya başladı, ötekiler evcilik oynadılar. Saklambaç oynamak isteyen bir gruba dağ evinden uzaklaşmamaları hatta dışarı bile çıkmamaları öğütlendi.

- Artık bir tehlike kalmadığını sanıyordum, diye söylendi Hod kann.

- Yeter, Hodkann! diye öğretmen bağırdı. Sana susmam söyledim, çeneni tutamıyorsan, yukarıya yatakhaneye git. Seni yemek saatine kadar görmek istemiyorum.

Hiç tartışmadan Hodkann yukarı kata çıktı. Nicolas da onun arkasından gitmek, onunla konuşmak isterdi, ama öğretmenin buna izin vermeyeceği bir yana, dikkatleri çekecek bir suç ortaklığı sergilemekten korkuyordu. Şimdi ikisinin de kendi köşelerine çekilmeleri daha iyi olacaktı. Bunun üzerine eline resimli bir kitap alıp okuyormuş

gibi yaptı. Her sayfayı çevirdiğinde üşüdüğü bahanesiyle üzerinden çıkartmadığı ceketinin cebinden afişin hışırtısını duyar gibi oluyordu. Böyle üst üste giyinmiş haliyle buradan çıkmak ve bir daha hiç dönmek için birini bekliyormuş gibiydi. Küçük çocuğun karların içinde deforme olmuş vücudu gözlerinin önünde gelip gidiyordu.

Ama belki de onu buldukları yerde kar yoktu. Katil onu burada mı öldürmüştü yoksa uzakta mı? Onu hediyeler ve vaatlerle kandırmış

olsa da, çocukluğu boyunca annesi babası kötü insanların böyle yaptıklarını söylemişlerdi. Bu kadar uzağa götürülürken Rene'nin hiç itiraz etmemiş olması ihtimali pek zayıftı. Ölü ya da canlı yolculuk boyunca bagaja kapatılmış olmalıydı; o sırada hâlâ yaşıyor olduğunu düşünmek daha feciydi. Nereye gittiğini bilmeden zifirî bir karanlıkta hapis kalmıştı.

Bir gün Nicolas'nın babası yolculuklarında şahit olduğu hastane hikâyelerinden birini anlatmıştı. Basit bir ameliyat geçirmesi gereken küçük bir çocuğa yanlış anestezi yapılmış ve çocuk ameliyat masasından sağır, dilsiz, kör ve felçli kalkmıştı. Kuşkusuz ayıldığında her yer kapkaranlıktı. Ne bir şey duyuyordu, ne görüyordu ne de parmaklarının ucunda bir şey hissediyordu. Sonsuz bir karanlık kütesinin içine gömülmüştü. Etrafında insanlar koşuşturuyordu, ama o 106 107

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere bunu bilmiyordu. Yanıbaşında ama ebedî olarak onunkinden kopmuş

bir dünyada, anne babası ve doktorlar dehşetten parçalanmış

bir halde, balmumu rengindeki yüzünü inceliyorlar, yan kapalı o gözlerin ardında acaba bir şeyler hissedebiliyor mu, anlayabiliyor mu, merak ediyorlardı. Önceleri gözünü bantladıklarını, bedenini alçıldıklarını, karanlık ve sessiz bir odada bulunduğunu düşünmüş

olmalıydı, ama mutlaka birisi gelecek, ışığı yakacak onu kurtaracaktı.

Oradan çıkmak için anne babasına güvenmiş olmalıydı. Ama zaman geçiyordu, anlamaya olanak yoktu, dakikalar mı, saatler mi yoksa günler mi geçiyordu karanlığın ve sessizliğin içinde. Çocuk haykırıyor ama kendi bağışını duyamıyordu bile. Bu durağan, anlatılması olanaksız paniğin içinde beyni çalışıyor, bir açıklama arıyordu.

Canlı canlı mı gömülmüştü? Ama tepesindeki tabutun kapağını kaldırmak için uzatacak kolu bile yoktu. Bir an için de olsa durumun vahametinden kuşkullanmış mıydı? Ya Rene, bagajda eli kolu bağlı dururken bundan kuşkullanmış mıydı? Yolun engebelerini hissediyor, sırtüstü yuvarlanıyor, çantanın

kenarına çarpıp bir yerlerini çürütüyor, parmaklarının ucuyla eski bir battaniyeye değiyordu. Direksiyonun başındaki sürücünün profili hayal meyal de olsa gözünün önüne geliyor muydu? Arabayı ormanın ücra bir köşesinde park ettikten sonra dışarı çıkacak, kapıyı gürültüyle çarpacak, bagaja yaklaşıp, kapağı açacak mıydı? Önce bir ışık huzmesi beliriyor, adam başını eğiyor, işte o zaman Rene anlıyor, mutlak bir kesinlikle biliyor ki olabilecek en korkunç şey başlayacak ve kimse onu kurtaramayacak.

Mutlu çocukluğunu, onu seven ailesini, arkadaşlarını, ortadaki dişi düştüğünde farenin ona getirdiği hediyeyi anımsıyor ve o yaşamın burada, o feci gerçekle, önceki her şeyden daha gerçek olan o gerçekle noktalanacağını anlıyor. Önceden olup bitenlerin hepsi bir rüyadan başka bir şey değildi ve işte uyanma vakti, eli kolu bağlı yattığı o karanlık mekân, bagajın kilidine giren anahtarın tıkırtısı ve onu Öldürecek olan adamın yüzünü yansıtan o ışık huzmesi. O an onun tüm yaşamıydı, yaşamının yegâne gerçeği ve yapacağı tek bir şey vardı haykırmak, var gücüyle haykırmak. Bu çığğhi hiç kimse asla duymayacaktı.

108 109

23

Akşamüstü kahvaltısından sonra Patrick

yeni bir rahatlama seansı tertiplemeye karar verdi. "Kafalarınızı boşaltmayı denemek için" dedi. Ama Nicolas kafasını boşaltmayı başaramadı, hatta gözleri kapalı olsa bile diğerlerinin de bunu yapamadıklarını hissediyordu. Yere uzanmış, kolları bacakları açık yatarken hepsi o ölen çocuğa benzemekten korkuyorlardı. Geçen seferki gibi, Patrick onlarla sakin bir sesle konuşuyordu, boşalmalarını, kendilerini ağır, çok ağır hissetmelerini, yerin dibine batmalarını ve akıp gitmelerini söylüyordu. Teker teker, ağırlaştırmaları gereken uzuvlarını belirtiyordu, ama bunu duymak bile çocuklara işkence gibi geliyordu.

Patrick kol, bacak, sırt, topuk, parmak uçlarında sıcaklık dediğinde, sesi bu uzuvları yumuşak bir sevgiyle kucaklıyor, onlara güven hissi vermek istiyor, onlara ait bu parçaların dost olduğunu, onların iyiliği için çalıştıklarını söylüyordu, ama tüm bu sözlere rağmen kaslar geriliyordu, bedenler sertti, sıkışmıştı, tostoparlaktı, tıpkı insanın her bir yandan, tüm varlığının derinlerine kadar saldırıya uğradığında olduğu gibi. Patrick sakin sakin, derin derin, düzenli bir biçimde solumalarını, dalgaların karınlarını doldurup boşaltmasına, gelgit olayı sağlamasına izin vermelerini söylüyordu, ama hava yelli Kar T at i l i - Emmanuel Garrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere tersizdi, kesikti, tıpkı boğazlanmış çocuğun gırtlığı gibi. Kanın hızı şakakları zonklatıyordu, parmaklar yeri tırmalıyordu. Tanımlanması olanaksız, tuhaf gürültüler kulaklarda dolaşıyordu. Boğuk boğuk yankılanan vuruş sesleri, kuşkusuz Nicolas'ın uzandığı yerin yanındaki radyatörden gelen bir tıkırtı vardı, ama bu ses aynı zamanda yoldaki bir çukurdan ya da yatan bir jandarmadan -kasisten- son hızla geçen bir arabayı da düşündürüyordu. Nicolas'ın babası bu

"yatan jandarma" deyimini pek seviyordu; pek de gülüyordu. Onu güldüren ender şeylerden biriydi: yolda yatan bir jandarmanın üzerinden arabayla geçme fikri. Araba Nicolas'ın içinde, o karanlık mekânda, o engebeli, ihanet ve hendek dolu o arazide hoplayıp zıplıyordu, en derinlerde de adım bilmediği yumuşak dokuların ürettiği sıvılar kaynaşıp fokurduyordu. Araba vücudunun içinde kendine

bir güzergâh çiziyor, kıvrım kıvrım bir yolda olduğu gibi karnının içerdiği o ılık ve yapışkan maddeler arasında ilerliyor, diyafram kanarından içeri giriyor oradaki dayanılmaz ağırlık onu yere çakıyordu; daha sonra ciğerlerin mağaramsı dehlizlerinden yukarıya gırtlığa doğru yükseliyordu, ağzından dışarı çıkacaktı; Nicolas da onu bagajında sarsılıp duran o korkunç yükte birlikte tükürecekti. Pencerenin yanındaki ateş gibi yanan radyatörün yanına uzanmış olan Nicolas, motorun her an biraz daha kuvvetle biraz daha yakından gümbürdediğini duyuyordu. Arabanın altından yaklaştığım görüyordu, tıpkı tamircide levyeyle kaldırılmış arabalar gibi. Aşın ısınmadan şişen, paslanmış

o metal aksam onu ezip geçecek, yağ ve kan akıntıları tıpkı bir örümceğin avını canlı canlı kapladığı salgısı gibi yayılacaktı. Pencerenin ardında tekerlekler karın üzerinde gıcırdayıyordu. Motor durdu, bir kapının çarptığı duyuldu, sonra diğerinin. Patrick dikkatlerini dağıtmamalarını, devam etmelerini söyledi, ama kimse devam edemiyordu. Birkaç çocuk çoktan ayağa kalkmıştı bile, bir kâbustan uyanmışçasına gözlerini ovuşturuyorlar, pencereden jandarmaların çıktığı kamyonete bakıyorlardı. Demeye kalmadı, jandarmalar dağ evinin kapısını çaldılar.

"Tamam" dedi Nicolas, "benim için geldiler." Gözleriyle Hodkann'ı aradı. Bir an için yakalanmadan önce birlikte kaçabilecekleri gibi çılgın bir fikre kapıldı, ama Hodkann'ın yatakhaneye çıkma talimatı almış olduğu aklına geldi. Şimdi öğretmen jandarmaları karşılıyordu.

Onlan yaşantısı daha parça parça uçmadan önce Nicolas'nın sarayı olan küçük çalışma odasına çıkardı. Sonra Patrick ve Marie-Ange'ı da yukanya çağırdı. Patrick de çocuklardan uslu durmalan için söz aldı. Zaten kimsenin yaramazlık yapmaya niyeti yoktu. Herkes kamyonetin geldiği anda oldukları vaziyette donup kalmıştı. Çalışma odasında konuşulanları duyabilme ümidiyle kulaklarını dört açmışlardı, ama dağ evine geldikleri günden bu yana ilk kez çalışma odasının kapısı kapatılmıştı.

- Sence ne konuşuyorlar? diye biri titrek bir sesle, dayanamaya rak sordu. Bir başkası, ukalaca karşılık verdi:

- Ne konuşmalarını bekliyorsun? Tabii ki soruşturma yapıyorlar!

Bu konuşmadan sonra diller çözüldü. Maxime Ribotton etkin bir adam edasıyla, babasının sadistlerin ölüm cezasına çarptırılmasına taraftar olduğunu söyledi. Biri sadistin ne demek olduğunu sordu.

Maxime Ribotton da çocuklara tecavüz etme ve öldürme gibi suçları işleyenlere bu ad verildiğini açıkladı. Bunlar canavar ruhlu insanlardı.

Nicolas tecavüz etmenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kuşkusuz ondan başka da bunu bilmeyenler vardı, ama yine de sormaya cesaret edemiyordu. Çünkü için için bunun iki bacağı arasındaki adı olmayan şeyle bağlantısı olduğunu, onunla ilgili bir işkence 112 113

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere türü olduğunu hatta daha da beteri onun kesilmesi ya da koparılması demek olduğunu tahmin ediyordu. Genellikle çekingen ve ürkek Maxime Ribotton'un bu konulardaki kendine güveni onu çok etkilemişti.

Maxime Ribotton "Canavarlar" diye sürdürüyordu, hayvani bir sırıtışla, sanki babasıyla onun elinde

bu canilerden biri varmış da ona işkence etmeye ve başını kesmeye hazırlanıyorlarmış gibiydi.

Hodkann'ın yokluğunda, koşullar onu bir tür yıldız yapmıştı. Yüksek sesle konuşuyor, kaçırılan, tecavüz edilen, katledilen çocukların öykülerini anlatıyordu. Dediğine bakılırsa bu öyküleri babasının devamlı aldığı bir gazeteden okuyormuş ve bu özel gazetede yalnızca bu tür konular ele almıyormuş. Nicolas'lann evinde kaygılı bir ısrarla fakat kaçamak bir biçimde konuşulan ve kötülüklerinin nasıl tezahür ettiği asla kesin olarak belirtilmeyen bu "kötü adamlar", anlaşılan Ribotton'ların evinde Schubert, Schumann ve lekeli pantolonlardan daha öncelikli bir sohbet konusuydu. Nihayet bu konu gündeme geldi ve o gün sinsisi salak Maxime'in zafer günü oldu.

Bu konuşma sürerken Nicolas biraz geride hole açılan kapının girişinde duruyordu. Birdenbire Hodkann'ın merdivenlerden telaşla indiğini ve giriş kapışma doğru seyirttiğini görünce hayrete kapıldı.

Bakışları karşılaştı, Hodkann gözleriyle buyruk verir gibiydi, sanki tüm yaşamı Nicolas'nm susmasma bağlıydı. Sessizce dağ evinden çıktı. Onun geçişini sadece Nicolas görmüştü. Hodkann'ın arkasından kapıyı kapattığı anda çalışma odasının kapısı açıldı. Jandarmaların, öğretmenin ve monitörlerin sesleri duyuldu, hepsi aşağıya indiler.

Ribotton ve diğerleri sustular.

- Bu tür bir soruşturma, diye iç çekti jandarmalardan biri, iğneyle kuyu kazmaya benzer. Ararsınız ararsınız, ne yöne gideceğinizi bilemezsiniz, bir sonuca ulaşmanız çoğu kez suçlunun paniğe kapılma-

114
sı ve aptalca bir iş yapmasma bağlıdır.

Beşi de üzgün ve çaresiz görünüyordu. Holde durarak çocukların bulunduğu salona baktılar. Şimdi hepsi sessizdi, kaybolan çocuklardan konuşurken kafeteryada sinir krizi geçiren jandarma başını salladı ve şöyle mırıldandı:

- O yaşta bir yavrucak... Allah yardımcımız olsun.

Öğretmen de gözlerini kapatarak onayladı, bu sabahtan beri kirpiklerini sıkı sıkı yummak onda bir tik olmuştu. Sonra jandarmalar gitti. Nicolas ve diğerleri pencereden kamyonetin karlı zeminden kalkmasını, çamların arasından ilerleyerek, anayola doğru yol almasını seyretti. Dağ evinde kalanlardan başka kimse o yoldan geçmiyordu, ama yine de kavşağı dönmeden önce sinyal verdiler.

24

Hodkann'm yokluğunu Nicolas'nın dışında

kimse fark etmemişti. Nicolas neden endişe etmesi gerektiğini bilmiyor fakat korkunç bir şekilde endişe ediyordu. Daha bir gece önce, iş planı olarak adlandırdıkları çalışma hakkında tartışırken Hodkann dağ evinin etrafını karış karış tararlarsa birkaç ipucu bulacağına inanıyor ya da inanıyormuş gibi yapıyordu -ama Rene'nin kaybolmasmdan bu yana bir metre kalınlığında kar yığılmıştı- ya da ilgisiz bir tavırla köy sakinlerine son günlerde civarda yabancı kamyonetler görüp görmediklerini

soracaktı. Kaygılanan Nicolas ona tedbirli davranmasını tavsiye edip duruyordu. İlgisiz bir tavırla da olsa Hodkann'ın kimseye soru sormamasını ve soruşturma bahanesiyle her gece saatler boyu fısıldaşmayı yeğlerdi. O gizli konuşmaları daha da tahrik edici kılan bir tehdit keşke hâlâ hayalî bir korku olarak kalsaydı. İşte artık olan olmuştu, kim bilir Hodkann neler uyduracaktı

? Eğer bir saat içinde ya da akşama kadar dönmezse ne olar çaktı? Ya ertesi gün tüm uzuvları kopartılmış olarak cesedini bulurlarsa?

Nicolas susmakla suçlanacaktı. Zamanında konuşursa, yani hemen, belki de olacak felaketi önleyebilirdi.

Karanlık bastığından ışıklar yanmıştı. Nicolas Patrick'in etrafın-117

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere da dört dönüyor, onunla özel olarak konuşmak için bir fırsat kolluyordu, ama her seferinde kararsız kalıyor ve fırsatı kaçınıyordu. Her çocuğun teker teker dağ evinin dışına çekileceğini, her birinin tek başına, büyük bir ahmaklıkla tek basma bir öncekini aramaya çıkacağını, sonunda da Nicolas'mn yapayalnız kalacağını ve herkesi öldüren kişinin onu da temizlemek için gelmesini bekleyeceğini gözünün önüne getiriyordu. Sokak kapısının kolunun yavaşça indiğini görecek ve sonunda adı olmayan fakat öteden beri etrafında dönüp durduğunu hissettiği o dehşetle karşı karşıya kalma anı gelecekti, onunla yüzleşecekti.

Akşam yemeği için sofrayı kurma vakti geldiğinde öğretmen Hodkann'ın cezalı olduğunu hatırladı ve başını merdivenin üzerine doğru uzatıp artık gelebileceğini söyledi. Nicolas titriyordu, ama hiç beklemediği bir şey oldu. Hodkann sakın sakın aşağıya indi ve diğerlerinin arasına karıştı, sanki öğleden beri hiç yataktan çıkmamış

gibiydi. Ne zaman ve nasıl geri dönmüştü, Nicolas bunu asla öğrenemedi.

Yemek bir cenaze atmosferinde geçti, kimse de bunu bozmaya yeltenmedi, sonra her zamankinden erken yatıldı, "iyi uyumaya çalışın, çocuklar" dedi Patrick, "Yarın yeni bir gün olacak." Nicolas artık kendi yatak odası olan yere doğru gitti, ama öğretmen artık hasta olmadığını ve yatakhaneye dönebileceğini söyledi.

Bir divanın üzerine tortop atılmış pijamasını almaya gittiğinde çalışma odasında biraz oyalandı. Jandarmaların ziyaretinden beri artık orada yeri yoktu. Kırmızı bir abajur altındaki gece lambasının yumuşak ışığı onda ağlama isteği uyandırdı. Kendini tutmak için bileğini ısırды, kolunda Patrick'in bağladığı Brezilya bileziği vardı, artık biraz ipliklenmişti. Bir buçuk yıl önce yeni bir eve taşındıkları gün aklına geldi. Çocukluğunun geçtiği kenti terk etme kararı hiç anlamadığı bir aceleyle çarçabuk alınmıştı. Annesi ciddi bir ısrarla gittikleri yerde daha mutlu olacağım, yeni arkadaşlar edineceğini söylemişti, ama sinirli hali, öfke ve ağlama nöbetleri, tıpkı bir düşman gibi hırsıyla yüzüne düşen soluk saç tutamım yukarı doğru itmesi, Nicolas'mn bu rahatlatıcı sözlere inanmasını zorlaştırmıyordu. Kardeşi ve o, artık okula girmiyorlardı, annesi onları sürekli evde tutuyordu. Panjurlar gündüz bile kapak kalıyordu. Mevsim yazdı, bu kuşatma, felaket ve muamma atmosferinde boğuluyorlardı. Nicolas ve küçük kardeşi babalarını soruyorlardı, ama "Uzun bir iş turnesine çıktı" diyordu anneleri, taşınacakları şehirde, yeni evde onların yarana gelecekti. Son gün, onların gidişinden sonra nakliyat servisinin gelip alacağı sandıklar hazırlanmıştı.

Nicolas boş odasının ortasına oturmuş ve ağlamıştı. Korkunç bir şeyler olduğunda insan yedi yaşındaysa ve neler olduğunu anlayamadan nasıl ağlarsa o da öyle ağlamıştı. Annesi onu kollarına alıp teselli etmek istemişti, sürekli "Nicolas Nicolas" diye tekrar ediyordu, ama o, annesinin kendisinden bir şeyler sakladığını ve ona güvenemeyeceğini biliyordu. Annesi de ağlamaya başlamıştı. Ne yazık ki ona gerçeği söylemediği için birlikte ağlayamıyorlardı bile.

118 119

25

Yatakhaneye dönmesi Hodkann'la yapması

gereken gizli görüşmeyi zora sokmuştu. Nereye gitmişti, ne yapılmalıydı?

Öğretmen gözünü ondan ayırmadığı için Hodkann yemekte sessizliği bozmamıştı, dişlerini bile fırçalamadan, kimseyle konuşmadan yatağa girmiş, rahatsız edilmemesi gereken vahşi bir hayvan pozisyonunda duvara dönmüştü. Üstteki karyolada yatan Nicolas, ölüm döşegindeymiş gibi kaskatı kesilmiş, onun uyuyup uyumadığını merak ediyordu. Böylece bir saat geçti. Sonunda Hodkann fisıldadı:

"Nicolas" ve sessizce yatağımdan çıkarak kendisini izlemesini işaret etti. Nicolas aşağıya indi ve parmaklarının ucunda koridora çıkarak onunla buluştu. Tam önünden geçerken Lucas dikildi ve homurdandı:

"Ne yapıyorsunuz?" Ama Hodkann başım kapıdan uzatarak, boğuk bir sesle duruma el koydu: "Çeneni kapat!" Lucas durumun ciddiyetini hemen anladı. Tedbir olarak, yatakhaneden uzaklaşarak koridorun sonundaki pencerenin önüne gittiler. Kıvrak bir hareketle Hodkann pencerenin çıkıntısına oturdu, sırtını cama yasladı, öyle ki karlar içinde yayılan çamların siyah ve beyaz kütleleri arasında vücudunun çizgileri net olarak göze çarpıyor, yüzü ise gölgede kalıyordu.

Bu gölge Nicolas'yı ürküttü.

121

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

- Evet? diye mırıldandı.

- Babanın arabası gri renkte bir Renault 25, değil mi? diye sordu kayıtsız bir sesle.

Nicolas alnını buz gibi soğutan şeyin gizli gizli okuduğu korku hikâyelerindeki soğuk ter dedikleri şey olduğunu anladı. Yanıt vermedi.

Hodkann devam etti:

- Evet gri renkte bir R 25, iyi hatırlıyorum. Jandarmalar geldiğin de yatakhaneden indim ve çalışma odasmda ne konuştuklarım kapı nın arkasından dinledim. Rene'ye neler yapıldığım konuştular, bun

ları sana anlatmamayı tercih ediyorum. Hâlâ midem bulanıyor. Son ra çevrede gri bir R 25 görüp görmediklerini sordular. Monitörler

"Hayır" dediler, akıllarına gelmemiş olmalı, ya da baban geldiğinde dikkat etmediler. O zaman düşündüm ve gitmek üzere olduklarım fark edince, hemen onlardan önce aşağıya indim, gidip onları yolda bekledim.

Hodkann birkaç saniye sustu, sonra ekledi:

- Onlara her şeyi anlattım.

Yeniden sustu. Nicolas kıpırdamıyordu. Gölgedeki o yüze bakıyordu.

O zaman Hodkann'ın ses tonu değişti. Üstünlüğünü elden bırakmadan, kendini mazur göstermeye çalışıyordu.

- Dinle Nicolas, diye mırıldandı, bu gerekiyordu. Biliyorum, kim seye söylemeyeceğime söz vermişim, ama baban tehükede. Kesinlikle bu yüzden onu arıyorlar, neden olduğunu samyorsun? Şu anda belki de çocuk hırsızlarının eline düşmüştür. Belki de onu çoktan öl dürmüşlerdir, dedi beklenmedik bir sertlikle, Nicolas'yı sarsmak is tercesine. Ama onu öldürmediler, bulmak için hâlâ vakit var, bunu da karların arasında ayak izi arayarak biz yapamayız. Bu Beşler Kulübü değil, Nicolas, bunlar birer canavar. Nicolas, beni dinle, diye ısrar etti, neredeyse yalvarıyordu. Eğer babanı kurtarma şansı hâlâ varsa ve bunu kaçırsak, ömür boyu pişmanlık duymaz mısın ? Şenin yüzünden ölürse? Sonraki yaşamını bir düşün.

Hodkann durdu, coşkulu konuşmasının taş gibi hareketsiz duran Nicolas'mn üzerinde hiçbir etki yapmadığını gördü. Ve silahları bıraktı, omuzlarını sükerek: "Zaten, olan oldu." Soma pencerenin çıkıntısından aşağı kaydı, Nicolas'mn elini tutmak için elini uzattı.

- Nicolas... diye üzgün ve yumuşak bir sesle mırıldandı. Kendisine dokunmaması için Nicolas bir adım geriledi. Nicolas, anlıyorum...

diye Hodkann üsteledi. Saçlarını okşadı, başını omzuna doğru çekmek istedi ve bu kez Nicolas kendini bıraktı. Ayakta, Hodkann'ın göğsüne yaslanmış bir durumda öylece kaldı. Hodkann onun saçlarını okşamaya devam ediyor ve tatlı tatlı adını tekrar ediyordu.

Nicolas onun o kocaman beyaz ve yumuşak bedeninin sıcaklığını duyumsuyordu. Vücudu kocaman kuştüyü bir yastık kadar yumuşaktı.

Çıkıntı yapan tek sertlik adı olmayan o şeydi ve Nicolas'mn karnına dayanmıştı. Aksine Nicolas kaskatıydı, gergindi, tipkx buza saplanmış gibiydi, bacaklarının arası yumuşak ve boştu. Boşluktan başka bir şey yoktu orada, var olmayan bir alandı. Gözlerini kocaman açmış, Hodkann'ın omzundan uzaklara bakıyordu, pencerenin arkasında karlar içine yayılmış çamların karanlık kütesine, dağa ilerisi simsiyahtı.

Yirmi yıl sonra, bir aralık akşamı, Nicolas

Chaillot bahçelerinden yukarı doğru yürüyordu. Trocadero Meydanı'ndan geçti, bomboştı, ve birden adıyla ona seslenildiğini duydu.

İri cüsseli şişman birini gördü, gerçekten dağ gibi bir adamdı, Yunan mitolojisi kahramanlarından birini temsil eden yaldızlı bir heykelin dibindeki taş banka oturmuştu. Yaranda, bankın üzerinde bir şişe kırmızı şarap ve buruşuk bir kâğıda sarılmış bir sosis duruyor, paketin içinde bir bıçak parlıyordu. Adamın çıplak başı boğum boğumdu, saçları tıraş edilmişti, uzun ve siyah bir sakalı vardı. Pis olduğu belli olan paçavra halindeki giysileriyle, bir serseriye ve bir devi andırıyordu.

Hodkann'ın onu tanıdığı gibi Nicolas da anında onu tanıdı.

Hodkann gülünç bir sevgi ifadesiyle onun adını tekrarladı, sesi alaycı, boğuk ve tehdit yüklüydü. Nicolas ondan on adım uzakta hareketsiz kaldı, elindeki evrak çantasına sıkı sıkı yapışmış, ne yaklaşmaya ne de koşarak kaçmaya cesaret ediyordu. Yıllar boyunca Hodkann'ın organ kaçakçıları hikâyesine gerçekten inanıp inanmadığını merak etmişti. Rüyalarında onunla yeniden karşılaştığını görmüştü, hepsi de birer kâbustu. Ansızın Hodkann bıçağını kaptı ve kükreyerek ayağa kalktı. Ayakta dururken daha da iri daha da şişmandı ve 125

Kar Tat i l i - Emmanuel C a r r e i e

topallıyordu. Kolunu uzatarak saldırgan bir ayı gibi Nicolas'ya doğru hamle yaptı. Nicolas onun kendisini öldüreceğini anladı ve koşmaya başladı. Arkasından onun kükrediğini ve hızlı hızlı soluk aldığını duyuyordu. Arayı açtı, ama arabaların ve insanların geçtiği Trocadero'ya varıncaya kadar arkasına bakmaya cesaret edemedi. Hodkann onu izlemekten vazgeçmişti. Tek basma Noel şenlikleri için aydınlatılan Eyfel Kulesi'nin karşısında, meydanın ortasında ileri geri sallanıyordu. Başını gökyüzüne doğru çevirmiş, gülüyordu, gümbür gümbür korkunç bir gülüştü bu, hiçbir şey gülmesini durduramayacak gibiydi, ne her yanını sarsan hıçkırıklar ne soluklar, bu gülüş tanımlanması olanaksız bir inleme ve çılgın bir nefret içerir gibiydi, sanki bu ikisi yıllardır Hodkann'ın boğazında hapsolmuşlar birbirlerini kemiriyorlardı. Trocadero Meydanı'nda bir polis tüyler ürperten bu kahkahayı duydu, meydanın ortasında yalpalayan o yıkıntıya bir göz attı, sonra ondan kaçan yayaya bir göz attı. "Sizi rahatsız mı etti?"

diye sordu. Yayanın ona hayır diyeceğini ve müdahale etmesine gerek kalmayacağını ummuştu. Nicolas hiçbir şey söylemedi. Buz kesmiş yıldızlar altında ölesiye gülen Hodkann'a bir süre daha baktı.

Sonra evrak çantası elinde gecenin içinde uzaklaştı.

Nicolas'yı sabahleyin iki büklüm bir halde

koridordaki açık pencerenin önünde buldular, kar taneleri uçuşarak içeriye giriyordu. Nicolas'nın

dişleri birbirine vuruyordu, uyumuyordu, konuşmuyordu. Hareketleri yavaşlamış gibi, yeniden Patrick onu kucağında çalışma odasındaki kanepeye taşıdı. Öğretmen bu kez şefkatli değil sinirliydi. Kabul, Nicolas uyurgezerdi ve böyle bir günde etkilenmiş

olmasını yadırgamamak gerekirdi, ama kendisi de etkilenmişti, bitkindi. Günü doldurmak için Patrick'in düzenlemeyi tasarladığı büyük gösteriye katılmaya niyeti yoktu, bunu fırsat biüp dağ

evinde tek başına dinlenmeyi düşünüyordu, ayrıca hasta ve kaprisli bir çocuğa göz kulak olmak da uygun olacaktı. Bu arada Nicolas hâlâ yürüyecek durumda olmadığı için geçici olarak yine çalışma odasındaki kanepede yerini aldı, öğretmen de kendi odasına çekildi. Çocuklar Patrick ve Marie-Ange'la birlikte gittiler. Onlar yalnız kaldı.

Saatler geçti. Nicolas battaniyeyi yüzüne çekmiş, hiç kıpırdamadan, neredeyse hiçbir şey hissetmeden bekliyordu. Hastalık ateşinin o harika sıcaklığım, kendini unuttuğu o kabuğu arıyordu, ne yazık ki ateşi yoktu, yalnızca üşüyordu ve korkuyordu. Öğretmen ona içecek bir şeyler getirmedi, konuşmaya da gelmedi. Yemek yenmedi. Öğret-126 127

„-lyi.

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel CarrŞre men uyuyor olmalıydı. Nicolas onun odasının hangisi olduğunu bile bilmiyordu.

Onun da içi geçmiş olmalıydı, çünkü telefonun sesiyle uyandı.

Hava kararmıştı. Buna rağmen diğerleri hâlâ dönmemişlerdi. Nicolas yanibaşında çalan telefonu seyretti. Ahize oturduğu yerde hafif hafif titriyordu. Bu çok uzun sürdü. Çalma durdu, sonra yeniden başladı.

Öğretmen geldi, Nicolas'ya bunu pekâlâ kendisinin de yapabileceğini söyledikten sonra ahizeyi kaldırdı. Yüzü uykulu, şişmiş, saçları dağınıktı.

- Evet? dedi... Evet, benim... Evet, tesadüfen şu anda yanımda.

Hiç gülümsemeden Nicolas'ya bir göz attı. Sonra kaşlarını çattı.

- Neden? Bir şey mi oldu?... Tamam...

Ahizeyi indirerek, Nicolas'ya "Beni bir dakika yalnız bırakır mısın, lütfen?" dedi. Nicolas yerinden kalktı ve gözlerini öğretmenden ayırmadan usulca dışarı çıktı. "Aşağıya gitmelisin, orada daha rahat edersin" diye öğretmen ekledi ve o koridora çıkınca kapıyı kapattı.

Nicolas merdivene kadar ilerledi ve ilk basamağa oturdu, dizlerini kollan arasma sıkıştırmıştı. Çalışma odasında konuşulan hiçbir şeyi duymuyordu, belki de öğretmen sadece karşısındakini dinliyordu.

Bir an için kalkıp ayaklarının ucuna basarak yaklaşmayı düşündü, ama cesaret edemedi. Omzunu merdivenin tırabzanına yaslayınca ahşap gıcırdadı. Birkaç metre ilerisinde, çalışma odasının

kapısının altından turuncu bir ışık sızıyordu. Boğuk bir haykış duyar gibi oldu, sanki bir hıçkırık sesiydi. Konuşma çok uzun sürdü, ama o hiçbir şey duymadı. Her yer derin bir sessizliğe gömülmüştü. Uzakta, çok ileride, siyah bir su panlıyordu.

Sonunda konuşmanın bittiğini gösteren klik sesini duydu. Öğretmen çalışma odasından çıkmadı. Onu bıraktığı yerde, ayakta, eh hâlâ ahizenin üzerinde, gözlerini sıkı sıkı kapatmış, haykınmamak için kendini tutuyor olmalıydı. Ya da kanepeye uzanmıştı, hâlâ Nicolas'ın başının izini taşıyan yastığı ısırıyordu. Birkaç gün önce onu telefonda babasının bir kaza sonucu öldüğünü öğrenirken hayal ettiğinde, tıpkı biraz önce yaptığı gibi Nicolas'yı önce kendinden uzaklaştırıyordu, ama sonra çalışma odasından çıkıyor, ona doğru yaklaşıyor, onu kollama alıyordu. Nicolas'yı gözyaşlarına boğuyor, adını tekrarlıyordu. Tüyleler ürpertici bir sahneydi ama hoştu, çok hoştu, ne yazık ki artık gerçekleşemeyecekti. Şimdi öğretmen dışarı çıkmaktan korkuyordu, onu görmekten korkuyordu, ona hitap etmekten korkuyordu. Yine de eninde sonunda çıkması gerekecekti, hayatı boyunca o odada kalamazdı. Nicolas, onun üzüntüsünü, telefonu kapattığından beri içini saran dayanılmaz ağırlığı, acımasızca gözünün önüne getiriyordu. Ne o kıpırdıyordu ne de Nicolas. Onun yalanda, oracıkta olmasından, kendisini beklediğinden kuşkuluyor olmalıydı.

Eğer kapıyı çalarsa ona girmemesini haykıracaktı, o anda değil, daha değil, belki de hemen kapıyı kilitleyecekti. Evet, öğretmen ona yüzünü göstermektense ve onun yüzünü görmektense sipere yatmayı tercih edecekti. Nicolas için, canı isterse, onu korkutmak çok kolaydı.

Koridorun sessizliği içinde tek bir söz söylemesi yeterdi. Ya da bir şarkı mınıldanması. Hafif, masum, ısrarlı bir mınıltı, bir nakarat.

Buna tahammül edemeyecekti, kapının ardından haykırmaya başlayacaktı.

Ama Nicolas şarkıyı mınıldanmadı, hiçbir şey söylemedi, kıpırdanmadı.

Olayların gelişmesinin sorumluluğu Nicolas'ya değil ona düşerdi, çünkü ne olursa olsun olayların bir devamı olması, belli hareketlerin yapılması, belli sözlerin söylenmesi kaçınılmazdı. Hiç olmazsa basmakalıp sözler, yalnızca bir değişiklik yaratmaya yarayacak, sanki yaşam devam ediyormuş gibi, sanki o telefon hiç gel-128 129

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere memiş gibi söylenecek sözler. Belki de öyle yapacaktı, hiçbir şey olmamış

gibi davranacaktı. Yeniden telefon edilmesini, bir başkasının, daha cesur birinin açmasını bekleyecekti. Bu kez açan Patrick olacaktı.

Telefon eden jandarma hiçbir şey anlamayacaktı. Bir süre önce öğretmenle konuştuğunu, durumu bildirdiğini söyleyecek, ama öğretmen başını sallayarak gözlerini kapatacaktı, büyük bir olasılıkla yemin bile edecek, birisinin onun adını verip, onun yerine cevap vermiş olabileceğini söyleyecekti.

Akşam oldu. Hodkann'la konuşmanın geçtiği pencereden, çamların üzerine karın yağdığı görülüyordu. Aşağıdan gürültüler geldi. Çocuklar dönüyordu. Işıklar yandı, sesler, uğultular. O uzun gezintiden sonra yanakları turp gibi kızarmış olmalıydı, belki de birkaç saat için de olsa bir gün öncesinin

dehşetim unutmışlardı. Onlar için olay, bir gün öncesinin dehşetiydi. Günden güne uzaklaşacak, bir süre sonra da ailelerin hatırlatmamaya özen gösterecekleri bir anı olarak kalacaktı.

Anneler, kısık bir sesle aralarında konuşacaklar, birbirlerini anladıklarını belirten üzgün yüz ifadeleri takınacaklardı. Ama Nicolas için her zaman o an var olacaktı, sonsuza dek öğretmenin çıkmak için cesaret toplamasını bekleyecekti.

Patrick, yukarı çıkarken onu merdiven basamaklarında otururken buldu. Koridoru yalnızca aşağıdan gelen ışık aydınlatıyordu.

- Burada ne yapıyorsun, koca adam? diye sevimli sevimli sordu.

Odan daha rahat değil mi ?

- Öğretmen orada, diye mırıldandı Nicolas.

- Öyle mi? Seni oraya istemiyor mu? Patrick güldü ve onun kulağına eğildi. Sevgilisine telefon ediyordur!

Âdet yerini bulsun diye çalışma odasının kapısını vurdu ve Nicolas'ın tahmin ettiği gibi öğretmen "Kim o?" diye sordu, bitkin bir sesle. Patrick olduğu için, kapıyı açtı ve arkasından hemen kapattı.

"Şimdi ikisi birden siperde" diye düşündü Nicolas. Yakında kendisi hariç herkes orada olacak ve her biri onu görme ve onunla konuşma yükünü bir diğerinin üzerine atacak. Ona gerçeği söyleyecekler mi?

Hayır, yapamayacaklar. Öyle bir gerçeği, küçük bir çocuğa kimse söyleyemez. Ama yine de birinin yapması lazım. Nicolas bekliyordu, merak içinde gibiydi sanki.

Patrick çalışma odasında uzunca kaldı, ama o, dışarı çıkacak ve gelip Nicolas'ın yanına merdivenlere oturacak cesareti gösterdi.

Onun bileğini tutup, Brezilya bileziğinin eskiliğini incelerken elleri titriyordu. "Söyle bakalım, çok sağlamış değil mi?" dedi, fakat hemen o an sessizlikten ürkererek, Meksikalı generaller ve Pancho Villa'yla ilgili hikâyeler anlatmaya koyuldu. Nicolas pek bir şey anlamadı, aslında anlamaya da çalışmadı ama komik olmalıydı, çünkü Patrick ara sıra küçük ve sahte gülüşlerle vurguluyordu. Sadece konuşmak için konuşuyordu ve elinden geleni yapıyordu. Nicolas bu davranışını çok sevimli buldu. Eğer yapabilseydi, Nicolas onun sözünü keser, gözlerinin içine bakarak, çok iyi olduğunu, fakat bu Pancho Villa hikâyelerine pek gerek olmadığını, gerçeği öğrenmek istediğini söylerdi. Patrick bunu hissetti ve ansızın hikâyeyi kesti, daha sonuna yaklaşmamıştı bile. Bozguna uğradığı saklamaya çalışmadan, boğuluyormuşçasma derin bir nefes aldı ve hızla konuştu:

- Dinle Nicolas, sizin evde bir sorun çıkmış... Kar tatilin ziyan oldu, ama öğretmen ve ben düşündük ki, eve dönsen iyi olacak. Evet, daha iyi olacak... diye ekledi, sessizliği kırmak için.

- Ne zaman? diye Nicolas mırıldandı, sanki önemli olan tek soru buymuş gibi.

- Yarın sabah, diye cevapladı Patrick.

130 131

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere

- Gelip beni alacaklar mı? :| Nicolas gelecek olanların jandarmalar olmasını isteyip istemediğine karar veremiyordu.

- Hayır, dedi Patrick, seni ben götüreceğim. Benimle gelmek işi ne gelir mi? Pek de fena anlamıyoruz ikimiz.

Gülümsemeye gayret ederek onun saçlarını karıştırdı. Nicolas da petrol krallarını düşünerek ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu.

Patrick yolculuğun nedeni değil de, yalnızca nasıl gidileceği hakkında sorulara cevap vermek zorunda kaldığı için rahatlamış olmalıydı.

Belki de Nicolas'ın daha büyük bir şaşkınlık göstennemesini tuhaf buluyordu. Yine de küçük çocuk ancak duyulabilecek bir sesle sordu:

"Bizim evde olanlar ciddi, değil mi?" Patrick düşündü ve sonra

"Evet, dedi, sanıyorum ki oldukça ciddi. Annen sana açıklar." Nicolas gözlerim indirdi ve merdivenlerden inmeye başladı, ama Patrick onu yakaladı. Omzunu kuvvetle sıktı ve gülümsemeye çalıştı: "Cesaret, Nicolas."

28

Yemek boyunca öğretmen görünmedi. Yeni

konuşma konusunu kaçırmak istemeyen Maxime Ribotton çocuk katili sadistlerden ve babasıyla kendisinin onlara uygulannasını onayladıkları cezalardan söz etti. Patrick sertçe ona susmasını emretti.

Burnu tabağın içinde Nicolas kayakçıların güçlerini yeniden kazanması için aşçıbaşının hazırladığı grateni yiyordu. Sonunda Patrick aşçıya teşekkür etmek için tezahürat yapmalarını önerdi: "Ya ya ya, şa şa şa, hurra" üç kez, Nicolas da diğerleriyle birlikte bağırdı:

"Ya ya ya, şa şa şa, hurra!"

Sonra Patrick'ten bu son gece çalışma odasında uyumak için izin istedi. Patrick kabul etmeden önce biraz kararsız kaldı ve Nicolas bunun telefon yüzünden olduğunu anladı. Kimseye iyi geceler dilemeden herkesten önce yatmaya çıktı, yemek boyunca gözlerini ondan ayırmayan Hodkann hariç kimse onu fark etmedi. Ama Nicolas gözlerini ondan kaçınıyordu.

Görünüşe bakılırsa kimse onun gideceğini bilmiyordu.

On beş dakika sonra Patrick yarana geldi ve sabahleyin erkenden yola çıkacaklarını söyledi, iyi uyumaydı. Hemen uyuyabilmek için bir ilaç almak ister miydi? Nicolas "Evet" dedi, biraz suyla ilacı içti.

132 133

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere

İlk kez bir uyku ilacı alıyordu. Bu ilaçlardan bir defada çok miktarda alınırsa insanın ölebileceğini biliyordu. Taşındıkları dönem, babasının uzun süre yokluğu sırasında, onun kullandığı ilacı evin her tarafında aramıştı. Ama babası ilacı yanında götürmüş olmalıydı, belki de annesi bunu kilitli bir çekmeceye koymuştu.

Patrick yatağın kenarına oturdu, konuşmak istiyormuş gibiydi, ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Bundan böyle hiç kimse ona söyleyecek bir şey bulamayacaktı. Patrick yemekten önce olduğu gibi o çaresiz hareketlere dönmüştü, eliyle omzunu sıkıyor, yüzünde hüznü ve sevecen sahte bir gülümseme belirliyordu. "Cesaret"

sözünü tekrarlamadı, bunu yapmanın ikiyüzlülük olacağını hissetmiş olmalıydı. Hiçbir şey söylemeden bir dakika oturdu, sonra ayağa kalktı. Nicolas'ya süpermarketten aldıkları yeni giysileri toparlamış

naylon bir poşete tıkmıştı. Işığı söndürüp dışarı çıkmadan önce poşeti yatağın kenarına koydu. Ertesi gün için her şey hazırды.

Nicolas kendi çantasını hatırladı. Sekiz gün önceden kar tatili için özenle hazırlanmıştı. Jandarmalar onu arabanın bagajında bulmuş

olmalıydılar, kesinlikle içine bakmışlardı. Acaba kasasını açabilmişler miydi? İçinde ne bulmuşlardı?

29

Nicolas uykuya daldığını fark etmedi, ama

şafaktan önce uyandı. Bir anda etrafındaki odayı tanıyamadı ve evde kendi odasında olduğunu zannetti. Korkuyordu, çünkü uyurken, her akşam ona verilen söz tutulmamış, kapı kapatılmış ve koridordaki ışık söndürülmüştü. "Anne" diye mırıldandı, neredeyse bunu daha yüksek sesle söyleyecek, bağıracaktı, ama kendini tuttu ve birden her şeyi hatırladı. Bir an kıpırdamadan kaldı, gecenin sonsuza dek sürmesini ümit ediyordu. Ölüm mahkûmları da böyle ümit ediyor olmalıydılar.

Gözleri karanlığa alışıyordu, "Acaba odada herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek, saklı bir şeyler var mıdır?" diye kendi kendine sordu. Saatleri durduracak, zamanın ona ulaşmasını engelleyecek, onu yok edecek bir şeyler. Ama hiçbir şey göremedi.

Yatağın altına saklanmak da işe yaramazdı. Telefon etse, ama kimi yardıma çağıracaktı? Ne diyecekti?

Pencereye yaklaşınca, parmaklıklar olduğunu fark etti. Burada üç gece uyumuş ve onları görmemişti. Ya da onları kaçmasını engellemek için yeni koymuşlardı, o uyurken. Aslında oldukça da eski görünüyorlardı, betona derince saplıydılar. Kendisi dikkat etmemişti.

Tek çıkış yeri kapıydı. Naylon torbayı karıştırdı, el yordamıyla 134 135

Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere bir şeyler giydi. Ceketini alırken Rene'nin fotoğrafını gösteren uğursuz ilanın tanıdık hışırtısını duydu. Masanın çekmecelerini açtı, kaçmasını kolaylaştıracak bir miktar para aradı, ama hiçbir şey bulamadı.

Sessizce kapıyı çekti ve çıktı.

Aşağıdaki salonda yanan tek lamba merdiveni biraz aydınlatıyordu.

Tam merdivenin başına gelince dondu kaldı. Patrick ve Marie-Ange kalkmışlardı. Alçak sesle konuşuyorlardı, ama dağ evi öylesine sessizdi ki Nicolas biraz eğilse onları duyabilecekti.

- Bir şeker, dedi Marie-Ange ve kaşık fincanın içinde şıkırdadı.

- Öyle veya böyle, diye başladı Patrick, çocuklar öğrenecekler.

Köydeki insanlar onun burada olduğunu haber alırlarsa, içinde bulunduktan ruh haline bakılırsa neler yapabilecekleri hiç belli olmaz.

- Onun suçu değil ki, dedi yavaşça Marie-Ange. Derin bir iç çekti ve mırıldandı. Ne feci, Tanrım, ne feci bir şey...

Nicolas bir hıçkırma duydu, sonra yine Patrick konuştu:

- Biliyorsun, Rene'nin basma gelenler dehşet verici, ama ben ona daha çok acıyonom. Düşünebiliyor musun, ordan oraya sürüklenme sini? Hayatı ne olacak?

Bir sessizlik oldu. Sonra Marie-Ange ağlamaya ve kaşığı çevirmeye devam ederek:

- Senin götürmen iyi oldu. Onunla konuşabilecek misin?

- Hayır, diye karşılık verdi Patrick, boğuk bir sesle. Bunu yapamam.

- Ona kim söyleyecek?

- Bilmiyorum. Annesi. Bir gün böyle bir olayın meydana geleceğine hazırlıklı olmalıydı. Babasının başı daha önce de belaya girmişti, iki yıl önce. Bu kadar ciddi değildi, ama yine de pis bir içti.

Yine sessizlik, hıçkıklar, sonra:

- Gidip onu uyandırayım. Yola çıkmamız lazım.

Patrick Nicolas'ı, giyinmiş, hazır, merdivenin başında buldu ve onları duyup duymadığını yüzünden okumaya çalıştı. Ama Nicolas'ın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, zaten bu neyi değiştirirdi ki...

Aşağıya indiklerinde, Marie-Ange elindeki kâseyi masaya bıraktı.

Buruşturulmuş bir kâğıt mendille gözlerini sildi ve sessizce Nicolas'ya sanldı, göğsünde sıkıldı. Patrick'e de küçük bir öpücük kondurdu, dudaklarının kenarından, sonra ikisi dışarı çıktılar. Hava hâlâ karanlıktı.

Dağ evinde herkes uyuyordu. Gece yine kar yağmıştı, ayakları karlara saplamıyordu. Ağzından beyaz dumanlar çıkıyor, çamların siyah kütlelerinin üzerinde neredeyse donuk bir beyazlık bırakıyordu.

Arabanın yanına geldiklerinde, Patrick tutması için küçük yolculuk çantasını Nicolas'ya verdi. Kendisi de çıplak elleriyle camlardaki karları temizliyor, don etkisiyle ön cama yapışmış olan sileceklere ulaşmak için cambazlık yapıyordu. Hazırlıkları bitirip de kapıyı açtığımda Nicolas geçen sefer olduğu gibi öne oturmak istedi, ama Patrick "Hayır" dedi. Anayoldan gideceklerdi, jandarma kontrolü vardı.

136 137

30

- Müzik çalmamı ister misin? diye sordu

Patrick. Nicolas memnun olacağını söyledi.

Direksiyonu tek eliyle tutarak, öteki eliyle içinde kasetlerin bulunduğu çantayı karıştırdı. Nicolas süpermarkete gittikleri gün dinledikleri kaseti koyacağını düşündü, ama o daha ağır ve daha yumuşak bir tür seçti. Yalnızca gitar eşliğindeki sesler gibiydi. İngilizce sözleri anlamasa da, sanki anlatılan karlı yollarda, uykulu gözlerle yapılan bir kış yolculuğuydu. Nicolas arka koltukta uzandı, köpek kokan eski püskü battaniyeyi kendine yastık yaptı. Patrick'e sormalıydı, yaşadığı yerde bir köpek var mıydı, bir de, nerede yaşıyordu, hayatı nasıl bir çevrede geçiyordu, ama sohbet konusu arıyormuş gibi gözükmemek için hiçbir şey söylemedi. Patrick onun kendisine soru soracağından korkuyor olmalıydı. O da hiçbir şey sormamaya karar verdi. Başını ön koltuğa dayamıştı. Gözlerini kaldırdığı anda Patrick'in dikkati yola yoğunlaşmış dalgın profilini görebiliyordu.

Atkıyruğu saçları omzunda sallanıyordu, direksiyondaki elleri esmer ve kaslıydı, tendonları belirgindi. Nicolas büyüdüğü zaman aynı böyle elleri olsun istiyordu, ama şimdi bunun artık imkânsız olduğunu biliyordu. Camdaki buğulanmayı önlemek için arabanın kaloriferi-139

Kar T at i l i - Emmanuel Carrere Kar T at i l i - Emmanuel Carrere ri yüksek devirde çalışıyordu. Nicolas bacaklarını toplamıştı, ellerini baldırlarının arasında sımsıkı tutuyordu. O anda hayretle farketti ki, uyuklayabilirdi, sıcaklığın, inleyen ve sakin müziğin, kaloriferin rahatlatıcı esintisinin etkisiyle ateşi varmışçasına kendini gevşetebilirdi.

Yola çıkarken haritada kilometreleri hesaplamıştı, 430 kilometreydi, henüz 20 kilometre kat

etmişlerdi. Arabada olduğu sürece emniyeteydi.

Uyandığında şehirlerarası yola çıkmışlardı. Kar yoktu, ama gökyüzü bembeyazdı. Kuşkusuz onun uykusunu bölmek için Patrick yeni bir kaset koymamıştı. Kaloriferi kapatmıştı. Dikkatle önüne bakıyordu, vücudu dimdikti, atkuyruğu omzundaydı, sanki arabaya bindiğinden beri hiç kıpırdamamış gibiydi. Nicolas kalktığı anda bunu hemen fark etmiş olmalıydı, ama sessizliği korudu. Ancak birkaç dakika sonra, neşeli göstermeye zorladığı bir sesle: "İyi yol almışsınız değil mi?" diye sordu. Nicolas "Evet" dedi, sonra yeniden sessizlik başladı.

Nicolas oturduğu kente kaç kilometre kaldığını öğrenmek için yol tabelalarını kolluyordu: 210 kilometre. Yolculuğun neredeyse yansı bitmişti. Bu ilk yarıyı uyuyarak geçirdiği için kendi kendine kızdı.

O andan itibaren her şeyin hızlanacağını hissediyordu.

Patrick sağ şeride geçti, yavaşladı ve Esso Benzin İstasyonu'na doğru direksiyonu kırdı. Nicolas Shell'i, o güzel hediyelerini düşündü ve birdenbire ağlamaya başladı. Bunlar hıçkırık değil gözyaşlarıydı, sessizce yanaklarından akıyordu. Patrick tam o anda benzin pompasının önünde durup ona doğru dönmüş olmasaydı, hiçbir şeyin farkına varmayacaktı. Nicolas ağlamasını durduramadı, ama gözlerini yere indirdi. Patrick bir an duraksadı, koltuğunda yan dönmüş bir vaziyette hiçbir şey söylemeden ona baktı. Sonra mırıldandı "Nicolas..."

Bir kere daha söyledi. Artık elinden gelen tek şey buydu, sevgiyle ve umutsuzlukla bir adı tekrarlamak. Rene'nin anne babası da geceleri yatağa yattıklarında aynı şeyi yapıyor olmalıydılar. O yatakta bir daha asla huzurlu bir uykuya dalamayacaklardı, yanlış anestezi yüzünden toprağa verilen çocuğun anne babası da öyle. Jandarma gibi, Marie-Ange gibi kimileri de "Tanrım", "Azize Meryem", "Aziz İsa" diyorlardı. İnsanlar onunla konuşamıyorlardı, o zaman dindar ya da değil, o nihaî kaynağa sanlıyorlardı: onun için dua etmek, yeniden dirilmiş olsun ya da olmasın İsa'ya yalvarıp ona merhamet göstermesini sağlamak.

- Gel, Nicolas, dedi sonunda Patrick, gidip bir şeyler yiyelim. Sen kahvaltı etmedin, acıkmış olmalısın. Nicolas aç değildi, Patrick'in de aç olduğunu sanmıyordu, ama depo dolduktan sonra, benzincinin dinlenme yerine doğru onu izledi.

Girişin yanında bir gazete tezgâhı vardı, Patrick bir an paniğe kapıldı.

Nicolas'ın dikkatini başka tarafa çekmek, onun önüne geçmek için her türlü numarayı yaptı. Nicolas uysalca boyun eğdi, ama yine de gazetenin katlanmış sayfasında resmi ve "canavar" başlığını görecekti zamanı oldu. Patrick onu kahve makinesinin yanına doğru sürükledi ve başka bir kapıdan çıkılabileceğine emin oldu. Kendisi için bir kahve, Nicolas'ya da çikolatalı bir kek ve bir portakal suyu aldı. Sonra tuvaletlerin yanında bir köşeye oturdular. Gri plastikten üstü yapış yapış üç masa vardı, boş karton bardaklarla doluydu. Patrick, oturan tek kişiye selam verdi. Kahve içen sansın bir kadındı bu.

Kadın da selam verdi, sonra Nicolas'ya gülümsedi. Bu gülümseme Nicolas'ın içini deldi geçti.

Sanki parlak bir kırağıyla örtülü gibi duran kürk mantosunun altında değerli, devingen bir maddeden yapılmış mavi bir elbise vardı.

Gevşek topuzundan ensesine inen saçları insanın okşayası geliyor-140 141

Kar Tatili - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere du. O mekânın kirli griliği ile tezat oluşturan bir bereket ve ihtişam izlenimi yayıyordu, ama bundan da önemlisi bir yumuşaklık vardı.

Kavrayıcı, büyülü bu yumuşaklık dayanılmaz bir etki uyandırıyor.

Güzeldi; değerli, tatlı ve güzel. Sakince, sabırsızlanmadan, dışarıdaki park yerine ve çevresindeki uğursuz mekâna bakıyordu. Bakışları yeniden Nicolas'ya takılınca, bir kez daha gülümsedi, dalgın olmayan bir gülümsemeydi bu, ısrarlı da değildi, ama ona kişisel olarak hitap ediyordu, içinden yayılan o ilahî sevecenlikle tüm varlığını sarıyordu.

Yakasız oldukça oyuk olan mavi ipek elbise göğüslerinin kabartısını gösteriyordu ve Nicolas'ın aklına tuhaf bir düşünce geldi.

Vücudunun içi, organları, bağırsakları, damarlarında dolaşan kan da gülümsemesi kadar ışıltılı ve temiz olmalıydı. Pinokyo'nun mavi perisi aklına geldi. Onun yanında insan hiçbir şeyden korkmazdı. Eğer isterse, tüm kötülükleri yok edebilirdi, olanları olmamış gibi yapardı, kuşkusuz eğer bilirse, eğer isterse.

Patrick ayağa kalktı ve bir dakika tuvalete gideceğini söyledi. Nicolas o bir dakikada tüm yaşamının söz konusu olacağını anladı. Periyale konuşmalıydı. Ona kendisini kurtarmasını, gittiği yere kendisini de götürmesini söylemeliydi. Fazla açıklama gerekmeyecekti, Nicolas'ı anlayacağı kesindi, tek bir cümle yeterdi: "Berni kurtarın, beni buradan götürün." Bir an için şaşıracaktı, ama ona dikkatle ve tatlılıkla bakacaktı, insanın yüreğini delen ve ağlama hissi uyandıran o tatlılıkla, sonra onun doğru söylediğini anlayacaktı, sadece o, mucizeyi gerçekleştirebilirdi. Şöyle diyecekti: "Gel." Ve onu elinden tutacaktı.

Birlikte arabasına kadar koşacaklardı. İlk çıkışta anayoldan ayrılacaklardı. Uzun süre arabada gideceklerdi, yan yana. Arabayı sürerken ona gülümseyecekti, artık her şeyin bittiğini söyleyecekti.

Uzamlara, çok uzamlara gideceklerdi. Yaşamın ona benzediği bir yere, yani tatlı, değerli ve güzel bir yere. Ve sonsuza dek onun yanında kalmasına izin verecekti, tehlikeden uzak, huzurlu.

Nicolas ağzını açtı, ama hiçbir ses çıkmadı. Onun dikkatini çekmesi gerekiyordu, en azından gözleriyle mesajı iletmeliydi. Nicolas'ya bakması, sessiz yalvarışını gömmesi şarttı, anlaması için bu yeterdi.

Evet evet, onu anlayacaktı. Yoldaki bir benzin istasyonunda karşılaştığı bu küçük çocuğun içinde kopan fırtınaları ve onu sadece kendisinin kurtarabileceğini tahmin edebilecekti. Ama artık Nicolas'ya bakmıyordu, dışarıya bakıyordu, park yerinden büyük adımlarla onlara doğru yürüyen siyahlar giymiş bir adama bakıyordu. Nefesi daralan, karnından yükselen sessizlikten boğulan Nicolas adamın yaklaştığını, camlı kapıyı ittiğini gördü. Kadına âşık bir bakış attı, topuzundan kaçmış dağınık saçlarının yanından boynuna bir öpücük kondurdu. O da adama o ilahî gülümsemesiyle

gölüyordu. Gözü ondan başka kimseyi görmüyordu. Nicolas ömründe kimseden bu kadar nefret etmemişti, Hodkann'dan bile.

- Tamir edildi, dedi adam, gidebiliriz.

Peri ayağa kalktı ve onunla birlikte çıktı. Kapıyı kapatırken Nicolas'ya eliyle küçük bir selam verdi, sonra arkasını döndü. Adam onu ısıtmak için kolunu omuzlarına sardı ve Nicolas onların arabalarına doğru uzaklaşmalarını, içine binmelerini ve gözden kaybolmalarını seyretti. Masanın altındaki parmakları düğüm olmuştu, çözülmez bir halde iç içe girmişti. Sonra yerde sigara izmaritlerinin ve şeker kâğıtlarının arasında mavi ve kırmızı renkte bir ip gördü. Brezilya bileziği düşmüştü. Bir hafta önce Patrick'in onu bileğine bağlarken tuttuğu dileği hatırlamaya çalıştı, ama aklına gelmedi. Onu yaşamın tehlikelerinden en iyi koruyacak kişiyi ararken, kararsız kalmış, belki de hiçbir dilek tutmamıştı.

142 143

31

Yolculuğun kalan kısmında Nicolas son

sözlerinin ne olduğunu düşündü. Kuşkusuz arabada Patrick'e verilen kısa bir cevaptı. Artık konuşmamaya, asla konuşmamaya karar vermişti. O durumda düşünebildiği tek koruyucu zırrı buydu. Tek bir söz bile söylemeyecekti, ağzından hiçbir şey alamayacaklardı. Sessiz bir kaya olacaktı, mutsuzluğun girecek bir kapı bulamayacağı pürüzsüz ve ıslak bir zemin. Başkaları onunla konuşacaktı, eğer isterlerse, buna cesaret ederlerse, ama o onlara cevap vermeyecekti. Onları duymayacaktı. Yalnızca annesinin söyleyeceklerini duyacaktı, yalan ya da doğru, kuşkusuz yine yalan olacaktı. Babasının iş seyahatinde şu veya bu nedenle bir kaza geçirdiğini, hastaneye onu ziyarete gidilemeyeceğini anlatacaktı. Ya da öldüğünü, cenazesine de gidilmeyecekti, ne de mezarında dua edilecekti. Yine şehir değiştireceklerdi.

Bundan böyle kaderleri olacak sessizliği ve utancı kırabilmek umuduyla belki de isim bile değiştirirlerdi, ama bunlar artık onun meselesi değildi, o susacaktı, sonsuza dek susacaktı.

Kentin yakınlarına geldiklerinde, Patrick bir kâğıt parçası üzerine yazılmış olan adresi yeniden okudu ve Nicolas'ya evinin yolunu bilip bilmediğini sordu. Nicolas cevap vermedi. Patrick sorusunu 145

Kar Tatili - Emmanuel Carrere Kar T a t i l i - Emmanuel Carrere rarladı, dikiz aynasında bakışlarını aradı, ama Nicolas başını ıce üstelemedi. Bir polis memurunun önünde durdu ve bilgi aldı. ıra yağmur altında kentin varoşlarında ilerlediler. Nicolas'larm ters istikametteydi, ev yığınlarının etrafında bir tur attılar, neyse

<apılarının tam önünde boş bir yer vardı. Patrick arabayı oraya k etti, mazgal yüzünden iki defa manevra yapmak zorunda kaldı.

:olas'yı indirdi ve küçük bir çocukmuş gibi elinden tuttu. Ama onla konuşmadı, adım tekrarlamadı. Boşalmış yüzünde hiçbir ifayoktu.

Binanın girişinde Patrick mektup kutularının üzerindeki isimlere ktı. Nicolas'nın ona yardımcı olmayacağını sezmişti. Sessizce ınsörü bekletiler. Otomatik kapılar arkalarından gıcırtyla kapan-Patrick katın düğmesine basmak için alışılmışın dışında oyalan-Hâlâ Nicolas'nın elini sıkı sıkı tutuyordu. Bölmeyi kaplayan ayna-

, Nicolas onun ağladığını gördü. İçine hapsolduklan kutu sanki zeine saplanıyormuş gibi sallandı, sonra bir hamleyle hareket etti.

ıblolan gıcırdadığı duyuldu. Nicolas asansörün iki kat arasında ıracağını ve hep orada kalacaklarını ümit etti. Ya da fazla yukarı ktığı için kopacak, son hızla aşağı uçacaklar ve karanlık dehliz onn yutacaktı.

Sahanlık, penceresiz uzun bir koridordu. Çevresinde kapuar diziydi, onlarınki en dipte olanıydı. Kat otomatığının düğmesi alacakainlıkta hafifçe parlıyordu. Patrick onu yakmadı. İkisi koridorda yaaşça ilerlediler. Nicolas Patrick'in sabahleyin söylediğı bir cümleyi atırladı: "Bundan sonra yaşamı ne olacak?" Kapıya vardılar, içerlen hiçbir ses gelmiyordu. Patrick elini kapı ziline doğru uzattı, sansördekinden daha uzun bir süre bekledi, sonunda çaldı. Yavaşça öteki elini çocuğun elinden çekti. Artık onun için hiçbir şey yapamazdı.

Apartman dairesinin içindeki halı ayak seslerini tutuyordu, ama Nicolas kapının açılacağıın, o anda yaşamının başlayacağını ve bu yaşamda kimsenin ona acımayacağını biliyordu.

Paris, 9 aralık 1994 Pors-

Even, 2 şubat 1995

146 147

Kar Tatili küçücük yüreğinde nice korkular, nice bastırılmış arzular barındıran, büyüklerin otoritesi altında ezilmiş, ürkek ve utangaç bir çocuğun, Nicholas'nın öyküsü. Daha hikâyenin başından küçük Nicolas'nın üzerinde bir tehdidin dolaştığını hissediyoruz, bunu biliyoruz, tıpkı Nicolas'nın kendi gibi.

Nicolas yüreğinin derinliklerinde bunu hep biliyordu zaten. Kar tatili sırasında çocukluk korkuları kâbusa dönüşecek. Tehlikenin nereden ve kimden geleceğini bilmesek de, bir şeylerin olacağını farkındayız. Asla önüne geçilemeyecek korkunç şeylerin...

Fransız yazar Emmanuel Carrere 1958'de doğdu. Bravoure adlı romanıyla 1984'te Passion Ödülü'nü, 1985'te Vocation Ödülü'nü, Le Deroit de Behring'le Bilimkurgu Büyük Ödülü'nü, Hors d'atteinte'le de Kleber-Haedens Ödülü'nü aldı. 1995'te Femina Ödülü'nü kazanan Kar Tatili, Fransız yönetmen Claude Miller tarafından filme çekildi ve 1998 Cannes Film Festivali Jüri Ödülü'ne layık görüldü.

Emmanuel Carrere'in son kitabı Rakip Doğan Kitapçılık tarafından yayımlandı. Yazarın La Moustache adlı romanı ise yayıma hazırlanıyor.

DOĞAN

